

อย่างไรก็ตาม, การ “อยู่” หรือการ “ไป” ของรัฐบาลคอมมิวนิสต์ก็
 ขัดสนกว่านั้น เราคิดว่าสังคมหนึ่งก็อดอยู่แล้ว ควรจะแบ่งรองของสภา
 ผู้แทนมากกว่า การเปิดอภิปรายทั่วไปก็ให้เริ่มขึ้นในภายหลังเกินที่ทางคณะ
 อาจเป็นเครื่องชี้ว่ารัฐบาลได้ศึกษาพรรคนี้มากัน โหมกก่อนแล้ว
 ไม่พอใจแก่กระบวนการแล้ว ก็ออกมาอ้างการ “ไป” อย่างนี้ถึงสอง

ส่วนเรือนคนหงส์อายุเรียงสิ่งใดมีเปลี่ยนแล้วเคยพูดว่า Grey hair is a sign of age, not of wisdom" คือ เขาหมายความว่า "ผมหงอกนั้นเป็นเครื่องหมายของอายุ (เทาแก่) หากไม่แสดงถึงความมีสติปัญญา"ไม่ว่า

คำพูดของส่วนเรือนคน (ซึ่งอาจพลแปลกเกินความหลังอยู่ชั้นนี้) ขณะนั้นยัง

กำลังถูกกักขังอยู่เหมือนคน แต่แม้กระนั้น ก็ยังมีร่องรอยคนหงส์เคยพูดไว้ว่า

"Old wood best to burn, old wine to drink, old friends to trust, and old authors to read" คือ "ไม้เก่าใช้ทำไฟดีนัก, เหล้าองุ่นเก่าๆ (เป็นไวน์เก่าๆ) ใช้ดื่มวิเศษดี, เพื่อนเก่าไว้ใจได้ และนักประพันธ์เก่าๆ (เรื่องของเขา) ดีอยู่" อะไรทำนองนี้ แต่สิ่งซึ่งถูกขังนั้นไม่พอพยายามฝังใจ

เค็มลงไปอีกดังประโยคหนึ่ง (เพื่อให้ง่ายจนพลแปลก) ว่า "Old prime-minister is nonsense" "นายกรัฐมนตรีเก่าๆ นั้นเป็นปฐุ ประเสริฐสุดหาสิ่งใดเสมอเหมือนน้อยนัก" ถ้าแปลว่าคือคำสั่งซึ่งคุณคนแก่สั่งขอคนใหม่

ประโยคทั้งสองจึงได้ไว้ นำมาถว้ว่าความแห่งนักปราชญ์ชาวยุคชาติที่ประจักษ์

(ราช)สำนักนักบวชเรือนคนหงส์ใหม่ เห็นควรว่าความแห่งเทพีของสุกกัณฑ์อยู่

จอมพลแปลกก็เข้เขี้ยวขบขันจึงนำแล้วลิ้มพิศพิศเล็กน้อย (อ่านต่อหน้า ๔๔)

8

67

โกลธรมเครื่องประดับของพระเจ้านั้นแล้ว มี
เหตุขณะนั้นที่ระบอบการปกครองนั้นจึงบรรณา
ด้วยความเป็นกัน พอลงไปก็เห็นพระนาง
ที่อยู่ระบอบการนี้จัก จะลงที่ขอบไป
นั้น ระบอบการนี้ของพระเจ้านั้นก็หาพระ
เจ้านั้นไปเห็น แล้วพระนางก็ขึ้นรถวิ่งเข้าข้าง
ทางนั้นมาขึ้นรถแล้วมาเกลียดขี้หน้าของ ผู้
โกลธรมนั้น ๆ ตลอดจนของนัก ผู้ประจบประ
เจอะตลอดกาลก็ไปตาม ๆ เจ้านั้น

หลังจากที่เจ้านั้นก็ตรวจ ได้
นักผู้ชายที่เจ้านั้นไปพบมาแล้ว แทน
ที่ผู้พบเห็นนั้นถึงสสาร กลัฏฐเป็น
เสียงก็บอกว่า "สมานันท์... ตายไป
เสียได้ ก็... โธเอ๋ยทำไมจะต้องขบเขว
กันด้วยนะ" ตามทางสายส่วนปรากฏ
ว่า "ระบอบการนี้" ได้ เลียดขี้หน้าพระ
นางแล้วไปจนเขา. ▲

‘นักสืบ’

จากชีวิตคน

นาค-นาคี.

มาถึงแล้วสุด ๆ ร้อน ๆ จาก
ข้างทอง สุพรรณบุรี สิ่งที่มี และบาง
ระจัน นั่นคือความคอบอกกันแต่
ของราษฎรในเขตดังกล่าว โดยคนจน
ถูกข่มขืนการทรมาน เลียด ๑๐๐ ครอบ
ครัวเรือน เมื่อกล่าวถึงกาศที่ตัวเอง
ราษฎรว่านี้ ทางพวกนี้เข้าสู่กรุง
เทพในสภาพเดียวกันกับราษฎรชาว
ไทย. ทุกคน, รกครณะครัวคอบอก
แล้วแต่อย่างที่เขาเหล่านั้นไม่เคยพบ
สพมาเลยในชีวิต. ทั้งนี้อาจการบอก
เล่าของราษฎรที่พากันขบเขวมา มาได้
แม้กระทั่งว่า ๓ ปีแล้วที่เขาเหล่านั้น
ก็เลยมาด้วยความแห้งแล้งระบอบการ
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในนี้ เขาเข้ามาหา
กินอะไรไปโดย ดินแผ่นดินที่เขย
แต่แห้งแล้งการ เหนือไม่มานั้น แต่ขบ
เขวที่จะให้เขาประกอบอาชีพ อย่าง
เช่นที่เขยที่เขาหมกหมองทางมีแต่อา
หารจะให้ถึงกินหาไม่ไ้แล้ว ก็คือคน
ระบอบการนั้นเข้ามาการทรมาน เพื่อ
ขอความช่วยเหลือ จากทางผู้วิห
ประเทศ ซึ่งจะเป็นใครก็ตามที่จะให้
ความช่วยเหลือเขาได้.

หลังจากที่เกือบจะหมดหวัง
ซึ่งใหญ่ในการบริหารประเทศ จนแล้ว

จนวอก แม้แต่ควมที่แทนที่เขาช่วย
เลียดขึ้นมาก็เป็นผู้แทนของเขานั้น ก็ก็
วนเวียนขบเขวไปมาแล้วทำอีก ปร
กว่าไม่พบแม้แต่ทางของผู้นำคนนั้น
เลย ในที่สุดเขาเหล่านั้นจึงต้อง
ขบเขวตลอดทุกเวลาจนกว่าที่มากัก
ทรงวังคนธรรม ซึ่งเขยที่ทรงแห่ง
สุดท้ายของเขา โดยทางคนต่างผู้
ระบอบการนั้นผู้หนึ่งละเลียด พินัย
กรรม ศรัทธาของจอมพลป.นายก
ตลอดกาลให้จงได้ โดยให้เหตุผลว่า
ท่านเป็นผู้หนึ่ง เหมือนกับพวกคนที่พา
กันมานั้น ความเห็นในความสงสารนั้น
คงจะได้รับการช่วยเหลือมากกว่า พวก
ท่านหรือท่านที่เป็นผู้ช่วย.

จากเขยนั้นแล้วแต่หรือที่อื่น
หัวท้ายระบอบการ เขาเหล่านั้นก็ยัง
ทนกว่าแก่เปรียบ ๆ ขึ้นคือความหวัง
อยู่อย่างไม่ย่อท้อ จากเขยนั้นจึงจากนั้น
ถูกข่มขืนอีกจนอ่อนแออีกในหัวกับ
หัว บางคนเข้าสีกมีก็ยังไม่ตกลง
ทั้งนี้ก็มี คอยแล้วคอยอีก คอย คอย
คอย ไม่เห็นมีท่านผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งไป
ครองบ้านปกครองเมืองคนไหน เขย
กายมาให้ความอบอุ่นและความหวังแก่
เขาเหล่านั้นเลย.

ยังเอื้อมนั้น เป็นวันประชุมสภา
เราเห็นการขึ้นการที่เขยคนนั้นก็
ใจ จึงให้เข้าไปสั่งเลียดการผิด ถึง
ได้รู้ความประสงค์ ในการมาของพวก
เขาขณะที่เราเข้าไปสอยตามคนนั้น เข้า
หน้าขึ้นการทรงวังคนธรรม บางคนก็
กันหน้าเข้าหา ถ้าถึรขบเขวอีก เขา
มาพูดกับราษฎรที่เขยนั้นยังนั่งข้าง
แก่หัวแก่ขบเขวที่ขึ้นการทรงวังและ
ให้เชื้อเชิญให้ราษฎรที่เขยนั้นไปนั่งรอบ
การทรง แต่ราษฎรเหล่านั้นก็หา
ยอมไปไม่เพราะปรากฏว่าคนแก่เขย
การทั้งชายไม่เขยมี ใครมาเชื้อเชิญให้
ขึ้นไปนั่งรอบเลย หญิงวัย ๖๐ ปีคนหนึ่ง
ได้ถามเราว่า เราเป็นใคร มาจาก
ไหน? ซึ่งเราก็กังแก่ ให้ทราบว่าจะ
เป็นคนหนึ่งคือมีพ. ท่านเองเขยอยู่
หญิงอีกหลายคนก็มาในขณะนั้นว่า
“มีนาเล่า ... เขาคงเกรงว่าคุณ
จะไปเขยเขยให้ร้าย จึงให้กลุ่มเขา
มาเชื้อเชิญให้พวกคุณ เขายินยอม
ในระบอบการทรงวัง ถึงแต่เขยแล้วขย
ไม่เห็นใครเขยเข้ามาไป พวกเขยเลย
เขาปล่อยให้เขยคนแก่หัวแก่ขบ อยู่
อย่างนั้นแหละ”
นี่เป็นการขึ้นระบอบการทรง

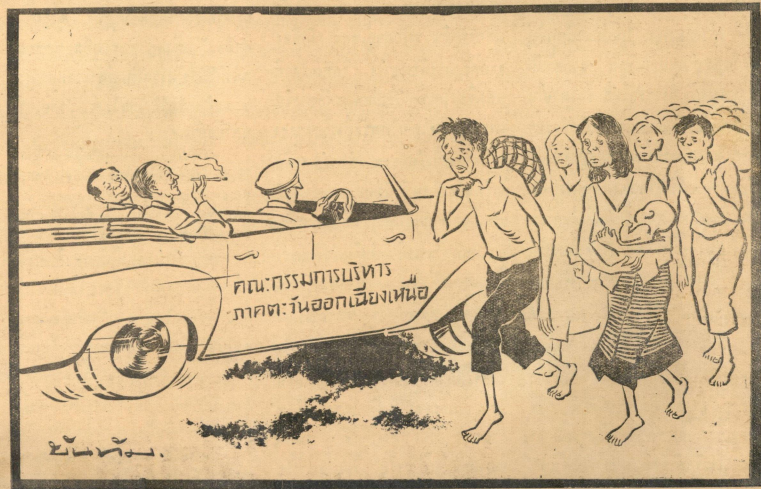
วังคนธรรมเรื่องโดย เราขอปรบมือ
ให้ และขอมอบใบคำใบเป็นพระ
ต่อพระทรงวังนี้ เราคิดว่าคน
ที่เขยอยู่บริเวณการทรงวังนั้น ถ้า
หากการทรงวังที่กลายเสีย แล้ว
มาปลุกคนเหล่านั้นก็เลยมีประโยชน์
เสียมากกว่าคนที่เขยเป็นไหนๆ.

เรากลั้มมาที่สภาผู้แทนราษฎร
เชิญให้พบกับ พล.ก. หลวงพิสิทธิ
ศาสตร์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอ่างทอง
ก่อนที่ ส.ส. ผู้ประชุมสภา เรา
ได้แจ้งเรื่องนี้ให้ ส.ส. ผู้ทราบ.

“อะไรไม่ทราบ? เขามาหา
กัน? ว่าหัวของเขยมีเห็นมีใคร
เขยหรือ. ทำไปทำไมที่เขยนั้น
เขยมาซึ่งเขยไม่ทราบจะช่วยเหลือเขา
ได้.”

นี่แหละเหตุผล คำพูดของผู้แทน
ราษฎรนั้นทรงเกียรติของพี่น้องจังหวัด
อ่างทอง. ก่อนที่เขาจะเข้ามาเป็นผู้แทน
ของท่าน เขาให้หาหมกหมกท่าน รั
ปากกับท่านร้อยสี่พันอย่าง เมื่อเขา
เห็นแล้วถึงที่ท่านก็รักมาก คำพูด
ข้างบนนี้แหละ เขยยังไปยังอีก. ▲
“จิ๋ว”

‘กัณดา’ สวนทาง

บทความวิชาการกับการเมือง

ภายในประเทศ

รัฐมนตรีกับการค้า:

ประชาชนพลเมืองพากันแซ่ซ้อง

สาธการในคำสั่งของท่านนายกรัฐมนตรี

มนตรีที่บอกกล่าวให้รัฐมนตรีคณะของท่านถอนตัวออกจากการค้า และงานพิเศษเสียให้สิ้นเชิงภายในเดือนสิงหาคมค่อน เพราะเป็นทางหนึ่งที่ทำให้เราเศรษฐกิจและการเมืองดีขึ้นได้โดยประการที่ง่าย แต่ผลสะท้อนที่ทำให้รัฐบาลสิ้นคิดออกได้เกิดขึ้นแล้ว อันที่จริง การที่รัฐมนตรีและสมาชิกผู้แทนประกอบกิจการค้าและรับตำแหน่งประจำได้นั้นเป็น

ความประสงค์ของท่านจอมพล ป.พิบูลสงครามและคณะ

รัฐประหาร ก็เป็นโอกาสให้กิจการยกเลิกการดำรง

มณูณย์ปี ๒๔๘๒ ที่หัวเรือแต่ก่อนนี้ กันนั้นภายหลังที่

คำสั่งแพร่สะพัดออกมา จึงปรากฏว่ามีนายทหารบก ๓

นายได้ลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรี คือจอมพลสฤษดิ์

และวัชร รัฐมนตรีว่าการกลาโหม พลเอกอดุลยเดช

รัฐมนตรีช่วยว่าการกลาโหม และ พลโทประภาส รุ

เสถียร รัฐมนตรีช่วยว่าการมหาดไทยและว่าละลาออก

จากสมาชิกพรรคมนักศึกษาด้วย รัฐประหารใหญ่ทั้งนี้

นักขอว่าไม่ใช่รักตำแหน่งอื่น ๆ หรือเห็นแก่เงิน แต่ข้อ

สำคัญอยู่ที่ว่า "แนวนโยบายไม่ตรงกันนโยบายของ

รัฐบาล และไม่สามารถจะร่วมกันกับรัฐมนตรีชุดนี้ได้

ต่อไป" ทั้งนี้อีกกล่าวไว้ว่า "จะขอเป็นทหารของชาติอย่างเดียว" มากกว่า

เป็นนักการเมือง ซึ่งควรได้ทราบสรวเสริญว่าเป็นทหารที่รัก และต้องการให้

ข้าราชการประจำกับข้าราชการการเมือง แยกออกจากกัน รัฐมนตรีว่าการส

กฤษฎีกา พลโทศิริ สิริโยธินรัฐประหารใหญ่อีกคนหนึ่งก็กล่าวว่า "เป็นรัฐมนตรี

และการการค้าขายด้วยไม่เห็นผลก็ถูกกฎหมายก็จริงไหม หรือใครจะเอาอะไร

มาลงโทษ" แต่ให้ขืนไปลาออกแล้วเข้าเขยิบกัน ผู้ที่อยู่ในตัวการลาการรัฐ

มนตรีอีกคนที่คือคุณธรรมวิชัย ว่าการคลัง แต่ขณะกำลังเวลาที่จะขึ้น

ยังไม่ให้ขืนไปลา ว่าถึงหลังการขึ้นแล้วจึงแล้ว การที่รัฐมนตรีทหาร ๓ นาย

ลาออกเพราะเห็นนโยบายของรัฐบาลไม่เหมาะสมกับแล้ว โดยเฉพาะ

อย่างนี้รัฐมนตรีว่าการกลาโหม ชี้มีส่วน ถ้าโฆษณาคำของชาติและรัฐบาล

ไว้เช่นนั้น เหตุให้เห็นว่าเป็นนโยบายของรัฐบาลต้องบอกเรื่อง ยิ่งรัฐมนตรีว่า

การคลังจะออกอีกคนหนึ่ง ก็แปลว่ากระทรวงการคลังจากรัฐมนตรีกระทรวงสำคัญ

(กิมมัสเตอร์) ไม่ถึง ๒ คน นับว่าน้อย

นายกรัฐมนตรีไม่อาจไว้วางใจแล้วแต่รัฐ

ยาดหารัฐมนตรีที่แทนที่อีกกว่าไว้

ก่อนการวิจารณ์เรื่องนี้ต่อไป เราขอถาม รัฐธรรมนูญฉบับ ๒๔๘๒

ที่ยกเลิกแล้วมาเสนอเพื่อฟื้นความทรงจำท่านผู้อ่านต่อไปดังนี้:

มาตรา ๔๐ สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกผู้แทน

(๑) ต้องไม่รับตำแหน่งหน้าที่จากรัฐ หน่วยราชการของรัฐหรือ

หน่วยงานใด ๆ ที่อยู่บังคับบัญชาของรัฐโดยมีประโยชน์ตอบแทนหรือดำรงอยู่

ซึ่งตำแหน่งหน้าที่ซึ่งส่วนหนึ่งนอกจากตำแหน่งรัฐมนตรี หรือข้าราชการการ

เมืองอื่น ฯลฯ

(๒) ต้องไม่เป็นผู้จัดการ, กรรมการที่ปรึกษาตัวแทนหรือผู้จ้างของ

ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทหรือสหกรณ์หรือหน่วยงานราชการของรัฐหรือหน่วย

การของรัฐ ฯลฯ

(๓) ต้องไม่รับเงินเดือนหรือประโยชน์ใด ๆ จากรัฐ

หรือหน่วยงานราชการของรัฐเป็นพิเศษ ฯลฯ

และ มาตรา ๔๐ มีคำว่า:

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงใด ๆ ที่ห้ามไว้

ให้สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกผู้แทนกระทำการ

ที่บัญญัติในมาตรา ๔๐ นี้ได้ และนอกจากนั้น รัฐ

มนตรีจะเป็นผู้จัดการ กรรมการที่ปรึกษาตัวแทน

หรือผู้จ้างของบุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือ

องค์การใด ๆ ซึ่งดำเนินการธุรกิจ เพื่อการค้าไว้ ก็มิได้

ด้วย.

เมื่อพิจารณาจาก รัฐธรรมนูญฉบับ ๒๔๘๒ ที่กล่าวหาแล้วนั้น ก็จะ

เห็นได้ว่า ได้กันไว้ข้อห้ามไว้ไว้ข้อยกเว้นและข้อยกเว้นอาวาระประเทศประ

ชาธิปไตย ที่รัฐมนตรีและสมาชิกวุฒิสภาผู้แทนหาประโยชน์จากรัฐบาลหรือ

รับตำแหน่งประจำการไม่ได้เป็นต้นมา.

โดย... "ตราทับ"

ด้วยรัฐธรรมนูญฉบับของจอมพล ป. และ

คณะรัฐประหารเมื่อ ที่ได้เปิดโอกาสให้บรรดา

สมาชิกสภาเป็นข้าราชการประจำก็ได้ รับตำแหน่ง

ในองค์การบริหารท้องถิ่น ประ (อ่านต่อหน้า ๓๐๔)

ขณะที่ วิคตอร์กลับไปเพื่อสัมภาษณ์ของสองคน เลขาทำการของทั้งวันชัยและชาวนั้นเอง ทางอัยการและตำรวจ ก็จำเป็นต้องหาหลักฐานเพิ่มเติมใหม่.

เกิดเคาท์ท้าวไปมาอยู่หน้าโต๊ะของคูสติ.

"ผมสงสัยอย่างเดี๋ยวนี้นะ ภายมือผู้หญิงอีกหลายคนเป็นใคร"

"นั่นนะซี และเราจะไปเอาใครมาพิสูจน์" คูสติรับรอง แล้วมองเหนือไปทางหน้าต่างอีกครั้ง.

"ถูกละ อีกหลายคนหนึ่งคือของชายลิดดา แหมแม่คนนั้นก็เหลือร้าย หักปากกันแหวกแนวพิลึก" เกิดจุดบุหรี่มวนหนึ่ง ร.อ. ประคองเกาะมือเบาๆ กับมุมโต๊ะของคูสติ.

"แต่วันหนึ่งจะต้องถูกจ้องจอกเล่นงานเอาจนได้" เขาวัว.

"คุณหมายความว้าวอย่างไร" คูสติเลิกหัว.

"ชายลิดดานั้นแหละ จะต้องถูกเชือดสักวันหนึ่ง"

"เขาอาจจะยอมให้เชือดก็ได้ถ้าคนจะเชือดมีเงินคังหนอย"

"คนขี้ระยิบแต่เดี๋ยวนี้นะ ถึงแตกก็มีอาชีพชอร์ตผ่อนมาจากเพื่อนๆ บางคนไม่รู้จักบ้าง ท้าวงทำขามเงินถมเถไป" ประคองตอบ หยิบบุหรี่ของคูสติจากซองมาจุดสูบบวนหนึ่ง พันควันอย่างสำราญ.

"ว่าแต่เรองนี้เถอะ เราจะสรุปอย่างไรดี"

"คอยฟังเหตุผลของผมบ้างดีกว่า" พันตำรวจตรีตัดหน้าทางคนทั้งสอง กล่าวออกมา.

อย่าลืมซื้อหนึ่งว่า
เรตดูฉบับแค่ โทษ
ส่วนใดส่วนแล้ว ใจ
เล่นเมื่อไหร่ คิดตา
ห้องใจคุณวันชัย

ภาพประกอบโดยฝีมือ 'แทน'

“ก็อย่างนี้ คุณวันชัยอาจารย์เป็นผู้บังคับบัญชาจริง ๆ ทีเดียว...”
“หรือ ก็ที่เราต้องเอาชื่อคุณวันชัยไปขึ้นชื่อหาว่า เขาเป็นคนฆ่าคุณชาวนานั่นแหละ...”
“ถูก แต่รายละเอียดของเราทำไว้หมดแล้ว...”

ประคองเขียนหน้าไปทางหนึ่งเหมือนไม่อยากจะฟัง เพราะเขาเป็นผู้ช่วยรวมหลักฐานสืบอาชญากรรม...

“ในท้องเราคงประเค้นไว้ว่า คุณชาวนานั่นแหละ... เพื่อแข่งกับคุณวันชัย ในเรื่องหาพยาน... เพราะต้องการเอาชนะคุณวันชัยที่คุณวันชัยเถียงราคาไปมาระหว่างคนขายและเพื่อทำให้เป็นที่น่าพอใจ... จากที่เราได้เขียนมาว่า แม้ว่าคุณวันชัยก็เป็นผู้ช่วยรวม และแต่กลับส่งเสริมให้มันยากขึ้น เราไม่รู้ว่าคุณวันชัยกับแม้ว่าคุณวันชัยมีความสัมพันธ์กันหรือไม่... อาจจะมี แต่คุณชาวนานั่นแหละ... เพราะแม้ว่าคุณวันชัยก็...”

เทิกเทิกเล่าความคืบหน้าของเขา... ผู้ช่วยอธิการบดีเข้ามาพร้อมกับถ้วยกาแฟและกินสอ นั่งลงข้างหนึ่ง...

“ผมคิดว่าความคืบหน้าควรเร็ว... เป็นลายลักษณ์อักษร เพราะอาจารย์เป็นเครื่องประคองต่อไปได้” เขาว่า...
“ก็เหมือนนั้น” เทิกตอบ “คุณเป็นชาวเลหรือเปล่า”

“ใช่ก็อย่างนั้นก็เลย” คุณติตอบแทนอย่างภาคภูมิใจจากคนของเขา...

“นั่นผมจะเริ่มกันใหม่”
“ไม่ช้าหรือควรจะมีผมทำไว้แล้ว”
ผู้ช่วยอธิการบดีขึ้นขวา “ก็ผมเริ่มมาทางเพื่อให้ได้มันง่ายขึ้น...”

“ก็ตามผมเริ่มทำไป คุณวันชัยอาจารย์หึงคุณชาวนานั่นแหละ... ชาวนานั่นแหละ... ในวันนี้ทาง คุณวันชัยอาจารย์คิดว่า... คุณชาวนานั่นแหละ... คงรวบรวมหัวขบวนวันชัย... จึงขอปรึกษา... เขาอาจจะไม่อยู่ที่ไหนสักแห่งก็ได้...”

“จากคำให้การของลันดา... ตอนหลังที่ออกมาจากคอกพยานแล้วบอกว่าได้ข้อโดยสรวนบัดของคุณชาวนานั่นแหละ... และคุณชาวนานั่นแหละ... คุณจำได้ไหมคุณคุตติ”
“จำได้”
“นั่นคุณพอจะประคองประคองได้ละหรือคุณคุตติ”
“ผมยังไม่ค่อย...”
“ก็อย่างนี้ เมื่อคุณชาวนานั่นแหละ... คุณวันชัยที่ช่วยอยู่... อาจจะเห็นและเข้าใจว่าเป็นวันชัยก็ได้จริงไหม?”

“น่าคิด แล้วไปต่อไป”
“แต่เราต้องไม่ลืมอยู่ข้อหนึ่งว่า คุณชาวนานั่นแหละ... ไม่ลงรอยในเรื่องการบริหารจัดการ... คุณชาวนานั่นแหละ... คุณวันชัยเสมอๆ... เคยยกเถียงกันและประคองกันมาอย่างรุนแรง... เพราะฉะนั้นคนใดคนหนึ่ง... ในสองคนนั้นจะต้อง...” เทิกทั้งคางไว้เพียงนั้นออกเดินกลับไปกลับมามีท่าทีลังเลมองดูพื้น... พยายามสรุปหัวใจไปหยุดตรงหน้าตางของออกไปข้างนอก

“แล้วไง?” คุณติเร่งเร้า

เปลี่ยนเขียนเขียน

บันทึกไว้

นิตยสารการเมืองเรื่องน่าอ่าน

ขนาดยาวพอเหมาะพอควร

นายสัมพันธ์ ได้ติดคามวันชัยและชาวนานั่นแหละ... ไปยังบ้านหลังนั้น... ในคืนวันเกิดเหตุร้าย... พอเห็นเป็นที่มีการทำเงินได้... จึงเขาเป็นยิ่งชาวนานั่นแหละ... ทางหน้าตางกระพริบไป...

“ใครคนใดคนหนึ่ง” เทิกว่า “จะต้องคิดกำจัดซึ่งกันและกัน” เขาหันมาทางคนทั้งสามที่จ้องมองเบื้องหลังของเขาอยู่แล้ว

“อย่าลืมว่าตรงนั้นเปลี่ยว ผมหมายถึงบ้านพักของคุณชาวนานั่นแหละ... คุณวันชัยต้องการกำจัดคุณชาวนานั่นแหละ... และหึงหวงวันชัยอย่างหนึ่ง... สองข้อนี้ประคองกันขึ้นมา...” คุณวันชัยจึงจับรถตามเข้าไป... และประคองคุณชาวนานั่นแหละด้วยบันทึบบอกที่เขาให้คุณชาวนานั่นแหละไป...

“โดยวิธีใด” คุณติซัก เทิกก็ขึ้นไป
“อาจจะเขียนขึ้นก็ได้” ประคองออกความเห็น
“ไหนว่าไปรู้คุณมีความเห็นอย่างไร” ผู้ช่วยอธิการบดีไม่มองทางประคอง
“คุณวันชัยอาจจะจากข้างล่างขึ้นไป แต่เดี๋ยวก่อน...” ประคองลงใจ “ถูกละคุณวันชัยยังจากข้างล่างขึ้นไป... เพราะเห็นคนนั้นขึ้นจึงวิ่งผ่านหน้าตางกระพริบไปออกคุณชาวนานั่นแหละ... คุณวันชัยโดยวิธีไหน... ลายมือที่วันชัยนั้นคงเป็นลายมือของคุณวันชัยอย่างนั้น...”

“เมื่อวันที่แก่ไปหาเราดูพิมพ์ลายมือไว้หรือเปล่า” เทิกถาม
“พิมพ์ ขอร้องนัก” ประคองตอบ
“ลองเทียบกันดูหรือยัง”
“ยัง ผมจะบอกให้เขาเองพิสูจน์ดูเดี๋ยวนี้”

จดหมาย การเปิด

ฉบับที่ ๒.

ว่าด้วยเรื่องการลาออกของรัฐมนตรีทั้งสาม.

๒๔ สิงหาคม ๒๕๐๐

ถึง จอมพล แปลก พิบูลสงคราม ทราบ.

ท่านคงทราบคือแล้วว่า รัฐมนตรีในคณะของท่านทั้งสามคนได้ยื่นใบลาออกจากตำแหน่งแล้วคือ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม พลโท นอม กิติขจร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม และพลโท ประภาส จารุเสถียร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ทั้งนี้เพราะไม่มีความพอใจในนโยบายการปกครองบ้านเมืองที่ท่านกับบรรดาเสนาบดีบริหารราชการแผ่นดินอยู่.

เรา ในนามของประชาชนทั้งชาติ มีความรู้สึกว่ากรลาออกของบุคคลสำคัญในวงการเมืองทั้งสามนี้ นับว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ เพราะเหตุว่าบุคคลทั้งสามนี้เป็นกำลังสำคัญอยู่กับกองทัพกัน จึงมีหน้าที่ปราบปรามอริราชโอร และปราบปรามเสี้ยนหนามแผ่นดิน ซึ่งทุกประเทศในโลกต้องมี เมื่อบุคคลสำคัญในกองทัพบกได้ออกจากราชการเสียเช่นนี้ จึงเท่ากับกองทัพบกไม่ใช้เป็นกำลังของรัฐบาลอย่างแน่นอน ซึ่งมีมูลเหตุมาจากความไม่พอใจในนโยบายของรัฐบาลดังกล่าว และมูลเหตุอื่นๆ ก็ย่อมสืบเนื่องมาจากท่านและบรรดาเสนาบดีแล้ววี่วี่ของท่านเองเป็นมูลฐาน.

รัฐบาลนี้เปรียบเสมือนรัฐนาวาลำที่ท่าที่บรรดาประชาชนพลเมืองทั้งประเทศ ลอยละล้งอยู่ในทะเลกว้าง รัฐนาวานี้ประกอบไปด้วยกัปตัน ตลอดจนผู้ช่วยและลูกเรือทั้งปวงเป็นอันมากไป ถ้ากัปตันกับลูกเรือไม่ร่วมมือกัน รัฐนาวาก็จะล่มจมลงไป ถ้ากัปตันกับลูกเรือไม่ร่วมมือกัน รัฐนาวาก็จะล่มจมลงไป แม้กัปตันจะมีความสามารถเพียงใดก็ตาม ถ้าอย่างลงแล้วคนในเรือสวาททั้งหมดก็ถึงกาลอวสานแห่งชีวิต อย่างนี้ไม่ท้องสงสัย เวลานั้นรัฐบาลเปรียบได้กับรัฐนาวา ที่กำลังประพลาจมอยู่แล้วโดยรอบ

ท่าน แต่ถ้ายาพิษฝ่ายนี้มีออกไปเสียทั้งสามคนเช่นนี้ ใครจะทำการช่วยกันนำรัฐนาวา ให้สามารถฝ่าไปตลอดรอดฝั่งได้.

จอมพลแปลกพิบูลสงคราม ที่รัก!
บันทึกเหตุการณ์ กำลังดำเนินไปถึงขั้นแตกหัก เมื่อคนที่มีฝีมือไม่ยอมเป็นรัฐมนตรีในคณะของท่านดังปรากฏอยู่แล้ว นี่ท่านรู้สึกอย่างไรบ้าง รู้สึกเฉยใจบ้างหรือไม่ที่ท่านได้กลายเป็นผู้ที่ไม่มีคนดีเล่นด้วย และนับวันคณะรัฐบาลของท่านก็จะยิ่งย่อยแหล (อ่านต่อหน้า ๓๑)

อัยการผู้ถือเครื่องไตรศัพทมากระหน่ำประคอง ซึ่งเขาหยิบขึ้นและขว้างไปยังกองพักรงท้ายมือ ขอร้องให้ลงมือเปรียบเทียบลายมือของตัวฉกฉวยลายมือที่ค้นพบในยานนี้กับที่ของท่านนั้น เขาวางถุงลงเพื่อรอคอย.

“อย่างนี้เราต้องสงสัยส่วนแม้ว่าท่านนั้นคือใครก็ตาม เขามีความสัมพันธ์กับคุณวันชัยเพียงไร และแค่ไหน” เขาก็พูดเหมือนรำพึงกับตัวเอง “ผมว่าคุณวันชัยระบอบนี้ของคุณเขาอยู่อย่างแน่นอน ตามเหตุผลของผมก็คือการรวบหัวส่วนของคุณเขาอยู่ให้หมด”

“แต่ถ้าเขาออกไปให้พ้นจากอยู่แก่ท่าทาง” คุณติติง.

“ท่าทางก็คือคุณเรณู คุณรู้ไหมคุณเรณู นับถือคุณวันชัยเพียงไหน” เขาก็ร้องหนักขึ้น “เขาคิดจะไปมาหาสู่กับเสมอ”

“ผมทราบแต่ไม่รู้ว่าคุณเรณูจะขายหัวแทนคุณเขาอยู่ไปให้แก่มคุณวันชัย เพราะอย่างน้อยก็เป็นเงินนอนกินคอก”

“ผม... ยไทยให้ผมด้วยปากผมเรเจ้าใจเลิกไป” เขาก็พาลงมือถือตัวมหัว.

“คุณคิดอะไร?”

“คุณอย่าได้มีข้อคิดที่งั่วว่า คุณเรณูนั้นช่วยกันแค่นั้น ส่วนอีกส่วนแล้วของแกไปเล่นเมื่อไหร่และอย่างน้อยก็คิดหาซื้อให้คุณวันชัยเหมือนถ่าน และ

คุณวันชัยเป็นคนคล่องแคล่ว ว่องไวสูงใหญ่สูงกว่าคุณเขาอยู่มากนัก ผมคิดว่าคุณเรณูอาจรักกับคุณวันชัยก็ได้”

ในท้องที่เงยไปรับจะต่างคนต่างคิดเรื่องอันยากกับกับไปคนละทิศละทางแต่ปลายของมือทั้งสองหาเหตุในมือไปจับตัวรับเข้าเป็นเช่นคำร้างในส่วนของเขา.

“โอ๊ย พุทธิคุณเรณู” ประคองเข่าออก “ลายมือของแกกับลายมือของผมก็ไม่ได้ว่าเป็นลายมือที่เหมือนกันในวิธีที่ดูจะชัดชัด หรือก็ดูมาก่อนแล้ว...”

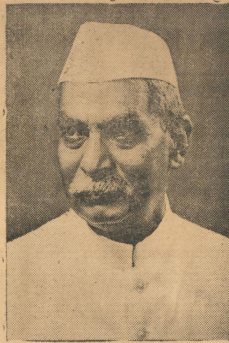
“ถ้าเขาไปทะเลาะกันอย่างไรเล่า” คุณติติง. “แต่ทำไมจึงรู้ว่าเขาจะพาคุณวันชัยไปในวันนั้น จะคือมีนบอด”

“คุณวันชัยนั้นแหละของบอด” เขาคิด “เพราะต้องการให้สองคนนี้แตกกันอยู่แล้ว เมื่อรู้ว่าคุณเขาอยู่ตัวเขาไปไหนพบที่ไหนแล้ว เขาเรื่องนี้ไปบอก

ดร. ราเชนทระประสาท.

ประธานาธิบดีอินเดีย.

บรรพชนนำอีกคนหนึ่ง ของประเทศอินเดีย. ซึ่งได้รับการยกย่องจากมวลชนว่าเป็นนักการเมือง และรัฐบาลที่สามารภ เป็นเจ้าของแห่งจรรยาวัตรอันดีงาม ซึ่งกอบด้วย ความกรุณาปรานี เป็นบรรพตคุณ บรรพคุณคือ. ดร. ราเชนทระประสาท ประธานาธิบดีแห่งประเทศอินเดีย ยุคปัจจุบัน.

มีเงินเหลือฝากกิตติคุณาการเพียง ๘๘ บาทเท่านั้น.

ดร. ราเชนทระประสาท เกิดเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๘๘๙ ในรัฐทมิฬอร์เป็นเวลาก่อนที่พรเทศอินเดียจะประกาศขึ้นนามจึงเป็นบุตรคนโตที่แปดสุดท้องของ มุจิมาธาล ราชาธ ดอนดิมันที. ได้รับการศึกษาที่แมดราส โรงเรียนแห่งหนึ่งในปี ๑๙๐๖ ค.ศ. ๑๙๑๓ สอบเข้ามหาวิทยาลัยกัลกัตตา ในปี ค.ศ. ๑๙๑๖ แล้วเข้ารับงานที่บริษัทอินเดีย ในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ เขาได้สอบได้ปริญญา บี.เอ. และเดินทางไปศึกษาต่อที่ลอนดอน อังกฤษ ต่อมาเขาได้เข้ารับราชการในตำแหน่งที่ศาลาจารย์ประจำมณฑลปัญจาบ และรับราชการที่นั่น จึงได้เป็นผู้ช่วยเจ้ากระทรวงมหาด.

หนังสือพิมพ์ "อินดูสถานนิวส์"

อันเป็นกิตติสารรายเดือนชั้นนำของรัฐบาล เคยเขียนตำนานชาวยุโรปเกี่ยวกับความปรองดองของ ราเชนทระประสาทไว้ว่า "หนุ่มน้อยราเชนทระเป็นนักเรียนที่เฉลียวฉลาดในทุกกรณี เขาหวังว่าเขาจะต้องได้ดำรงตำแหน่ง ศาลาจารย์สูงสุด แห่งมณฑลของเขาในวันหนึ่งข้างหน้า" คำทำนายนั้นอาจจะเป็นความจริง ถ้าหาก ราเชนทระประสาทจะไม่มารับตำแหน่งที่ปรึกษาของนายกรัฐมนตรีอินเดีย.

ตลอดเวลา ที่บุคคลผู้นี้ปฏิบัติหน้าที่พลโทมา ราเชนทระประสาทได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจและจิตใจของเขาไปกับการนำพาความทุกข์ยากของเพื่อนร่วมชาติผู้ยากไร้อย่างซื่อสัตย์และจริงจังไม่แพ้สิ่งสิ่งซึ่งควรพิทักษ์ ในเมื่อเขาลดมือจากงานประจำ ไปเข้าร่วมขบวนการ "ไม่ให้ความร่วมมือ" ะ

ขบวนการ "ซัมปรัตน์" ภายใต้การนำของมหาตมาคานธีร่วมกับบุคคลสำคัญคนอื่น ๆ ได้แสดงบทบาทของกลุ่มชนผู้รักสันติ ก้าวหน้าไปไกลจนเป็นขบวนการขึ้น ในแผนที่ของประเทศอินเดียเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๐ พร้อมกันนี้เขาได้เริ่มปลุมนำขบวนการสันติชนนี้ เกียรติคุณของเขาในฐานะประสาท ก็ได้พลอดขจรขยายในหมู่ประชาชน ตามไปทั่ว.

การต่อสู้อย่างไม่มีวันหยุดยั้งของเขานี้ แม้แต่แล้ว ได้ทำให้เขาประสบกับอุปสรรคอันใหญ่หลวงครั้งหนึ่ง แต่ก็ช่วยทำให้เขาหลุดพ้นจากพันธนาการอันเป็นภาระอันหนักอึ้งของภาระงานที่หนักหนา เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติทางชนวนการ "ซัมปรัตน์" นี้. และเมื่อหลังจากได้ดำรงตำแหน่งประธาน, เลขาธิการพรรคอินเดียของขบวนการชาวยุโรป, พอนันต์ได้ออกจากตำแหน่งประธาธิบดีของพรรคนี้แล้ว ราเชนทระประสาทก็ได้เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการภายในและรัฐบาลอินเดียชุดแรก.

ดร. ราเชนทระประสาท มีอุปนิสัยสุขุมเข้มแข็งประหม่าใจอย่าง เป็นนักศึกษาระดับสูงที่วิชาในทางวรรณคดีและการเมือง ตลอดจนสามารถเขียนและพูดภาษาต่างประเทศ ได้อย่างคล่องแคล่ว. ใรอบคอบอย่างสูงจากประชาชนว่า เป็นบุคคลที่มีความสามารถในทางบังคับบัญชาบุคคลซึ่งดำรงฐานะเป็นเลขา. เกิดทางไปเยี่ยมเยือนระบอบสันติวิธีไม่กลัวประเทศต่างๆ ทั่วโลกประเทศด้วยกันอีกทั้งเช่น เยอรมัน, อังกฤษ, อิตาลีเป็นต้น. (อ่านต่อหน้า ๘๘)

๖.

มูลโซลิตีนักบรุษประหารฟัสซิสต์ (ต่อ)

เมื่อพลเรือนชาวอินเดียกลายเป็นเสมือนเมืองร้าง. ความมึนงงนั้น มีพวกเจ้าคิดใจให้หมกหมุบสติปัญญาด้วยเลือด เป็นคาบเกี่ยวกันทางการเมือง. ที่ทำการไรต์ที่ มีพวกฟัสซิสต์แห่งหน่วยโจรที่ ได้ฉวยอำนาจหน่วยคอกซ์อันกลืนและยึดครองไว้. ที่หน้าอกเสื้อของพวกเจ้าคิดใจเหล่านั้นมีรูปคอกซ์อันกลืนและยึดไว้เป็นเครื่องหมาย. ที่ใกล้ๆ สถานีรถไฟ เราได้เห็นรถบรรทุกหัดคันบรรทุกขี้เถ้าและขี้เถ้าเล็กๆ าวีเค็ม. มันเป็นอาวุธซึ่งหน่วยฟัสซิสต์ที่ไรท์ทหารชาวนาเยอรมัน จัดสร้างให้โดยผู้บัญชาการเหล่าฟัสซิสต์ประจำเมืองพลเรนซ์. ควรทราบกันด้วยว่า ตามโรงงานกรรมทรร ระบาย และหน่วยราชการต่างๆ พวกฟัสซิสต์ ได้จัดตั้งหน่วยขึ้นลับๆ เพื่อใช้เป็นกำลังในการทำการประหาร. ความสับสนที่เหล่านั้น จึงมีพวกฟัสซิสต์แทรกซึมอยู่ทั่วไป และพวกฟัสซิสต์เหล่านั้นก็ไม่ใช่ไรท์ที่ใหม่ คือพวกเจ้าหน้าที่ประจำสถานีต่างๆ เอ. โดยเฉพาะบันดและบันดเล็ก ยาวที่กล้านั้น จัดไว้สำหรับพวกเจ้าคิดใจที่พ่นค้อนอยู่ในมณฑลไรมาญ. เพราะคนเหล่านั้นมีเพียงภรรยาและยี่สิบห้า จำเป็นจะต้องมีอาวุธยาวไว้ใช้ด้วย. หัวหน้าหน่วยฟัสซิสต์ที่บันดกล้านั้นได้เล่าให้เราฟังว่า ที่เมืองเอโรโมเนและโบลอนญา พวกเจ้าคิดใจได้เข้าโจมตีทางทหารไรท์ประจำอยู่ แต่ทหารไรท์ได้ต่อสู้กันอย่างเข้มแข็ง ซึ่งความเสียสละแก่ฝ่ายเจ้าคิดใจนั้น. ที่เมืองซา, ลุซซี, ลูว์น, เซียน, อารโรโซ, และอระแซกโค พวกฟัสซิสต์ โชกโชนสามารถเข้ายึดครองการผ่านเทคนิคต่างๆ ไว้ได้โดยไม่มีเสียเลือดเนื้อเลยแม้แต่รายใด. "ไม่มีมีการเสียชีวิตกันเลยหรือ" แสงที่วิเศษที่หัวหน้าหน่วยฟัสซิสต์ผู้กล้า. เมื่อได้ฟังคำยืนยันว่าความเมืองที่กล่าว ไม่มีมีการต่อสู้เสียเลือดเนื้อกันเลย. แสงที่วิเศษที่แสงความที่สว่างขึ้นอย่างมากระยะออกมาว่า "ถ้าเป็นการรัฐประหารที่เมืองเอโรโมเน และเมืองโบลอนญา ก็คงมีลักษณะที่จะถึงกว่าที่เมืองพลเรนซ์นั้นมากทีเดียว". จากนั้นจึงเริ่มให้เขาฟังว่า การรัฐประหารที่พวกของเจ้าคิดใจนั้น ในนครหลวงโรมัน เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๑ นั้นก็เป็นการรัฐประหารที่เกือบจะไม่มีการเสียเลือดเนื้อเหมือนกัน. ไม่มีการเสียชีวิตกันขึ้นในระหว่างเหตุการณ์นี้ขึ้น ภายหลังที่พวกของเจ้าคิดใจอำนาจไว้ได้หลายวันแล้ว ในเมื่อรถบรรทุกที่นำเอาขี้เถ้ามาขัง

ขบวนการลอบสังหารของเหล่าชาวชนลุ่มนี้ และคดีอันการฆาตกรรมของพวกคอสแซกฝ่ายเอโรโมเน. แล้วข้าพเจ้ากล่าวถึงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ในเอโรโมเนและโบลอนญานั้นย่อมแตกต่างว่า วิธีการที่อำนาจที่พวกฟัสซิสต์นำออกไปในเอโรโมเนซึ่งสังหารคนกระโหลกจากกบฏของพวกของเจ้าคิดใจนั้น. เพราะถ้าการยึดอำนาจนั้นไปอย่างถูกต้องตามแผนการ การกระทำของพวกที่นั้นจะมีน้อยที่สุด. ถึงแม้ว่าการยึดอำนาจในแคว้นคอสถานได้ปรากฏให้เห็นเป็นตัวอย่างแล้ว. เมื่อได้ฟังคำชี้แจงของข้าพเจ้า แสงที่วิเศษที่สว่างขึ้นประจักษ์ พลังกล่าวว่า "ดูๆ ก็ผิดที่ที่ทรงเป็นชายกล้าที่มีฝีมือไม่แพ้กัน โดยอาศัยกษัตริย์นั้นเอง จักรกลแห่งการปกครองของอิตาลี จึงสามารถเห็นได้โดยไม่มีสะดุดหยุดยั้ง"

ในการต่อสู้ที่ดำเนินมาตลอดคืนนี้ปมุลโซลิตีมิได้ใช้

**
 ราชประชานิยม**

ความอ่อนโยนไม่, เขาใช้แต่วิธีรุนแรงและแตกหัก

อีก ขณะกำลังไปมากจนคิดว่า
เข่าด้านซ้ายหักถ่วงกันเช็กไว้ว่า
“ความทุกข์ที่ทรมานคือวิธีประหารพิ
ษิตที่นิยมใช้กันมาซึ่งซึ่ง ที่ทรมานคือ
พวกเจ้าข้า ซึ่งเป็นพวกที่ชาวอังกฤษ
กำลังพิจารณาแรง ของเขาอยู่ไม่
เว้นเลย เมื่อพวกพิชิตที่นิยมความ
รุนแรง การวิธีประหารของเขามัก

กลายเป็นการเล่นละครไปได้อย่างไร.
ข้าพเจ้าใคร่จะบอกท่านว่า พวกเขาคิด
คำนี้เพียงแต่นิยม การรณรงค์เท่านั้น
ยังเป็นพวกที่ เข้มแข็งหาการฉ้อโกง.
เรารู้ของพวกฟาสซิสต์ เคยแล้ว
ในหน้หนังสือพิมพ์ว่า พวกเขาคิด
นิยมการรณรงค์ไม่ แต่คำแก้ตัวนั้น
ฟังไม่ไป. มันเป็นการหนีไว้ตัวจริง
หลีกเลี่ยงพวกผู้ถูกพินิจด้วยใจอัน
นั้นแหละ. อีกประการหนึ่งมุสโสลินี
เอง ก็มีใจนักเลงหรือผู้ชอบหมก
อสังหา. การยอมรับเขาไว้โดยมามัน
เป็นการยอมรับเชื้อชาติที่ว่าพวกที่
นิยมการปฏิบัติ. การยอมรับนั้น จะทำ
ในหน้เรา. ถ้าเป็นเคสของโยนไป
ให้. มุสโสลินีไม่เคยศึกษาอะไรมา
ทางการเมือง. หากนักวิทยาศาสตร์
สักองค์. ไม่เคยนับถืออะไรที่
เสริมความรุกรานหรือล้นเกิน. ถ้า
มุสโสลินีเป็นผู้ที่ ที่ล้นเกินของโยน
บรรดาพวกเชื้อชาตินิยมเขา คงจะ
นักที่คัดค้านหากไปมากหลังตัวหน้า
คนที่ไม่ล้นเกินและแข็งแรง. อย่าง
ที่ด้อยส่ง. ทั้งจะเห็นได้จากข้อความ
เรียงที่เข้าเมื่อกลางนี้. พอมุสโสลินี
แสดงความปรารถนา ใครจะทำความ
กดขี่พวก. กับเหล่าผู้รักชาติการเมือง
เมืองชาติน้อยเท่านั้น. ก็อีกความ
นั้นวรรณคดีในของเอกสารฟาสซิสต์. กับ
ที่. เพราะพวกเขาคิดว่าส่วนมาก
มันหมก. ระดมเกี่ยวกับบรรดาผู้
ทางการเมืองน้อยไปให้แตกก็ มิใช่
ระบึกคิดกลางเมืองที่ร้าย. ระบึก
ไม่ลงพินาศ. พวกเขาคิดว่า
มากเป็นนักมา (ส่วนต่อหน้า ๔๑)

ต่อจากหน้า ๔

【คอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย อนาคตจริง ๆ ๖. เป็นเพราะเหตุว่า อธิบดีกรมตำรวจ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ของเราเวลานี้สมควรกล่าวพิเศษแก่ชีวิต บ้านเมือง ซึ่งจะได้อบรมลงไปทุกขณะ การตั้งเลขาธิการน้อยนี้ไม่ใช่กระไรหรอก แต่ได้อย่างนี้ปลัดนั้นสมควรจะเชิญอธิบดีกรมตำรวจมาไว้ได้ทั้งนั้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เข้าไปบอกรออยู่ด้วย หรือเช่นนี้เองเด็กเป็นเด็ก ๆ กันอย่างถนัด นวลนั้นแหละ (มันช่างเหมาะสมกับสมรรถภาพอันยอดเยี่ยมของอธิบดีกรมตำรวจ ๆ ๆ

๗. เรื่องนี้กลับปล่าว ถ้ามีพวกกองโอบจากรวมตัว ๆ เอาไปให้พวกชาวกรุงที่เห็นสิ่งแปลก ๆ ให้อธิบดีเท่านั้น ขอนับว่าร้าย-ถ้า.

๘. คำถามข้อนี้คล้ายกับข้อ ๘ มาก แต่จะขอตอบว่า เพราะการในของราษฎรนั้นใหญ่เข้า ไปในท้องพระคลังรัฐบาลเพื่อรับทราบก่อน ส่วนที่ไปตาม ๆ กัน แล้วเขาจะนับว่าให้ธรรมของราษฎรอยู่หรือไม่ก็ มันก็ดูๆ ข้างๆ ราษฎรของเราดีกว่า.

๙. คุณนี้สุดเขาเรียกว่า สุดอันขาดครองเมือง อธิบดีอันขาดเมืองนั้นท่านก็ควรเสียแล้ว ต่อให้ท่านเจอนี่หนึ่งอยู่ข้างนั้นคนดลว่า ทั่วทุกตนนรณคนทุกชอกทุกมุมเมืองทั่วประเทศ ก็ยังทนรอไม่ได้เชื่อมเถิดครับ.

เหมาะสำหรับ(เลี้ยง)สัตว์!

เรียน คุณ m-m ที่นับถือ

ผมได้ติดตามอ่านหนังสือพิมพ์ทุกฉบับในเครือบริษัทของการพิมพ์เป็นประจำตลอดมา ในฐานะที่หนังสือพิมพ์เหล่านี้ได้ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ ในการเป็นปากเสียงประชาชนคนไทยส่วนใหญ่ ไม่ขอหาว่าหนังสือพิมพ์นี้ให้เกียรติให้ใด ๆ อีกกับหนังสือพิมพ์ไทยเดิมบางฉบับที่ออกมาด่าใครด่าคน เพื่อเป็นการเตือนสติแก่ทั้งการเมืองชนชั้นกลาง โดยจะพาไป-สัปดาห์ วิทยาทานวิจารณ์การเมืองคุณคิดตรงไปตรงมา ขอสนับสนุนให้ต่อไปให้ต่อไปจนจนครบวงจร ผู้ถือธรรมเป็นอันเอา.

ไหน ๆ ก็ใช้เงินจนหมดเงินแล้ว จะจอตลอดกันต่อไปก็ยังไม่เลิกเสียที.

๑. ข้อที่ ๑ แห่งมโนทัศน์ของกรมกันเป็นนาฬิกานี้โดยคุณอธิบดี ท่านถนัดรัฐบาลจอมพลแปลก พิบูลสงคราม ในที่นี้ออกการปฏิวัติใหญ่ในวังแล้ว จะทำให้ได้จริงไหม?

๒. ปลัดประชาชน ที่คิดจะชวนคิดทางการเมืองเลือกไปเมื่อรอบ ๖๖ คุณภาพนี้ หากหมกหมุ่นแล้ว ก็อย่าไปอะไรเลย

๓. บรรดาอธิบดีตำรวจเมืองไทย ใครถูกประชาชนเกลียดชังเป็นพม่ามากที่สุด.

๔. โทษเป็นประเทศเอกราช จริง ๆ ละหรือ?

๕. อำนาจเป็นนักการเมือง ถ้าไม่เลื่อนวังว่า อาจไปเสียส่วนอื่นก็ได้ทั้งนี้เพื่อไว้สิทธิ์การเมือง รัฐบาลจะรับหรือจะไม่รับ?

๖. ขาดที่ชื่อของอธิบดีตำรวจหรือตำรวจดีที่มาจากไหน ไม่ทราบจริงไหม ว่าที่กล่าว

ร่างไว้ตั้งกตาทอง สำหรับจอมพลป.

ผมนึกสนุกของผมนั้นมา
แล้วละนะจะบอกให้ เดียวจะ
ว่าไม่บอก!

ผมเห็นคาราวานไทย และใคร
ต่อใครในวงการหนังสือ ได้
วางไว้ว่าวัดกตาทองนี้, สำเนา
ทองนี้, คุณลุ่มนวลว่าสนุกกัน
ใหญ่ไปเลยในงานประกวดหนังสือ
ที่หอการค้ากรุงเทพฯ จัดให้มีขึ้น
เป็นครั้งแรก เล่นเอาผมนึกอยาก
เป็นคาราวานไทยกะเขม้าง นั้นแน่
เผื่อใครมาว่าสนาสิ่งขมาขังใจผมจะ
ได้อุ้มวัดกตาทองไว้ดูเล่นสักวัน แต่
นึกนึกไปก็ว่าไม่เหมาะ ผมยังไม่สม
ควรที่จะเป็นคาราวานเพราะว่าเวลานี้ใน
เมืองไทยอันเป็นที่รักมูม ของเรา
นั้นมีคน (ผู้ชาย) อยู่คนหนึ่งที่
คาราวานไปแล้ว โดยไม่ต้องเล่นหนังสือ
เลยไม่ว่าหนังสือบท หรือหนังสือสาม
สิบห้าหาว่าได้แต่หนังสือสดอย่าง
ฉันทนาฎในบทบาท อย่างหาตัวจับ
ยากทีเดียว ขนาดสุรัสวดี สัตย
วงศ์, ชนะ ศรีอุบล, อุดมย์ ดุ
รัตน์ หรือลือชัย นฤนาท พอบอก
ชายแห่ง "เสียมรุกข์" ที่กล่าวไว้
ตั้งกตาทองไปแล้วไม่ได้ด้วยคารา
วาทสดนั้นแสดงบทบาท โดยออก
เข้มาทว่าทุกกรณีไม่มีใครรู้.

คาราวานนี้จัดคนนี้ คือจอมพล
แปลกพิบูลสงครามอย่าได้ครับ!
หนังสือเรื่องก็ สมมุติว่าตั้งเจ้า
ประกวดไว้บรรดาตั้ง ทายาททั้งหลาย
ประเภคนานาเรื่อง "ทราชชนนี"
หรือ

หรือ "สุภาพบุรุษเสื้อแพร" หรือ
"ความเลวร้ายของนักปกครองผู้เผ่า
ขนาดไม้ใกล้ฝั่ง ที่ยังหลงว่ากระ
ระแป้วไม่เข้าการ" (แหะเรื่องนี้อา
พลน้อยครับ) อ่านการสร้างโดยจอม
พลพิบูลสงคราม ภายใต้ออก
มตีมหาศาลยานคาใจของพระคุณสกลาง.

ผมจะเรียกชื่อหนังสือนี้ "หรือ" ขอนักนักแต่งชื่อเรียกว่า "สุภาพ
บุรุษเสื้อแพร" เพราะเห็นว่าเข้าที่ เหมาะสมกับยุคแถมมีมีการคงของ
ไทยจนเท่ด้วย เช่น "สุภาพบุรุษเสื้อไทย" "สุภาพบุรุษเสื้อผา" "สุ
ภาพบุรุษเสื้อจาง" (ทีหลังมาเปลี่ยนเป็น "ขุนโจรสลัด" และ "สุภาพ
บุรุษเสื้อเม็กซิกัน" (เอาใจได้อีก "วีรวิไล" นั้นแหละ) ชื่อเรื่อง "สุภาพบุรุษ
เสื้อแพร" ฟังก็ดูดีและน่าอ่านเกินพิลึก.

"สุภาพบุรุษเสื้อแพร" ถ้ามีการแต่งโดย จอมพล.พิบูลสงคราม.

"สุภาพบุรุษเสื้อแพร" ถ้าวาดโดยจอมพล.พิบูลสงคราม
"สุภาพบุรุษเสื้อแพร" นำมาแต่งโดย จอมพล (อ่านต่อหน้า ๓๖)

ชีวิต จากอังกฤษ

เดือนสิงหาคมในอังกฤษ เป็นเดือน

ตากอากาศ เพราะอยู่ในระหว่างโรงเรียนปิดภาค นักเรียนไทยในอังกฤษ หากเรียนอยู่ต่างประเทศ ก็เข้ามาเที่ยวลอนดอนกันหรือจะคิดอ่านไปเที่ยวปารีส โรม เบอร์ลินก็แล้วแต่ทุนทรัพย์ อันที่จริงการที่จะไปทัศนาวจรปารีส หรือแอมสตรัม ตามวิถีของนักเรียนก็ไม่ดี จะแพงนัก อย่างที่ปารีสขนาดทั่วแวงชนชั้นผู้นั้น ในระหว่างฤดูท่องเที่ยวหน้าร้อน ทางมหาวิทยาลัยปารีส เขาก็จัดให้มีการสอนภาษาฝรั่งเศสเพิ่มเติมเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนต่างประเทศ ที่มักจะพูดฝรั่งเศสได้อ่อนแล้วขนาดดูๆ ปลายๆ ถ้าเราไปลงชื่อเข้าสมัคร ก็มีสิทธิได้อายุ หอพักถูกๆ เข้าชั้นเรียนเสียวนหนึ่งก็ไม่มีชั่วโมง สนุกได้เสียอีก ตอนกลางวันเขาจะให้ชั้นนักเรียนไปกินอาหารได้ถูกๆ ราวมีอะไรหาบาท พอเย็นลงว่างก็ออกเที่ยวตระเวนปารีส ที่จริงทางมหาวิทยาลัยที่จัดหลักสูตรหน้าร้อนนั้น เขา

▲ สมเด็จพระราชินีอังกฤษเสด็จในงานชุมนุมลูกเรียนจากชาติในมาใหญ่ ใกล้เมืองเบอร์มิงแฮม.

ก็เข้าใจว่านักเรียนต่างชาติที่สมัครเข้าเรียนนั้น ประสงค์จะได้เที่ยวปารีสด้วยวิธีถูกๆ เป็นข้อใหญ่ การเรียนจะกระพริบกระพริบ หย่อนขยับไปบ้างเขาก็ไม่ว่าอะไร.

เดือนสิงหาคมราวกลางเดือนทุกปี จะมีงานชุมนุมนักเรียนในอังกฤษ ซึ่งสมาคมศิษย์เก่าในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นผู้จัด จะเป็นที่เมืองไหนก็แล้วแต่คณะกรรมการจัดงานจะเป็นผู้กำหนด สำหรับปีนี้ มีความครึกครื้นเป็นพิเศษ เพราะได้เชิญบรรดานักเรียนในภาคพื้นยุโรปจากฝรั่งเศส สเปน อิตาลี เยอรมนี และอิตาลี มาร่วมด้วย ในงานนี้ทุกปีมี

การแสดงละครพระราชนิพนธ์ รัชกาลที่หก การแข่งขันกีฬา ว่ายน้ำ และอะไรที่เก๋ในทางแกล้งเนื้อ มีตะแวงแกล้งต้มยำ ปลาเจ๋น ก็เข้าไปซุกปากอกกะเทียม หันเข็มนาอยู่ในครัว ตกกลางคืนบางปี-จะมีข้าวต้มกึ่งขายถูกๆ เสียดด้วย ความสุขอะไรก็แล้วแต่จะเหมือนกันข้าวต้มกึ่งร้อนๆ เทเยาะพริกไทยเสียดหยอ ก็น่าไปกินสุดคืนไปว่า “ราชวงศ์จะมากทำอะไรได้ ข้าวต้มกึ่งคุณจึงจะเสนาะไปเลย!”

พูดถึงอาหารไทยในเมืองอังกฤษนี้ ขณะนี้สะดวกสบายขึ้นกว่าสมัยก่อนมาก วันอาทราวันก็มักเป็นสอกเท็ก วันอาหารไทยที่คนไทยเป็นเจ้าของก็มี หรือจะชวนขายทำกินเองก็สะดวกตอนเช้าถ้ามีมาถึงใหม่ๆ อยากรู้พริกเผ็ดๆ ตามคนเก่าเขาว่าที่โซโหพอจะมีไหม เขาแนะนำอย่างผู้ชำนาญเมื่ออังกฤษว่า “ถ้าอยากได้พริกที่เผ็ดถึงใจ ต้องไปซื้อที่ร้าน ขายอาหารมกซิคุณ” อ้าว ระวังจะไปเบี่ยงถนนเสียแล้ววีน.

(อ่านต่อหน้า ๓๘)

ผู้อาชญากรรม

ที่เห็นใครจะเท่ากัน ‘อาชญากรรม’ เอนท์ทาสเหล่านี้ถ้าไปเป็นกรรมกรก็อาจแทบไม่ได้อะไรก็ได้

๑. ชัยชนะ ขอดามนายอามัน เมินา ส.ส. บัดตานี โดยผ่านทางหนังสือพิมพ์

นั้วว่า “เมื่อคราวคุณหาเสียง เลือกตั้ง (สภ.ปท.) ที่แล้วมา คุณได้ให้คำมั่นสัญญาไว้กับพี่น้องอิสลามบัดตานี ให้เลือกคุณเป็นผู้แทนถาวร เพื่อคุณจะได้ไปชุดค้นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการหายสาบสูญของเหยื่อสังหาร ซึ่งเป็นการที่คุณได้เจอและเหตุใดเมื่อคุณได้เป็นผู้แทนแล้วเรื่องกับเจ้านายหายไป ตำแหน่งผู้ช่วยเลขาธิการ มาหาโดยซึ่งบรรดาหลักแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้คุณ นับเป็นผลพลอยได้ส่วนหนึ่งจากการตอบแทนของเขาเพื่อปิดปาก มิให้คุณเปิดเผยความจริงเรื่องนี้ใช่ไม?”

ถามมา ๑ ข้อ เห็นจะพอแล้ว สวัสดิ์จนกว่าจะพลบปลุกไฟเมื่อไปนอนชมเคื่องการอยู่

บาเร็ดคำ ทองจิก- บัดตานี ๑. ชัยณรงค์ถันมตบัต กักรอดตัวไป ถ้าตอบไม่ดีก็กลายเป็นชกชกอย่างไม่มีต่อสงสัย การทำลายล้างรัฐบาลแบบปฏิวัติใหญ่ในฝรั่งเศสนั้น ตัวจอมพลเองก็เสีย ซึ่งเป็นผลสำเร็จมาแล้วใน ค.ศ. ในสมัย ๒๕ มิถุนา ๑๕ เอาจัดกว่าผมว่าคุณอย่าไปคิดถึงเรื่องนั้นเลย ลองมาคิดถึงเรื่อง “หมอกตายเพราะง” กันเล่นดีกว่า สนุกกว่าเรื่องปฏิวัติเป็นไหนๆ.

๒. อ้อ! ถ้าพบนายเผ่าหน้าหรือคืบ ไม่เอ็งคืบหายไปเหลือแต่ “เฒ่า” เท่านั้น แต่ผมว่าอาจไม่ได้ “เฒ่า” ด้วยซ้ำ หรือคุณว่า?

๓. คุณดูข่าวพาดหัวหนังสือพิมพ์ที่ประเทศกัแล้วกันครับ ยกเว้นหนังสือพิมพ์กัโลรายวันว่า ใครได้ขโมยสารปัสสาวะมากที่สุด. (อ่านต่อหน้า ๓๖)

“ทำไมไม่ลงนกที่เค้เคอร์ข้าง
สะพานทองสีพมพ” นายเมมถาม
อย่างไม่เข้าใจ “มันควรระงนกที่ถนน
เพราะนกถนน. แพนมานานที่ลงม
กันอยู่ถึง. มันก็ถามกันตายนะซี.”

សៀវភៅ ជីវិតប្រជាជន

นายปลอด บั้มทอง กำลังวางแผนค้าฝิ่นอิทธิพลอีกครั้งหนึ่ง ทางภาคเหนือ เขาหลุดออกมาจากกรงขังครั้งนี้ได้ เพราะมีมือผู้ยิ่งใหญ่ยื่นเข้าไปช่วยจัดการ

ออกจากศาลาเฉลิมไทย ตรงไปยังสวน
ลิมพินทัต. แม้ว่ายังหิวข้าวอยู่ แต่ใน
มุมมืดบางมุมบนเกาะลอย ก็ยังให้ได้
เห็นการขายเนื้อสด ซึ่งกันยาภิรมย์
เข้มาพบเป็นคู่ๆ ตามชายน้ำ. เดินเคียง
คู่ไปด้วยกัน แล้วก็พอกันที่ตลอดทาง

เกิดลอคซุมไม้ไผ่หนาไปอีกประเคียบหนึ่งในที่ท่ามกลางความมืดจนเกาะ

พบกับการผจญภัยเรื่องเอก
โตม...๘๓ ๓๖:๖๖๖

กลบ กันยากแก่ลงคืนให้ช้าลง เพื่อ
ให้นายเข้มเห็นล้าหน้า ไปนึกท้อขย.
แต่ก็เลงเฝ้าสังเกตรเห็น จึงหันมาถาม
ว่า.

“ไม่ยากเกินแล้วหรือ? เราหา
กันจนดีกว่า. เอาไหม?”

“ไปทางโน้นเถอะ. แลวนึกคนทั้ง
นั้น” กันยาแกล้งขยี้เสอ.

“รู้ไยยังใจว่ามีคน. นึกออกอย่าง
นี้.”

“มีคนก็. พวกคนเขาชอบมีคๆ.”
นายเข้มไม่ว่าอะไร. เห็นคือไปอีก
ไม่กี่ก้าวก็หันมาถามว่า.

“นี่เอ- เกยพาใจเจ้าเปรมมา
แลวนข้างหรือเปล่า?”

กันยาหัวเราะ

“ฉันะ

พามาทำไม”

“อ้าว,

ถามได้? ก็

เรามาทำไม

กันล่ะ?”

“เปรมเขาเก๊กว่ากัน. ฉันคงไม่ใช้อย่าง
นั้นหรอก”

นายเข้มหัวเราะ.

“เก๊กซึก! มันไปไหน? มันไม่คอยเธอ
แน่หรือ?”

“มันเรื่องของเขา.”

“แล้วเธอให้มันเซ็นเช็คมาหรือยัง, แลน
เก๊กหมื่นห้าพัน?”

“ยัง”

“อ้าว” เสียงนายเข้มบอกความไม่พอใจ
“ก็ไหนเธอบอกว่าจะมีมันจะกลับมาก็ แล้วทำไมไม่
ให้มันเซ็น?”

“ก็เขายังไม่กลับมา. ไม่รู้หายหัวไปไหน.
ฉันคอยจนรอนเวลาจนเขาก็ตกยังไม่กลับ. พยายาม
เข้าเป็นได้แน่. พี่เขมไปหาฉันที่ โรงแรมสุข
เสมอ. ฉันจะรออยู่ในห้องหมายเลขแปด.”

“ทำไมถึงต้องมารอในโรงแรม?”

“ไม่อยากจะให้เปรมเขารู้ว่า. ฉันเอาส่วนของ
ฉันไปกิน.”

(อ่านต่อหน้า ๓๓)

ภาพประกอบโดยปวีณ์ “พนม”

นายเข้มและตุ๊ดตู่หัวเราะโดย
เขารวนไปข้างหน้า. แลวก็
ถ่มคำร้อง นอนโศกพิทนกัน

เมื่อ.....

แดงกต

ติดบัญชีรับเงินได้ถึงจอมพล

เช้าวันหนึ่งที่โต๊ะ

หารในสโมสรสภานุแทน สุภาพบุรุษหน้า
ตาคมคายผู้หนึ่ง พลิกหนังสือที่ได้รับแจก
จากเจ้าหน้าที่สภา ขณะที่กำลังพลิกพลิกอยู่
นั่นเอง สุภาพบุรุษผู้นั้นเอาจมอยยิ้มอันตา

อย่างไม่แนบไฉ่ พลาญทานออกมาว่า

“นี่มันใช้จ่ายเงินกันยังไง?”

“อะไรละปณให้ผมที่เคียว คุณสตาจ”

ผู้ที่ถูกเรียกว่าคุณสตาจค์ หรืออีกนัยหนึ่ง ส.ส.
สตาจค์ พุทธรักษาแห่งจังหวัดภูเก็ตให้คำตอบว่า.

“แต่เนิ่นๆ ที่เคียว เอาเงินไปสร้างอะไรต่อมิอะไร
กันเขอะแอะ” ส.ส. สตาจค์จ๊ะระโน “สร้างทำเนียบ
สามพรานเกือบ ๒ ล้านบาท แล้วก็เงินหลวงหายไป
ไหนอีก ๒๔ ล้านบาทเสียด้วยซี” ประโยคสุดท้าย
ส.ส.สตาจค์พูดออกมาอย่างคั่นเต้น.

“แม้ไรเขาเงินหลวงไป ซ่อมแซม
โรงพิมพ์ธรรมมาปต์ยั้ง ๓ หมื่นกว่า นี่
มันเรื่องอะไรกัน”

จากถาวรณพอยโดยยังเฉยๆ นั้นเอง
ลิมสรสภากิตุภักให้แซ่กไปว่า รัฐ
บาลจอมพลแปลกพิบูลสงคราม ได้ใช้
เงินแผ่นดินไปซ่อมโรงพิมพ์ตราโก อัน
เป็นการจ่ายที่ไม่ชอบ เพราะโรงพิมพ์
ดังกล่าวมัน แม้ไร จอมพลจะเกลียดชัง
อยู่ด้วยก็ตาม ก็ย่อมเป็นรายการจ่าย
ที่ไม่ถูกต้องทั้งสิ้น ส.ส.พวกฉาวจระ
ว่า “อย่างนี้ต้องฟ้องร้องกันเสียมัย
เพราะเป็นการใช้จ่ายโดยส่วนตัวไม่ใช่
ทางราชการเลยนะ”

อันที่จริงการใช้จ่าย ของรัฐบาล

จอมพลแปลก พิบูลสงคราม ไปในทาง
ที่สุรุ่ยสุร่าย จนเกิดเหตุระแคะระเหิง
กั๊กถ้ามานัน ไม่ได้เป็นข้อแปลก
ประหลาดอะไรเลยในสมัยนั้น การที่เงิน
หายไป ๒๔ ล้านบาทหากนรวิดิกลชอบ
ไม่ได้กั๊ก สร้างทำเนียบสามพรานโดย
หาความจำเป็นไม่ได้เลยกั๊ก กตอกรณ
การใช้จ่ายเงินไปในการสร้างซ่อมโรง
พิมพ์ตราโกกั๊ก (เงินจำนวนนี้ในภายหลังได้
มีการแก้ตัวอย่างหนึ่งๆ จากกรมประจาสก
ห็นว่าเป็นเงินของโรงพิมพ์ธรรมมาปต์ยั้งออกเอง
จึงทิ้งแล้วเหมือนหนึ่ง “เงินเราให้ไว้กัน” เจ้าเนิ่น
(และ) เป็นเรื่องขมขื่นกามาสามัญของรัฐบาล
หลังนั้นเหลือเกิน ถ้าหากย้อนหลังไป
เมื่อ ๑๓ ปีก่อน ตอนที่จอมพลถูกโค่น
ล้มไปจากบัลลังก์ นายกรัฐมนตรีนั้น

แหละ ไก่เกิด “น้ำลดคตอผุ” ขึ้น
อย่างฉฉฉฉฉฉ เป็นเรื่องของความ
“เกรี้ยวกราดว้าวุ่น” พอใช้กั๊ก
ในสมัยที่จอมพล เรื่องอำนาจว้าวุ่น
มาเป็นนายกรัฐมนตรีนั้น เพียงแต่
ปรารภออกมาว่า ตนมาเดินลิที่เดิน
ขึ้นเนิ่นๆ ทาลิเขียวใบไม้เสียกั๊ก จะ
ได้ไม่เข้าเป็นเข้าหมายใจมิตการอากาศ
เท่านั้น เพียงมีชีวิมันานดนามเดินลิ
กั๊กกลายเป็นลิเขียวใบไม้ไปได้จริง ๆ
เพราะฉะนั้น เรื่องของการใช้จ่ายฟุ่ม

เพื่อในสมัยที่จอมพลแปลก เรื่องอำนาจ
ว้าวุ่นขึ้น จึงเป็นของธรรมดาสามัญ
เสียจริง ๆ และกั๊กนั้นจึงไม่เย็นของ
แปลกประหลาดกอนิโคเสียมิได้ จอมพล
แปลกก็อยู่บ้าง ก็ตรงที่สมัยนั้นน้ำยัง
ไม่ทันลดเลยคตอผุก็ขึ้นมาเสียบแล้วเมื่อ
เป็นเนิ่นๆ ข้าพเจ้าก็ขอให้ท่านผู้อ่าน
คอยสังเกตจับฟังต่อไปเถิดว่า หากถึง
เวลาน้ำลดเข้าจริงๆ คตอผุก็ไล่ต้ง
กว่าเมื่อ ๑๓ ปีก่อนหรือคตอผุ.

แต่กันกว่าเวลาที่น้ำลด ะมาลิ่ง

กระบวนกรใช้จ่ายฟุ่มเฟือยกันจะกั๊ก ยกให้ท่าน
ประธานาธิบดียอร์ช วอชิงตันเมืองไทยเสียเกิด!

ข้าพเจ้าเคารพท่านผู้อ่าน ไปพบการใช้
ท้ายแปลก ๆ และพิธีการของสมเด็จพระ
ในสมัยเรืองอำนาจเมื่อ ๑๓ ปีก่อนมา
นั้น แล้วท่านผู้อ่านก็ยกนิ้วให้เพียง
กัวยกนิ้วเท้าว่า... อ้อ รุ่งระแยะ
กระบวนการใช้ท้ายนี้เพื่ออะไร บก
ให้ท่านประธานาธิบดี บัซซ์ วอชิงตัน
เมืองไทยเกิดอีก ไม่มีการมาเปรียบ
ยกันท่านใดกัน (เพราะในหลาย ปะวัติไปสัก
เจ็ดร้อยกว่าปีแล้วก็มีเหมือนของพระหรือไม
เลหรือโทแห่งมหา) เรื่องของการ “นำค
คอบุค” เกิดขึ้นภายหลังที่สมเด็จพระ
แปลกพิสดาร ความ พายัพในสภา
อย่างยี่สิบปี ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่อง
มาจากว่า รถมพททอนในความยิ่ง
ใหญ่ของคณะว่า เป็นผู้นำของชาติ
และเชื่อว่า มีเสียงข้างมากในสภาผู้
แทน เพราะฉะนั้นจึงออกพระราชก
หนดไทยไม่เข้าขงเกรงศักดิ์ของสภาแต่

คือ “ผู้นำของชาติ” เป็นทุนเดิมอยู่
แล้ว จึงไม่ยอมเอื้ออื้อต่อหมกที่ระเหิน
พ้องกับการออก พระราชกำหนดของ
“ผู้นำไปทางไหน ฉะนั้นตามไป
ด้วย” เมื่อสมเด็จพระเอกที่ ๑ และ
ประเภทที่ ๒ ไม่ยอมตามผู้นำเลยแล้ว
รถมพททอนหลังตั้งใหญ่ พระราช
กำหนดการรัฐบาล โค้ประกาศใช้ออกไป
นสภากันแทนราชรัฐไม่ยอมมีที่ นั่นเอง
คือส่วนของ “รัฐบาลตามลัทธิไทย
ไปสู่มหาอำนาจ” และกระทำให้ค
ใหญ่ก็ยอมให้ลงนามมาด้วยประการฉะนี้
ก็ต่าง ๆ ที่ถูกใส่ลงนามรวมเข้า
แล้วก็ยกขึ้น ๘๓ ล้านบาท (๘๓ ล้านบาท
สมัยนั้นนับเป็นจำนวนเงินในเมื่อคิดคำนึงว่า
ล้านเงิน ๑ บาท ซึ่งเมื่อไรได้ครั้ง) มี
รายการท้ายท้ายหัวข้อย่อยอันยี่สิบ
หลายหลายประการ อาทิเช่น เงินสิบ
ราชการลย คามคลังฐานที่กินหยบยว

โตม...บุต รุ่งระแยะ

อย่างใด รถมพททอนผู้นำสมาชิก
สภาประเภทที่ ๒ ซึ่งมีอยู่แล้วทั้ง
ทั้งในสภาผู้แทนราษฎรนั้นเป็นเสียง
สวรรค์อันดีนักทำให้ “ผู้นำของ
ชาติ” ในสมัยนั้น (หรือต่อราชวงศ์ใน
สมัยที่ถูกถอดโดยมหาจักรี ปะวัติ) ประ
ภาคใช้พระราชกำหนดอย่างใด ๆ ออก
ไปไม่ยั้งยั้งว่า ๑๐ สมัย ท่านผู้นำของ
ชาติมีใจว่า เมื่อประกาศใช้พระราช
กำหนดแล้วทำอย่างไรเสีย เสียง
สวรรค์อันดีนัก ของสมาชิกสภาประ
เภทที่ ๒ ก็ระเินภาคให้สภานิติ
ให้มีผลใช้บังคับ เป็นพระราชบัญญัติ
ต่อไป. ความเชื่อมั่นนั้นเอง ท่านผู้
นำของชาติที่ประกาศ ใช้พระราชก
หนดอย่างนี้เมื่อประมุข โดคือว่า
ยามนั้นเป็นเวลากวามรุ่ง รุ่งระแยะ
เป็น “เวลาทองเงินจะแยกประมุข
สภาผู้แทนราษฎรให้พ้นจากที่นี้” แต่
ความคาดหวังของรถมพททอน โดคือ
พลาปิโยยงอันนี้ไป ประกอบกับทั้ง
สมาชิกประเภทที่ ๒ มีความเยื่อหยวน

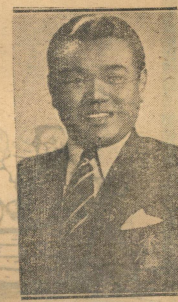
กว่า เป็นการนำไปใช้ในการสร้าง
กฤษฎีกาหรือหลังตั้งวันหลายเป็นต้น
สภาผู้แทนราษฎรในครั้งนั้นเห็นว่า
ไม่เป็นการสมควรที่จะเพิกเฉย คอการ
ค้นพบรายการนี้ ประเทศทุก ๆ จึงก
กรรมวิธีการขึ้นคณะหนึ่ง มีชื่อค่อนข้าง
ยาวสักหน่อยเรียกว่า “กรรมวิธีการวิ
พิพการปกครองของชนวน การใช้ชัย
เงินของแผ่นดินตั้งต้น พ.ศ. ๒๔๘๐ออก
หลังไป” กรรมวิธีการชุดนี้ประกอบไว้
กัวยสมาชิกสภาภาคอีสาน เป็นส่วน
ใหญ่และเป็นผู้ซึ่งมีบทบาทอย่างสำคัญ
ในการโค่นรถมพททอน พิสดารความ
(ตามวิถีทางรัฐธรรมนูญ) กันทั้งสี่ ผู้
เป็นประธานกรรมวิธีการ ในการชัก
พอดครั้ง คงนึกถึงข้อนี้ไม่ออกว่า
เป็นใครจึงชวนมาขึ้นที่นักไว้ ณ ที่นี้
ด้วย บุคคลผู้นั้นคือ นายเลียง ไช
กวล ผู้ซึ่งมีชื่อเรียกกันในสมัยนั้น
ว่า เคมมาต. ถ้าเอ่ยชื่อว่า เคมมาตแล้ว
ประชาชนในสมัยนั้นรู้จักกันทั่ว ทนาย
ความถึงใคร (อ่านต่อหน้า ๓๖)

โศลกนิเทศ

โศลกนิเทศ เริ่มบทบาทอีกแล้ว

พูดถึงเรื่องโศลกนิเทศ แห่งประ
เทศไทยแล้วผม และประชาชนคนไทย
อีกเป็นจำนวนไม่ใช่น้อย ที่พากันเชิ
มรอาการดำเนินงานของโศลกนิเทศ แห่ง
ประเทศไทยไปมากัน เพราะว่ามีบุค
คกเพียงคนเดียวคน หวงแห่นตำแหน่ง
บางตำแหน่งไว้เป็นของกัน เพื่อประ
โยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวมซึ่งบุคคล
คนสองคนนี้จะเห็นได้ชัดใน ๒ มั่วว่ายว
ประชาชนผู้สนใจในเรื่อง โศลกนิเทศของ
เมืองไทย คงทราบกันอยู่แล้วว่าบุคคล
ผู้แห่นตำแหน่ง และคองการครอง
ตำแหน่งประธานและเลขาธิการโศลก
นิเทศของเมืองไทยนั้นคือใครกัน.

การประชุมแต่งตั้งประธานและกรรมการ
เจ้าหน้าที่ประจำตำแหน่งโศลกนิเทศ แห่งประเทศ
ไทยคนที่ ๒ ซึ่งมีอยู่ระหว่างปี ๒๕๐๐-๒๕๐๓
ซึ่งท่านเลขาธิการได้บริหารจัดการประชุมคณะกรรมการ
อย่างรัดกุมจนปรากฏคือเป็นไปอย่าง ชัดแจ้ง
ให้เห็นจนกว่าถึงคราวบรรจบ การแต่งตั้งกรรมการ
เจ้าหน้าที่โดยยว จะเห็นได้ในคณะกรรมการ
การ ๑๒ นาย มาประชุมตั้งแต่ ๑ นายเท่านั้น ไม่
ได้มาร่วมการประชุมแต่ตั้ง กรรมการเจ้าหน้าที่
ถึง ๘ นาย ไม่ถูกต้องตามระเบียบการประชุมแต่
ก็ตั้งแต่ตั้งกรรมการเจ้าหน้าที่ไปจนได้ และพอ
ประชุมไปวัน ๆ ท่านประธานและเลขาธิการจึง
ก็หาให้ไปประชุมโศลกนิเทศ ไร่เพราะประเทศที่
เมืองเอวี่แห่งเศสโดค่อน ซึ่งควรจะจัดให้
ขึ้นไปบ้าง เพราะมีการประชุมเรื่องโศลกนิเทศ
เมืองนครราชสีมา ท่านประธานและเลขาธิการผู้
ทุกข้อถูกในเมื่อตั้งไปตั้งยวก็จริง แต่กลับจาก
ประชุมมาแล้วไม่มีการทำโศลกนิเทศของเมือง
ไทยจึงถูกวิพากษ์กันแพร่.

▲ อาจารย์อึ้งศักดิ์ หวังต่อเลขาธิการโศลกนิเทศ
ที่ได้เป็นกรรมการโศลกนิเทศคนที่ ๒

เรื่องการครองตำแหน่งประธาน
และเลขาธิการของโศลกนิเทศ เมืองไทย
นี้ท่านประธานพระยารัตนาธิเบศร์ และ
ท่านเลขาธิการ สวัสดิ์ เลอขนานที่
ครองตำแหน่งมาตั้งแต่ ๑-๘ ปีแล้วและ
มาคราวอีก ๔ ปี ก็ยังต้องการคำ
แห่งอีก ทั้ง ๆ ที่กรรมการโศลกนิเทศ
ส่วนมากและประชาชน พากันเอือมระ
อาท่านทั้งสองอย่างยิ่ง แต่ทั้ง ๆ ที่
ตัว ท่านทั้งสองก็ยังต้องการครองตำแหน่ง
แห่งนี้อีกแสดงให้เห็นเจตนาอย่าง
เด่นชัดว่า พวกเขาคงครองตำแหน่งประ
ธานและเลขาธิการเพื่ออะไรกัน.

สมมติว่า ในการแต่งตั้งกรรมการโ
ลกนิเทศผู้มาทำหน้าที่ ๒๕๐๐-๒๕๐๓ นี้ มีผู้
สนใจและเชื่อว่าในการที่พามากระทำนั้นประ
ธาน และเลขาธิการได้เข้ามาเห็นชอบหรือถึง ๕
คนคือ พันเอกนายจรรยาพิชา ร้อยเอก จักร
พรานนท์, นายแพทย์บุญสม มรรคิน, นายวงศ์
ทวีธเลขา, พ.ต.อ. วิจิตร รักษิต และ
พ.ท.เอิบ แสงฤทธิ์ ถ้าหากท่านเลขาธิการผู้
ระา ที่ได้มีมติเข้ามาว่าเมื่อกรรมการคนใด
เป็นกรรมการที่ปรักภาณี ก็ให้ระาท่านกรรมการ
บางคน “เลอเถลเถล” ว่า ท่านเป็นมีหลักฐานมี
ทรัพย์สินมากพอจะเป็นประโยชน์ได้ จึงได้ตกลง
เป็นกรรมการที่ปรักภาณี.

แต่อีก ๔-๕ คนได้แก่อัยยอก
ฉัตร ศรีขันธ์, นายแพทย์ บุญสม
มรรคิน, นายวงศ์ ทวีธเลขา, พ.ท.
อ. วิจิตร รักษิต และ พ.ท.เอิบ แสง
ฤทธิ์ นั้นปรากฏว่าเสีย “นามิต” ที่
เข้ามาเป็น, กรรมการชุดเก่าก็แห้วแห้ว
ตำแหน่งอันยิ่งใหญ่ไม่ต้องการอย่าง
นี้ที่จะให้เข้ามาว่าเมื่อเป็นกรรมการ สมัยที่
๓ ระหว่างปี ๒๕๐๐-๒๕๐๓ อย่าง
เด็ดขาด.

เนื่องจาก “นามิต” ทั้ง ๔-๕
นายก็กล่าวเป็นข้ออ้างให้ของผู้อยู่ต้องการ
ครองตำแหน่งยิ่งใหญ่ แต่โศลกนิเทศ
ของเมืองไทย จึงหาทางที่จะกักกันบุ
คคลภายนอกที่เชื่อว่าชาวในวงการกีฬา
เข้ามาเป็นกรรมการโศลกนิเทศ ทำ
ประธานจึงประชุมกันที่ร้าน “เทพรส”
ในการประชุม แต่งตั้งกรรมการ
หน้าเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๐๑
เสนอที่ประชุมซึ่งมี อีก ๖ คน แต่ง
อนุกรรมการแก้ไขข้อบังคับ โศลกนิเทศ
ของเมืองไทยขึ้น (อ่านต่อหน้า ๓๓)

ขึ้น เกี่ยวกับการลาออกของ ๓ รัฐมนตรีว่าการทหาร คือจอมพล ถนอม ชนกันต์ พล.อ.ถนอม กิรี

ขจร และพล.ประภาส จารุเสถียร ได้ส่งมรดกของจอมพลถนอม

การลาออกนั้น แทนราษฎร ต้องเน้นแปร ไม่ด้วย การประชุมสภาผู้แทนราษฎร มีสภาพสงบเรียบร้อยดี ขอบเขต

ข้อ ค่าที่ไม่มีความจำเป็นมากนักก่อน ว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างขึ้น ขึ้น

สภาพไม่มีความจำเป็นที่จำเป็น ลมมา อย่างไม่มีเมฆฝน ในวงสนทนา

แต่การเรียกประชุมของราษฎร ก็นั่ง การลาออกของ ๓ รัฐมนตรี ส.ส. แต่

ละคน ไม่ว่าฝ่ายสนับสนุนหรือฝ่าย คำนึงหาความจำเป็นที่จำเป็น

ของรัฐบาลจอมพลป.พิบูลสงคราม กัน เป็นสิ่งจำเป็นที่จำเป็น

ประเทศชาติไปไม่ออกตลอดทั้ง ยังที่ ว่า อธิการบดีแห่งเอเชีย

นั้นที่ ควรออกจากตำแหน่งและไม่ควร จะเข้าร่วมกับรัฐบาลอีกเลย

เพราะ ประชาราษฎร์ไม่ต้องการ... และยังมีว่า จอมพล.ควรจะให้พาดำรงรัฐบาล

เหลืออยู่นี้ ภายใต้วงมณฑลลา ออกกันจากกรณีรัฐบาล

หรือฝ่ายค้าน คำว่าที่พาดำรงและ เห็นชอบด้วยกับการลาออก

ของ ๓ รัฐมนตรี ทหารทั้งสามท่านนั้นว่า เป็น การขอขมขื่นเหตุผล

และขอขมขื่นวิถีทางแห่งประชาธิปไตยแล้ว สมชาย

ชาติทหาร มันก็เป็นการร้องอย่าง ว่า ในเวลานี้เกิดวาทะนี้เองบรรดา

เหล่าบรรดาพสกนิกร โศกนาฏิกไป กทม.จอมพลป. “โคก” “คณะ

พิบูลสงคราม” อยู่ที่ยกเลิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อใดก็ตามถึงขั้นเรื่อง

ของจอมพล ก็ โศกนาฏิกให้ฟังว่า โศกนาฏิก ๓ รัฐมนตรีแล้ว เพื่อขมขื่นไปลา แล้วรัฐมนตรี

ผลสะท้อนจากการลาออกของสามรัฐมนตรี ทำให้สภาเปลี่ยน

คณะ “พิบูลสงคราม” ที่จอมพลป. เป็นกัปตันเห็นที่จะออกไปจากเวลานี้

จากระเบียบสภา

ครั้งที่ ๓ ท่านยังยืนยันในการลา ออกอยู่อย่างไม่เปลี่ยนแปลง ถูกแล้ว วิสัยของชายชาติทหาร ทำอะไรแล้ว ก็ต้องทำอย่างทหาร และด้วยการคำนึงถึงศักดิ์ศรีแห่งตน การทำอะไรแบบ “หัวเตา” นั้นหาใช่วิสัยของชายชาติทหารไม่ โดยเฉพาะงาน ที่ได้รับความมอบหมายให้ ปฏิบัติการรับผิดชอบ คือประเทศชาติ และประชาชนด้วยแล้ว ย่อมเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งใหญ่หลวง...

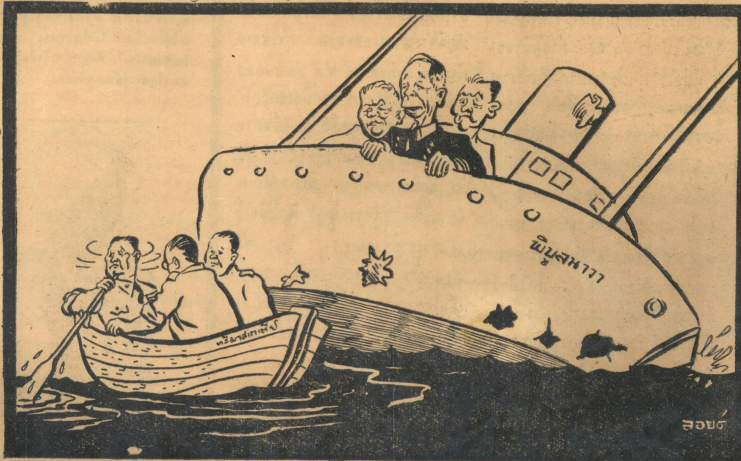
...เห็นว่าเป็นเพราะ ผลสะท้อน จากการลาออกนี้เอง โศกนาฏิกให้เกิดขึ้นอย่างทันตาเห็น กล่าวคือบรรดา กาศในที่ประชุมสภาเวลานี้ มีวาทะสำคัญที่คล้ายคลึงกัน มองไปทางไหนก็พบแต่ ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ทั้งคณะ

รัฐมนตรีซึ่งเคยคัดค้าน กันก็มีแต่ ความอ้างว้างเปล่า มีรัฐมนตรีไปประชุม กันที่โรงแรม จอมพลถนอม พ.อ. ถนอม และพล.ประภาส หาญไม่ มา ร่วมประชุมด้วยไม่มี เห็นแก่จอมพล. กิรี พ.อ.ถ. ผู้นำปรีชาหาญก็ไม่มี และข้าง ๆ ก็มีพระอยู่ด้วย ทาง ด้านที่นั่งของสมาชิกก็อ้างว้างเปล่ามากขึ้นกว่าเก่า เพราะเหตุว่า ส.ส.อีสาน ก็มุ่งไปทำหน้าที่ซึ่งรับผิดชอบกันบ้าง ก็ถูกส่งไปประชุม MRA. เป็นการคัด กาลังของฝ่ายค้าน โดยพล.ประ.ส. ประภาส แล้ว เป็นที่น่าสังเกตมากขึ้นว่า มาประชุมกันน้อยลงนัก ยากที่จะเก็บ. ข้าราชการเห็นบรรดา กาศในที่ ประชุม สภาเวลานี้แล้ว รู้สึกถึงห้วงแห่งความ

และรู้สึกถึงภัยอันตรายที่รอคอย จอม พลคนวันพระของข้าพเจ้า ขึ้น มาทันที เพราะมองเห็นภัยที่รอคอยแล้ว ว่า “คณะพิบูลสงคราม” ที่ท่านเป็นนายกฯ ขึ้น อยู่บนพื้นที่ที่รอคอยเสียในคราวนี้เป็นแน่แท้

ท่ามกลางที่ประชุมอันโหดร้ายนี้รู้สึก ว่า สมาชิกแต่ละคนไม่สู้จะกระตือรือร้นในการ ประชุมกันเท่าใดนัก นอกจากส.ส.ทองดี (ตรา เข็ม) อีสานจีน ลูกเขยมากระโดดโกลนเห็น “วิภา” เห็นใจกันประจักษ์ตามประวัติส.ส.ประจำ สักคำที่ผ่านหน้า แม้กระนั้นก็ไม่เป็นระเบียบเพราะ กระทั่งนี้ก็มีกระพริบตาหนึ่ง ซึ่งพอจะเห็นได้ว่า วิภาที่ขึ้นที่กระพริบตาหนึ่ง เหตุใดจึงกระพริบตา เห็นที่ส่งกระพริบตา กระพริบตานี้ก็คือกระพริบตา เรื่อง สถานการณ์นี้ ผู้สังเกตการณ์ส.ส.สังเกตอยู่ใน พรรคเสรีมนังคศิลา (อ่านต่อหน้า ๒๔)

ตัดบัวเขยงเหลือใบ คัดหัวใจทำไมไม่เมตตา!

ขณะนั้นราษฎรพากันเกรงกลัวระแวงระวังโจรผู้ร้ายในเวลาค่ำคืน
ส่วนกลางวันคอยระวังข้าราชการะทกบ้นมาค้นเหล้าเถื่อน

เปรสเปรส

ตอชแปเปอร์โรบะ

(ต่อจากฉบับก่อน)

จิ.จิ. เกียรติ นาคพรม

มหาสารคาม "สมาชิกหลายท่านไม่เห็นด้วย เอาเงิน ๕๐ ล้านไปเข้างบประมาณ ท่านนายกควรประชุมคณะรัฐมนตรีอนุมัติให้เงิน ๕๐ ล้านบาทเป็นงวดกรณีพิเศษ อย่าไปเกี่ยวข้องกับงบประมาณ ขอให้เป็นอย่างพิเศษ."

จอมพลป. "ผมรับจะหาให้ได้ไปพร้อมป้ามัน จะหาให้จนได้ ผมพูดด้วยใจจริงนะ ถ้าผมได้เงินอยู่ด้วยก็หยับให้ทันที."

ส.ส.ตั้ง "ท่านนายกสังคังได้

ใหม่. ผมกลัวท่านโยนไปคลังคลังออก ไม่มีโยนไปโยนมา และผมพูดผิดก็จะเป็นที่ ๑๘ นี้แล้ว"

จอมพลป. "ขี้หนูท่านเขียนสัญญาใหญ่ ผมว่าทางที่กระทรวงเกี่ยวข้องผมสังคนไปคามพร้าวมาแล้ว"

ส.ส.เกียรติ "โครงการนี้ ช่วยเหลือชลประทานภาคอีสาน ของอเมริกา ควรจะไปตั้งอยู่ในอีสานเทศใดไป ยักย้ายอยู่ ถนนระหว่างสระบุรี-อุทัยบุรี"

เจ้าพนักงานเกษม "ลอร์ดรับเจมมีการพูดที่หัวรับ เมาเราชอบเข้าในโครงการนี้ช่วยตะวันออกเฉียงเหนือ มาที่แทนนายช่างชลประทาน นอกนั้นก็เอาเข้าของโครงการนี้ช่วยออกไปอีก เพราะแก่งกั๊กโครงการนี้มันไม่แน่นอน"

ท่านชอบของท่านยัง!

ส.ส. เกียรติ "ไม่ใช่หุนเอาเงินช่วยอีสานของอเมริกามาช่วยแถว ลพบุรีนะครับ"

จอมพลป. "ไม่เอา เรืองเงินมีเหมือนกันผมขออมรับ คว้าหนึ่งผมเอาเงินไปทำเขื่อนเกียนาที่นครนายก เพราะท่านก็รู้ว่ามีน้ำสำคัญ (หัวเราะ) ผมก็รู้ว่า ผมเองหลวงสุชาติมาก มีเงินจะไปทำเขื่อนที่ไหนไม่ทราบ ผมก็บอกว่าเอาเงินมาให้ผมพมูก่อนเถอะ ผมเองสุชาติมากก็บอกว่า ไม่ได้ตกครับ"

ส.ส.เกียรติ "ผู้แทนในสภาจะตั้งสักพรรคการเมือง ๑๓ คนอีก ๕๐

คนไม่สังกัด. รัฐบาลมักจะช่วยส.ส.ที่สังกัดพรรค จังหวัดที่ส.ส.ไม่เป็นสมาชิกพรรคมันจะอย่างไร. คว้าก่อน ๆ การเลือกตั้ง มันก็คิดได้ช่วยสมาชิกให้เงินคนละหนึ่งล้าน นายนาบ เงินท่วย ท่านก็ให้ไปช่วย แบ่งเงิน ๑ ล้านช่วย ส.ส.ในอาชีพ รัฐบาลจะกำหนดวันไหน กรณีสถานหรือไม่ ถ้าท่านทำอีกแทน ก็ไม่มีความหมายเลย ไม่สามารถควบคุมการบริหารของรัฐบาลได้"

จอมพลป. "การปกครองระบบของพรรคเป็นอย่างนั้น ถึงเมื่อออกเขาก็อย่างนั้นเหมือนกัน ในรัฐสภาพรรคคอนเซอเวทิฟ ได้รับเลือกนายทุนก็ได้ ถ้าฝ่ายรีพับลิกัน นายนาบ พรรคก็ได้อำนาจการ สมมติหน้าที่หัวหน้าพรรค ก็คือเอาไปสมาชิกทุกคน ส่วนข้อผูกพันกับประชาชน เขาก็อย่างเหมือนกัน เฉพาะผู้แทนทั่วไป เราว่าท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเขาไป ถ้าไม่ใช่พรรคมันก็คิดได้ ก็มีสิทธิอันให้ ผมเชื่อว่าผู้ช่วยอมรับฟังความคิดเห็นทุกอย่าง"

ส.ส. เกียรติ "การเกินทางไปช่วยอีสานคราวนี้ รัฐบาลเตรียมช่วยเหลืออย่างใดหรือไม่ เกษมไม่โดยเอาไปใส่ไรเลย โดยเฉพาะพนักงานข่าวมหาสารคาม ข้าพเจ้าขอเครื่องมือ ขอบายราบโรคสัตว์ แค่นี้คนเมษายน มีหนังสือตอบว่าประกาศประมุขอยู่แต่เร่งส่งไปให้ จนถึงปลายกรกฎาคม หนองกระทุ่มกินข้าวหลายคำผด ผมขอขามากส่งไปให้สองกระป๋อง เครื่องมืออีกยากก็ไม่มี ต้องใช้ไปไม่ทำเนิ่นท่อนพรมยา ตามประสาน จอมพลคืนไปความข้อให้เตรียมยาไปด้วย"

จอมพลผิน "ปัญหาภาคอีสานมีหลายเรื่องในจังหวัดชัยภูมิ อุบล บุรีรัมย์ มีเรื่องอื้ออึงก็ควรพูด ถ้าข้าพเจ้าช่วยได้แล้ว เราจะช่วยชาวไร่ให้มาก ข้าพเจ้าขอขานำมาให้ราษฎรไว้ด้วยมีมี เวลาในราษฎรชายอื้ออึงกันละวัยยาก (อ่านต่อหน้า ๒๕)

५०५

การเมือง ... ไม่เถว!

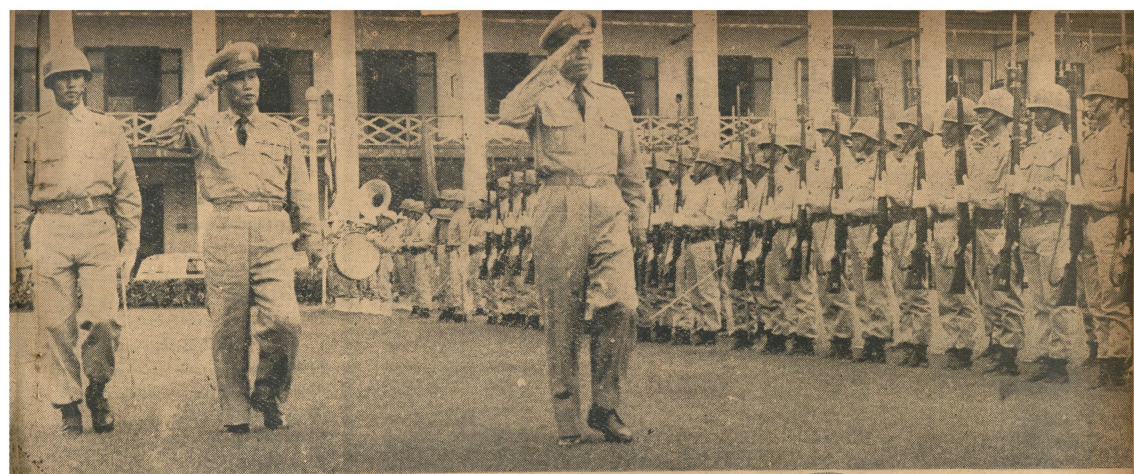
แต่เขายังมันคง

อยู่กับ.... "การทหาร" !

ชุดแรกของรัฐมนตรีย้ายทหาร
ที่ลาออกจากตำแหน่งไปสามคนนั้น คือ
จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงกลาโหม, พลโทดอนม
กิตติขจร รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวง
กลาโหมและ พลโทประภาส จารุเสถียร
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
เขาขอถอนตัวออกไปจากกลุ่มรัฐบาลที่
เขาไม่เห็นชอบในนโยบาย ด้วยเหตุทาง
เขาหันไปจากตำแหน่งการเมืองแล้ว แต่
เขายังคงแข็งแกร่งต่อตำแหน่ง นักการ
ทหารอยู่ต่อไปเพราะ....

ชาติไทยเราจะยืนยง

ยังคงอยู่ได้ก็เพราะกองทัพที่เข้มแข็งเท่านั้น

เรื่องขบขัน

เขาเรื่อง "โรมรันมรณ" ของหม่อมมาทพอนร์ จากบทและกำกับการแสดงของ รัตน์ เปสตันยี จากฝีมือถ่ายของ ประสาธ สุขุม และจาก ความคาดหมายของมวักจะเป็นหนังดีเหมือนกัน.

‘ยอด’ อีกแล้วลำหรับเจ้าดำ!

ผมแปดหนึ่งผัว เรื่อง

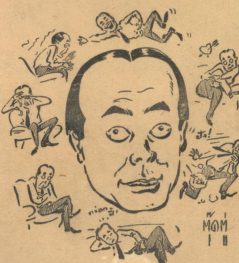
“อันธพาลทำเรื่อง” (A man is ten feet tall) หนึ่งขาว ดำทำถึงสามเมือรอบ บ่ายวันแรกของโปรแกรน เพราะความศรัทธาในชายผิวดำคนหนึ่ง ซึ่งมีนามกรว่า ชิตนัย ป๋อยเคียร์ นายผิวดำคนหนึ่งเห็นยังคนผมขาว แกมมาตั้งแต่เรื่อง “เลือดทหารณ” และ “โจรพยาบาท” มาแล้ว ความศรัทธาที่ผมมีต่อแกนั้นเพราะความนิ่มนวลขบขันในบทบาทของแกมาก ว่าอย่างอื่น แกแสดงได้ดีจริงๆ ในที่ที่ “ก๊วนดิบ” ตูราชั้นแนวหน้าของผัวผิวดำบางคนเสียอีก และผมก็มีได้รับความผิดหวัง ในเรื่องใหม่ของแกเลย บทบาทของแกยังประทับใจผมอยู่บัดนี้.

เมื่อท่าของเรื่องนั้นเขา “ผูกมัด” ขึ้นให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างผิวดำ

ผิวดำและในระหว่างบุคคลต่อบุคคล มิใช่ระหว่างกลุ่มชนแน่นอนที่สุดมันต้องมีการแบ่งภาคแม้ผิว ก็นับไปตามเรื่อง (อ่านดูใน “ชาวและดำ” ของสมชัย เรื่อง ไกรคุฏกแล้วกันครับ) บุคคลที่วุ่นคือ ชิตนัย ป๋อยเคียร์กับพระเอกหน้าใหม่ ชื่อ จอห์น คาซาวิตซ์ ซึ่งแสดงโคไม่เลว สัมพันธ์ภาพของคนที่สองเด็ก ขึ้นโกโยบ จอห์นเป็นผู้ที่ถนัดดีที่นำวิชาการทหารกองเรือระเข้มาขอทำงานที่ท่าเรือแห่งหนึ่งและก็ได้งานทำนั้นโดย การทหากรเรือระเข้มาขอทำงานที่ท่าเรือแห่งหนึ่งและก็ได้งานทำนั้นโดย ขอมเสียเปรียบเซดท์ ทาการโกโยบประจำวันให้หัวหน้างาน ชิตนัยเองจอห์นก็ไปอยู่กับชิตนัยซึ่งเป็นหัวหน้างาน ฝ่ายที่นั่งอยู่หัวมวนนี้ ผมเองก็ไม่ทราบ ว่าพระเจ้าองค์ไหนกลบขี้หนาคด ไคคนทงสองผูกมิตรสนิทแนบชิดขึ้นอย่างมิใช่ ถึงขนาดขอมคายบทกันไคคือตอนที่จอห์นถูกเจ้าหัวหน้างาน ของเขาเร่งเล่นงานเขากลับขอเลิกสำหรับ ขบของพี่กันนี้ ชิตนัยไคโคโยเข้าใจ

คือสิ ก็เข้าว่าร้ายๆ ทำไว้ละคนนั้นแทน และผลที่สุดชิตนัยก็โดนขอเลิก ของ กูคือผู้ตั้งแง่ความตาย.

ความรักระหว่างเพื่อนที่ไม่ใช่ “ผิวดำ” เข้ามาเป็นพรมแดนนั้นเป็นความรักความเห็นอกเห็นใจที่บริสุทธิ์ยิ่ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความบริสุทธิ์ใจของชิตนัยนั้น ห่วงแม้กระทั่งขำกับผิวของเขาอย่างไม่ต้องสงสัย จอห์นได้แสดงความเห็นชอบของเขาต่อชิตนัยในภายหลัง ด้วยการแค้นแค้นให้อย่างสาสม แม้ว่าเขาจะอ่อนในเชิงการ (อ่านต่อหน้า ๓๔)

ไม่สะกึ่งสะเทือนต่อเสียงพยานวิจารณ์ที่ไม่เป็นมงคลของประชาชนบ้างหรือ

จอมพลในครั้งหนึ่งถูก ส.ส. ทร ได้ว่าคงไม่มีอะไรมา จึงชี้แจงว่า กรมการอย่างว่ามีอยู่ ๑๑๑ คนด้วยกัน ขณะนั้นยังไม่พรรคการเมืองจึงกรรมการนิติบัญญัติขึ้นมา เพื่อช่วยเหลือรัฐบาลทางด้านกฎหมาย และต่อต้านคอมมิวนิสต์ เพราะส.ส.เหล่านั้นอยู่ใกล้ชิดประชาชน เงินที่จ่ายไปก็จ่ายตามกฎฎีกา ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๕ ถึง ๒๔๙๐ จ่ายเงินค่าคอมมิวนีไปเป็นจำนวน ๕,๖๗๗,๐๐๐ บาท

ส.ส.ที่รับเงินซื้อหัวใจนี้ชื่อว่า จอมพล ป. และจอมพลในพรรคส.ส.ตอนโพธิ์เรนจ่า เอมแปรมาดจ่ายไป ซึ่งเป็นมาอีกจากที่ราษฎรเขาเอื้อแล้ว ก็เอาไปให้เฉพาะฝ่ายสนับสนุนเอาเงินซื้อโหมไปจ่า ว่าแล้วส.ส.ที่รักกระหน่ำลงไปว่า ทำให้คนเรื่อถึงถ้าไม่ได้รับพรรคนี้ก็จะเข้าคุก

ใครๆ ก็คิดว่าจอมพล ป. ในครั้งนั้นให้ส.ส. ที่รับมาเล่นงานเอาเงินนั้นไปล่า จอมพล ป. ให้พูดตามปกติว่า มีคุณูปการล้นด้วยใจไว้ได้ ขณะนั้นถ้าฝ่ายค้านเสนอตัวเข้ามาก็จะได้พิจารณาบ้าง การจ่ายเงินจ่าโดยชอบไม่ได้เกิดขึ้น

คราวระลอก ส.ส. ที่รักก็จะทำเรื่องจึงว่าทุกคนเอาไปคิดเงิน แต่กรรมวิธีที่ไปรับว่า เล่นเอาเงินมาซื้อของราษฎรไว้ “ลักลั่น” อย่างไม่ถูกพอคุณมาถึงตอนนี้ประธานก็อย่างว่า เขาถูกขึ้นเมื่อถูกส.ส. ด้วยข้อหา “บราด” ส.ส. ที่รับเข้าให้บน “แบบเบร” อยู่อายุอย่างนั้นเลย มันก็ชั่วหรือกันทั้งนั้น

เอ ประธานไปไม่ทำหน้าอะไร

านทนอ มาทะเลาะเบาะแว้งกับสมาชิกไม่ถูกเรื่อง ส.ส. อวีย์ รัตน์วิเศษ กลุโหมยกปากไฟแห่งส.ส. มิใช่เล่นงานเขาว่า ประธานจะโคโยกับนายพิวกโกไปทำมาพาคอย่างนั้น ทหาถึงใครจ. พ. จักก็อยู่ในสภานี้ แต่ไม่ใช้ “ผักถั่ว” มา ประธานคงจะรู้ตัวว่าโศกโลก ทำกันกระแทกหัวกันไปแล้ว ก็เลยถอนคำและขอโทษ ส.ส. เสวียชัย สัมพันธ์เล่นงานประธานเอาทันทีว่า ไม่น่าจะพูดอย่างนั้นควรถอนคำพูดเสีย ประธานว่า ขี้พเจ้าถอนและขอโทษแล้วเออ มันก็เหมือนกัน ที่ขนาดประธานสภาเองก็ต้องถูกสมาชิกไปถ้อนคำพูด แทนที่ประธานจะคอยทำหน้าที่รักษาความเรียบร้อย ในสภาจะเป็นเรื่องที่นักคิด สำหรับสภาอยู่ได้อย่างนี้!

แก้ว นันนด

แต่ทว่า... โรงงานที่ย้ายให้กันละ
๔๕ บาท เป็นการเค็ดร้อน ระโห่พิ
จารณาต่อไป ไปคราวผ่านบริษัทบอ.
ปอเวลานัก โดละ ๑.๓๐ บาท โรงงาน
ตรวจสอบต้องการปอเ็ดละ ๕,๐๐๐ บาท
เวลานี้อีกมาก เราจึงต้องส่งเสริมการ
ขายปอเ็ดขึ้นเพื่อส่งไปอินเดีย. ญี่ปุ่น ที่
มีรายากรชานักนี้ชื่อนี้ ต่อไปนี้
ต้องชุกปอเ็ดแน่ ชื่อนี้ชื่อนี้มากคึกอยู่ใน
ตรงเทพาพระเริงอภัย การประปาของ
ชื่อนี้เป็นหน้าที่ของกรมโยธาเทศบาล”

เจ้า ศรีวัฒน์ “การที่ประปา
ระโห่หรือโรงกรมมาเป็นเงินละ เค็ด
พระเริงเห็นชื่อนี้ ๑๘ ล้านบาท ผม
ของประปาและการตรวจสอบการคลัง ไป
แล้ว ถ้าอีกคงส่งว่าไม่ชุกของ”

ส.ส. บุญคุ้ม จันทบุรี ศรีวัฒน์.
“ผมขอแสดงความยินดีแก่ชาวอีสาน
และขอแสดงความขอบคุณ ท่านนายก
และคณะที่ทำงานมาช้านานแล้วแต่
วันนี้อยู่ที่กรกด้วยความรู้ใจ.”

จอมพล ป. “ความวิงวาท
สานสัมพันธ์กันมาแล้ว”

(นายกรรมการบัญชีรัฐมนตรีว่าการ
คลังมาถ)

จอมพล ป. “ทั้งหมทักให้
ราษฎรประกอบการทำมาหากินไป ผม
จะคิดครัดที่กันให้ ส่วนคนไม่ทำงาน
ข้า ก็ให้ช้อนสนมมณ ที่คิดจะเกณฑ์
จะทำงานให้ทำ ก็ถึงวันรวมผลดี
ไม่ก่อกวนไม่ทำงานทำ เพราะเดิกันนั้น
จะเห็นผู้ใหญ่วินทนา ไม่ทำงานทำไม่ได้
ก็กันจะเดิกันวัน เงินทางประชาสง
เคราะห์จะไปซื้อข้าวแก่”

ส.ส. บุญคุ้ม “เรื่องไม่ในข่าว
ราษฎรไปอยู่กันแล้ว เห็นกันที่ข้าไม่จริง
ครัดไม่ช้อนสนมมณ เกือบจนผลกวนประ
ชาพรุ่งนี้หน้าบ่อหน้า ทานะระถ้าย
งานหน้าให้ ๆ ความกวนและก่อกวน
ทำกันให้ก่อกวน”

โอ๊ย...ไม่เป็นไร เสถียรภาพรัฐบาลยังมีเงินจ้ำม่ำเสมอ.

เมษายน

ภาวะบ้านเมืองสงบเรียบร้อย

(จากธรรมาธิปัตย์ ๒๔ ส.ค.๒๕๐๐)

ความสงบของประชาชนเวลานี้ กล่าวได้ว่าทั่วทั้งชาติความ

ปั่นป่วนในคณะรัฐบาลของพระคเสรมนังคิลา อย่างใดก็ไม่ใช่ของค
นัก เพราะความปั่นป่วนที่เกิดขึ้นครั้ง ทำให้บรรดาภาคีที่มีเงินลงไปอย่าง

น่ากลัว ขณะเดียวกันเราเชื่อว่าความรู้สึกของประชาชน คงระซาใจไว้ว่า รัฐบาลชุดเสรมนังคิลาได้ประสพผล
หนักเสียแล้ว และอนาคตของมันก็เหลือแค่ความอยู่อย่างเท่านั้นที่รอคอยอยู่ ถึงแม้โดยของพระคเสรมนังคิลา ก็
นายสวัสดิ์ คำประกอบ ระปฏีเสฐว่า เสถียรภาพของรัฐบาลยังมีเงินคงอยู่เพียงใดก็ตาม เราทั้งสองฝ่ายในของ
พระคเสฐว่า ก็คงระหัดกันแต่ใจตนเองก็อยู่แล้วว่า การแถลงข่าวเช่นนี้มีผลเพียงใด เช่นเดียวกับการพาคหิว่า
ของหนังสือพิมพ์ “ธรรมาธิปัตย์” ที่ว่าบ้านเมืองสงบเรียบร้อยนั้น จะเห็นได้ว่ามีอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้นในเมืองไทย.

การปฏิเสฐความรุ่งโรจน์ปรากฏออกมาอย่างชุกแจ้งเช่นนี้ ผลสะท้อนที่เกิดขึ้นภายหลังก็มีแต่ความเสื่อมโทรม
ทำให้เกิดความไม่เชื่อถือในหมู่ประชาชน เพราะมีจำนวนที่โตขึ้นที่ทราบกันทั่วไปแล้วว่า รัฐมนตรีหลายท่านได้ตัดสินใจ
ไลลาออกกันเป็นแถว เริ่มแรกก็คือการลาออกของ เอมพลสฤงค์ ฉะระวัช พลเอกถนอม กิตติขจร พลโทประภาส ภา
รุเสฐียร ต่อมาคือการลาออกของพลตรี ศิริ ศิริโยธิน และพล.อ. เกลิมเกียรติ วัฒนางกูร การลาออกของคณะ
มนตรีพร้อมกันทั้ง ๕ คนนี้จะถือว่าไม่เป็นเรื่องสำคัญหรือ ไรโดยเฉพาะบุคคลทั้ง ๕ คนนี้ ก็ล้วนเป็นคณะรัฐประหาร
ด้วยกันทั้งสิ้น และหากเรามาให้เหตุผลไปก็เห็นได้ชัดอยู่แล้ว ถัดจากได้ว่าจอมพล สฤงค์ นั้นเป็นเสมือนจุดกำลังของพระคเสรมนังคิ
ลาทีเดียว ซึ่งถ้าหากเราเหตุผลไปถึงเหตุการณ์ในวันเลือกตั้งแล้ว คณะรัฐมนตรีชุดนี้ก็ถึงขอบรมันว่า เอมพล สฤงค์
มีส่วนอยู่คู่คณะรัฐประหารอยู่มาแต่เดิกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะถือว่าความลาออกของจอมพล สฤงค์ ไม่เสียก่อนกับพลังของ
คณะรัฐบาลนั้น บ่อเป็นสิ่งที่เห็นไปไม่ได้และพฤติกรรมของจอมพล. นายกรัฐมนตรี ก็เป็นเครื่องยืนยันความจริงอัน
นี้อยู่แล้ว ที่ต้องหน้ากักว่าใคร่บอกเกี่ยวกับเรื่องกลั่ม บุคคลที่ลาออกกันเป็นข่าวที่ปรากฏอยู่แล้ว.

[illegible]

วลีขลุ่ย เดชกฤษณ

□ ขาวและดำ

ต่อจากหน้า ๒๔

อีก ส่วนคนผิวดำที่ไม่ยอมถวกรา
ศอก พวกนี้รวบรวมกำลังกันเป็น
สมาคมใหญ่ เพื่อข่มขู่ข่มขืนใน
เมืองข้างหน้าไว้ได้ ถ้าถูกข่มขืนก็จะ
กำลังต่อสู้ดิ้นรนอย่างไม่ลดทอน ในกลุ่ม
คนผิวกันเอง มีบุคคลผู้หนึ่งทว่าระ
ถลาล้างเป็นพิเศษเพราะรูปร่าง ที่บุคคล
นี้บรรพราคนผิวดำยกย่องว่าเป็น “ผู้
นำ” ขอเขาบุคคลนี้ สักคนเพื่อชิต
เกิดวีรชิต นอกจากนั้นผู้นำในสังคม
ดำแล้ว ชิตเกิดวีรชิตยังมีตำแหน่ง
งานแห่งขบวนการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษย
ชนอีกด้วย โดยการทำงานเพื่อต่อสู้สิ
ทธิมนุษยชนทำให้ชิตเกิดวีรชิต ถูกคนผิว
ขาวข่มขืนและทรมานอยู่เป็นนิตย์
ซึ่งไม่แพ้และถูกทุบตี ทุบตี ทุบตี
สัปดาห์ละครั้ง เพราะคนผิวดำซึ่ง
ชิตเกิดวีรชิตนับว่าเป็นกรณีพิเศษ ที่
ควรถลาล้างโดยคนผิวขาว.

การชำระเบียดให้ ชักเกิดเวร
หวั่นภัยขวนการ เรียบร้อยถึงนิมิตนุษ
ชนเกิดขันธ์นี้เองมาจากชักเกิดเวร
เป็นทวนทวนในการเร่งเร้าคณะกรรม
การจังหวัดเบียดให้แถม ได้ปฏิบัติการ
ตามคำพิพากษาของศาลสูงสุด โดย
ด่วน ชักเกิดเวรประปรายกว่าหัก
คณะกรรมการจังหวัด ไม่ยอมทำตาม
แล้วไว้ร คนไ้กระชั้นควรประวัทาง
และเลือกทั้งเงาของตามใจชอบ แต่
แล้วคำประกาศของ หวั่นภัยขวนการ
เรียบร้อยถึงนิมิตนุษชนเกิดคณะกรรม
การจังหวัดมิใช่เร. ผู้บังคับการตำรวจ
ลัดที่เขี่ยออกแถลงการผดยัแห่งข้า
ว่า คำพิพากษาของศาลสูงสุดถูกใจโหด
เล็ดกรนนั้นแยกกันนั้น ไม่ผิดลย
ก็ใช้ในระบอบมา เพราะฉะนั้นผู้ก
ดักมาไม่จำเป็นคนผิวขาว หัวอ่อน
"ถ้าหากละเมิดกฎหมายเราจะจับทันที"
ผู้บังคับการตำรวจอ้างว่า "ข้าพเจ้าเ
ฐานะเป็นผู้รักษาความปลอดภัย เพราะ
ฉะนั้น จะต้องบังคับขอใบในการรักษา

สันติ และความสงบเรียบร้อยยิ่งกว่าบุคคลอื่นใด” ผู้บังคับการตำรวจผู้เชิดชูการแบ่งแยกผิวกล่าวว่าต่อไปว่า.

“ประเพณีการแบ่งแยกกันนี้จน
รบประจำวันนี้ ได้ประกาศใช้มาจน
กระทั่งเป็นประเพณีอันมีเกียรติประ
จำดินแดนภาคใต้มาแล้ว ดังนั้นเรา
จะเลยเส้นนี้ได้ และจะมีขอบ
เวทีใดเวทีไหนเสียวนั้น เราจะ
ดำเนินการใช้อำนาจตำรวจของเรา
เพื่อยุติมันดี และป้องกันชีวิต
ทรัพย์สินของประชาชน โดยไม่
หวั่นกลัว และโดยไม่เอินเอียง เรา
จะใช้กำลัง และสติปัญญาเท่าที่พระ
เจ้าประทานให้มา เพื่อเผชิญเหตุ
การณ์ที่เราจักต้องรับผิดชอบ ตาม
ความไว้วางใจของเรา คำพิพากษาของ
ศาลสูงสุดจะไว้ซึ่งกันที่ไม่ได้และ
ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดกฎหมาย เราจะ
จัดการต่อไป.”

เมื่อคนลี้ภัยโกน ค่ำจากเข้านั้น
นางต่างก็ระยั้งระยั้งมาคอยกัน เพื่อ
ทวีสักวาเนนการค้อยู่ต่อไป การประ
ชุมแมงอากใบ ๒ คนๆ คือนิกรเทิน
และนิกรไว ค้างฝ่ายราชโอรสทวีสัก
ค้อยู่ให้มารสนั้น และในขณะนั้นก็
เกิดเวรวิธากังหาอภัยพระในศาสนา
คติเดียนอยู่นั้นเอง ในบัดนั้นเอง
เกิดกฤตภูมิถลกลขึ้น ข้างเจ้าไปให้
เพื่อมาช่วยฝ่ายมารดาเวรวิธากังหา
มาประชุมกันเป็นการคักก้าง และเมื่อ
เสวยพระเบญจกัณท์มีนาทวนไหวก็
ขันแล้ว รวบรวมคำและระยั้งระยั้ง

คนหนึ่งซึ่งคอยอยู่ที่คนในรถซบหน้า
ไปด้วยความมั่นใจว่า ชักเทิลเวิร์ธจะ
ต้องกับเข้าไปด้วยถูกระเบิด อย่างแน่นอน.
นอน.

แต่ชีวิตเกิดไว้ก็ไม่ตาย เขา
คลานควมเทียบออกมาจากสิ่งสลับ
หักพังพร้อมกับกล่าวว่า “สวรรค์
ช่วยให้ข้าพเจ้ามีชีวิตรอดเพื่อจะต่อ
สู้กับคนผิดชาวต่อไป.” ▲

สมัย เรืองไกร

बुद्धि वि. वि. बुद्धि ००

□ เรื่องหนึ่งๆ

ต่อจากหน้า ๒๘

ต่อสู้กับ ๒ ทหารจีนอย่างคล่องแคล่วกับคู่ต่อสู้
ตาม แต่เขาเอาชนะจนได้ด้วยการวัด
คอคู่ต่อสู้ ถึงสลบ เหม่อตงแล้วลากตัวไป
มอบให้กับเจ้าหน่าต๋องไปนับว่าเป็นการ
แก้แค้นแทนเพื่อน ที่สมุชลี้ภัยกันพอดี

[illegible]

นิพนธ์ นวนิยายอันผูกพันอยู่กับชีวิตของคนทุกชั้น

โดยเสนีย์ เสาวพงศ์ ราคาเพียง ๒๒ บาท

จะรักสิ่งทุกอย่างที่ก่อกลาย สายประคัมภ์ ไ้เห็นในขอสเตรเลียบ อ่าน

ข้าพเจ้าได้เห็นว่า ราคาเล่มละ ๒๕ บาท

ซื้อได้จากร้านหนังสือทั่วไป และที่สำนักพิมพ์เกรวีนทอง ๕๒/นิ๑ ขอประสานสารบรรณ

อนันต์แดง พระนคร

กัน จะเห็นได้ว่าชีวิตนี้แปลกโคกเหลือเกิน หมอพยายามอย่างเต็มที่ให้ “ความวุ่นวาย” ในโก สำหรับคนอื่น แมกโกวั้น ก็ถามเรื่อย ๆ สมัยที่ยา เขาเลือกคนแปลกที่ถนัดกับ แมกโกวั้น ไม่ใช่ว่าอย่างอื่น” เพียงเปรียบไว้กับ “มาเล่น”

สรุปว่า “อันธพาลทำเรื่อง” ก็แล้วสนุกก็ ได้รับความรู้ก็ในทางสัมผัสระหว่างผิวขาว-ผิวดำ, ได้รับความรู้เรื่องราวมีภาพ และความรู้สึกอันบริสุทธิ์ กลอดจนความ “ศรัทธา” ในการแสดงของชีวิตนี้ พอเคยชินขึ้นไปอีก และคงจะทนทานักหากอยู่แบบที่ออกไปในเรื่องใหม่ ๆ ของเขา ถ้าไม่คิดตัวเขาออกไปแล้วถึงส่งเรื่องอื่น ๆ อย่างใน “โจรพยาน” ภายด้วยคนหลายในหลุม เพราะพวกเขาพลัดลงไปเอง และอย่างในเรื่อง “อันธพาลทำเรื่อง” นี่จึงตายเพราะการต่อสู้กับของเหล็กเป็นต้น ทำให้มันเสียชีวิตของเขาในเวลา ๘๐ นาทีกว่า ๆ ของเรื่องหลังนี้อย่างเหลือเกินก็เลย

ระหว่างสหภาพโซเวียตกับหนังไทย.

ที่นั่นมาพูดถึงเรื่องหนังไทยบ้าง ผมได้ชื่อว่า “สาวเครือฟ้า” ของไทยโครมคร ๑ ซึ่งเขาลายที่แรกนี้ ในชุดมรณภพก็ทำทอง (เขาไปเรื่องหนึ่งชื่อ “นักขัตตวัน”) นั้น ได้รับความนิยมชมเชยเป็นต้น มาจากทุกโซเวียต และโคกก็ขอซื้อกรรมสิทธิ์หนังเรื่องนี้เพื่อส่งไปฉายในประเทศของเขา ทำนองเกี่ยวกับหนังเรื่อง “สันติวัฒนา” ของสหภาพโซเวียตซึ่งกำลังฉายอยู่ในมอสโคว์ด้วย ฉากตอนนี้อย่างตอนผาแดงก็ดูกันทั่วว่านั่น มีชื่อที่จริงประวัติการผาแดงตาทรายไฟ และก็มีให้ยักยอกเล่าจากผู้รู้ในวงการโคกชีวิตนี้ เมื่อมันขึ้น “ขาว” ออกมาเช่นนี้ผมจึงรู้สึกสนใจ และรู้สึกได้ว่าสหภาพโซเวียตมีความนิยมชมเชยหนังไทย

ขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังไทยที่สร้าง ขึ้นเป็นเรื่องเป็นราวกันจริง ๆ เป็นหนังประเภทชีวิตไทยแท้ ๆ ซึ่งเขาต้องการโคกของเขา โคกเห็นและให้ชายซึ่ง คอชีวิตไทยมากขึ้นขึ้นต่อไป

ผมมีความรู้สึกของผมเองว่า การที่สหภาพโซเวียตเอาใจใส่ต่อหนังไทยนั้น เราควรจดบันทึกบางอย่างไว้ เพราะโอกาสที่เจ้าของหนังไทย (บางเรื่อง) จะได้อาจารย์มาให้แก่เขา เพื่อนำไปเผยแพร่ต่อไปแล้ววัฒนธรรม ไทยของเรานั้น กำลังรออยู่ข้างหน้า สหภาพโซเวียตมีความรู้สึกดีเราในค่านนี้ เราควรรู้สึกดีเขาในค่านเดียวกัน โดยไม่ต้องนำเรื่องระบบการปกครองของเขาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเลยเป็นอันขาด ขอให้ค่านักแต่เพียงในค่านเผยแพร่ศิลป และวัฒนธรรมเท่านั้น การเมืองเป็นเรื่องนอกประเด็นไม่ใช่ว่าหนังอย่างหนึ่งอย่างใดในการเกี่ยวข้องด้วย

นักหนังสือพิมพ์สหภาพโซเวียตคนหนึ่ง (ซึ่งน่าจะต้องเป็นคอมมิวนิสต์) เขียนไว้ในหนังสือพิมพ์ของเขาเมื่อตอนที่ “สันติวัฒนา” กำลังฉายอยู่ในมอสโคว์มีความสำคัญว่า

“ประเทศไทยอยู่ทางไกลมาก คนไทยมีวัฒนธรรมอันเก่าแก่ และอุดมสมบูรณ์ อนุสาวรีย์เก่าแก่ ปฏิมารกรรมและวัดอาราม ทางพุทธศาสนา มีอายุอันนาน มาตั้งแต่สมัยพันปีแรกของคริสตศตวรรษ ผู้แทนของประเทศไทย น้อยคนนักที่จะได้มาเยี่ยมเยือนสหภาพโซเวียต ฉะนั้นการที่ภาพยนตร์เรื่อง “สันติวัฒนา” ซึ่งเป็นภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกเข้ามาฉาย จึงเป็นที่น่าชื่นชมยิ่ง”

“สาวเครือฟ้า” จะเป็นหนังไทยเรื่องที่สองที่เขาไปดูความนิยมชมเชยของประชาชนสหภาพโซเวียต และเขาเหล่านั้นจะรู้สึกดีวัฒนธรรมไทย ชายซึ่งขึ้นขึ้นอีก โยกที่ “สาวเครือฟ้า” มี

ไท-สปีด

หลายสิ่งหลายอย่าง ที่เหมาะสมแก่การแสดงหรือ “อวด” ให้เขาเห็นก็ถึงวันมรณภพหรือเลือกอันของใจเรา เช่นที่ “สันติวัฒนา” ก็เขาไปปูพื้นฐานไว้เป็นอย่างดีแล้ว

ข้อที่น่าสังเกตอีกก็คือ เหตุที่ทุกสหภาพโซเวียต ก็เลือกเอาเรื่อง “สาวเครือฟ้า” เป็นเรื่องที่สองที่ส่งไปฉายให้ประชาชนชาติเกี่ยวกับเขาได้ ผมคิดว่าเพราะทุกสหภาพโซเวียตเป็นผู้ที่เข้าใจเลือกหนังไทยกันเองจึงไม่เลือกเรื่องอื่น ๆ ซึ่งในขณะนั้นก็มีหนังไทยเรามากมายก่ายกองด้วยกันหนังไทยเราสลักกัน เกือบหนึ่งไม่พอจำนวนเรื่องอยู่ มีทั้งเรื่องรักกลอนชยันต์ถึงผลาญบรรลือโลก ยกพวกตีกัน ถูกลูกเป็นกรรมพิหารไปเลยก็มีอยู่ไกลไป เหตุที่เขายังไม่กระชอซื้อกรรมสิทธิ์ไปฉายให้ประชาชนของเขาได้ น่าเสียดายที่ผู้สร้างหนังไทยลืกลอกมาโดยง่ายนี่คือเรื่อง นี้เป็นจำนวนใหญ่จากเรื่องของนักประพันธ์ใหญ่ที่มีชื่อเสียงถึงขนาดนี้ เรื่องของท่านประธานสาขาวรรณกรรม ก็มีอยู่ครึ่งเยอะ และ ทุกสหภาพโซเวียตซึ่งเขาก็มีแผนที่จะประชาสัมพันธ์เรื่องของเขาไปเลยก็ได้ (พิมพ์ซ้ำ!)

แต่การที่เขาเลือกหนังไทย เช่นนั้นไป ผมคิดว่าคงต้องรอไปเรื่อย ๆ เดิมไม่ขาดตกบกพร่องถ้าได้โดยเจตนาอันบริสุทธิ์แล้ว การที่เขาชมเชยหนังประเภทไหลไปเขียนนี้ ก็นับว่าเป็น

เจตนาที่บริสุทธิ์แท้ เขาจะไม่เอาใจใส่ประชาชนของเขาที่มากต่าง ๆ จากหนังไทยที่ไม่เป็นชั้นเป็นอันอะไร หยิบเอาอะไรขึ้นมาเป็นจุดเด่นไปโดนอากา ยกพวกตีกันจนหนังเรื่องไป หรือจะว่าไปอีกก็ เพราะในมอสโคว์ไม่มีโรงหนังสำหรับฉายหนังประเภทนี้ อย่างโรงหนังที่ว่าเป็นชั้นหนึ่ง ของเมืองไทยเราบ้างกระมัง เขาก็ต้องเข้าไปเลือกพวกเราชาวไทยเลยแหละเพราะถ้าไปด้วยที่หนังประเภทไหนเหล่านั้น มันมีโอกาสนอกไปเผยแพร่ความน่าอัศจรรย์ของสิ่งไร้สาระทั้งหลายที่เราผลิตกันออกมาอย่างงดงาม เป็นที่ชื่นชมแก่ผู้รับชมยิ่งนัก

ผมเข้าใจว่าทุกสหภาพโซเวียตคงมีดีเลือก “สาวเครือฟ้า” เพราะ วิไลวรรณ วัฒนพานิช ได้รับรางวัลตุ๊กตาทองจากเรื่องนี้เขาเลือกในแง่ที่ “สาวเครือฟ้า” มีหลายอย่างที่เขาได้เห็น ศิลปวัฒนธรรมไทย ตลอดจนเรื่องทาง Tourist ไปในตัว เพราะ “สาวเครือฟ้า” มีภูมิภาพอันงดงามของจังหวัดเชียงใหม่ ที่โลกอยากรู้จักมานานแล้ว แต่ในขณะเดียวกันเมื่อ วิไลวรรณ วัฒนพานิช ได้รับรางวัลตุ๊กตาทองจากเรื่องนี้ นั่นจึงเป็นผลพลอยได้ใจความอื่น ๆ ของที่เขานำไปโฆษณาเผยแพร่ด้วย นับว่าเป็น “กำไร” ถึงสองต่อระหว่างผู้ซื้อกรรมสิทธิ์และผู้ขายกรรมสิทธิ์พร้อมกัน. ▲

แดง พยัคฆวรรณ

อัตราค่าเป็นสมาชิก ไท-สปีดาร์ ทหารอาณัติจักร

๓ เดือน (๑๒ ฉบับ)	๓๗ บาท
๖ เดือน (๒๔ ฉบับ)	๖๕ บาท
๑ ปี (๕๒ ฉบับ)	๑๔๕ บาท

สำหรับพระนครและธนบุรีมีบริการจัดส่งบ้าน หรือสำนักงานของท่านจังหวัดทั้งทางไปรษณีย์ธรรมดา ไปรษณีย์อากาศไปรษณีย์ลงทะเบียนพิเศษ

๐ ในสนาม

ต่อจากหน้า ๒๑

ใหม่ โค้ชทีมพระยาภิรมย์, นายกองวิศกรารมย์, นายเมืองเวียง วสันต์, ที่และนายสีกี้ เลขาขานนท์ เลขาจิ การโอลิมปิกเมืองเจาณุกา โภยคำแห่ง

อนุ รรมการที่ ๔๓ เป็นกรรมการที่ครองอำนาจแห่งโอลิมปิกและสมาคมกีฬามืออาชีพ ไม่มีกรรมการชุดใหม่มาที่ตามได้เป็นอนุกรรมการแต่เป็นเดิมนั่นเอง จะทราบได้ว่าข้อมติกับโอลิมปิกของเมืองไทย ที่จะไม่ไปไหนนี้ จะต้องติดกับบุคคลหน้าใหม่ที่จะมีโอกาสนำไปเป็นกรรมการ โอลิมปิกเมืองไทยต่อไป

ระเบียบข้อบังคับ ที่อนุกรรมการ (กรรมการโอลิมปิก) ครอบงำแห่งมาแล้ว) ระหว่างใช้กันทั่วทั้งกรรมการนั้น ซึ่งได้มีโอกาสเป็นกรรมการสมัยที่ ๓ ทำให้พิพาทวิภาให้ละเลิกถาวรเสียก่อน ก่อนที่จะรับผิดชอบว่าเพราะอะไรหรือไม่ ที่จะใช้เงินข้อบังคับทั่วไป

เรื่องโอลิมปิกของเมืองไทยยังมีอีกมากมายซึ่งทุกคน แต่ฉันขอยุติแต่เพียงเท่านั้น อีก ๑ วันผมจะพามาคุยกันอีกครับ สวัสดี ▲

“นายเซ็น”

๐ เลือดสีน้ำเงิน

ต่อจากหน้า ๑๕

“อ้อ, นเฮแม่งกับไอเปรมคนละวงใช้ไหม เงินสามแสนห้า?”

“ใช่, ก็เปรมเขาหุสเถย เกือบตาย, คนโตคงทนก็อดไปแล้ว”

นายเปรมเงยไปครู่หนึ่งแล้วพูดว่า,

“คนทรงศัอย่างไอเปรม เสาไม่ควรมียมเลย, พวกเราทำงานกับพี่ปลอก ไม่เคยทำแบบนี้, นพี่ปลอกเขา

เขาจะคงความเย็นมันนี่”

“คนไหนไม่?” ก้นยาพยายามแสร้ง “ฉันไม่เคยอะไรเย็นเคยเย็น ถ้า เขาให้ผมนั่นเท่านั้น พยเมกร”

นายเปรมนั่งโปก ชีวิตของก้นยา

ถูกเนื้อมีความเชื่ออย่างไร เพราะ

ความเหิมเกริมของนายปลอก, นัก

เลงเก่าอย่างนายเปรมเคยเห็นในยูเอ

เทคพังก์ก้า โดนเปรม เห็นใจอาช

ก็อดความส่วของก้นยา คือส่วที่ย

หน้าและรูปทรง, เคนคือโยอย่าง

ความคึก แล้วเขาก็พูดว่า,

“คนไหนไอเอ, เสด็จการ

มากเกินไป, เอาอย่างไหน...”

เขาพูดอย่างไม่มีในว่าพวกคือไป

หรือไม่ “...แต่เอาอย่างไหนดีกว่า

ให้”

“อะไร?” ก้นยาถามอย่างสงสัย

“ไอเปรมมันเก๋ทึม, มันไป

รถหอก, เธอมาอยู่กับคนกว่า, น,

คนระยอกให้, เงินเย็นของไอเปรม

อดสนเท็กมันห้าพัน, เธอต่อให้

เอาเงินออกมาจากธนาคาร แล้วฉันจะ

ก็การเกียมันเสีย, เราสองคนก็จะมี

เงินสามแสนห้า, ฉันจะเอาเงินไปซื้อ

ฝันมาช่วยกันขาย, พกก็เขยเรารมิก

ไรเรือนล้าน, เอาแบบนี้ไม่ดีกว่า?

ก้นยาเงยหน้าขึ้นมองนายเปรม, แม้จะมี

มากแต่ก็เห็นได้จากความเคยชินกับ เค้าหน้าของ

มนุษย์, เหมือนกับเขาจะรู้ส่ว, ไม่มีอะไร

ที่บอกการคนได้, ก้นยาอึ้งและอยู่ใน

นายเปรมจะเข้าไปห้ามอดคิดไป จนกระทั่ง

อาจหาญถึงกับเสนอหัวเองเข้ามาเป็น พระเอกแทน

เปรม, หลังกวาดกักระเบิดเพื่อหนีไป

รถตุ๊กตุ๊กที่เอาตัวมาด้วย ยังนอนอยู่อย่าง

“ไม้อะ” ก้นยาพูดอย่างใจความพอราม

“นั่นมันไปกลืนเป็นกากแล้วพี่ปลอกไปหรือ?”

นายเปรมถูกตอกกลับถึงเงไปประเดี

หนึ่ง, ในที่สุดเขาก็หัวเราะอย่างไม่เช

“ไม่มีพี่ปลอก เงินสำคัญกว่าอะไร

นั่น เรวท่ามาหนักของเร, เราที่เสียพี่ปลอก

เขามาแทนแล้ว, เราจะได้ตัวคืนบ้าง จะไป

มีแล้วคืนให้พี่ปลอกด้วย?”

“งั้นเอาที่ถ้าอะไรให้ฉันเสียดีกว่า

หนึ่ง” ก้นยาพูดว่า “อย่าใจความคิด” ถ้า

ถ้าได้ ฉันจะเอาพี่เปรมเอาเงินออกมา

สามแสนห้าให้พี่ปลอก”

นายเปรมหันมองก้นยาอย่างแปลกใจ,

“ทำอะไร?” เขาถาม

“เก็บพี่ปลอกเฮ” หลังกวาดรอบอย่าง

ไม่คิดอะไร เพราะได้คิดไว้แล้วว่าเธอจะมี

นายเปรมจัดการกับนายปลอก เพื่อความ

ก็ของคนที่คงเปรม

นายเปรมนั่งโปกขึ้น, เขาได้คิดว่าก้นยา

จะต่อออกมาในรูปแบบ, จึงเขาไม่ทางจะ

ได้, จุดมุ่งของนายเปรมอยู่ที่ใจสามแสนห้า

ไม่ใช่อะไรที่การกักระเบิดเอาให้รู้ซึ่งจาก

หุสลับแล้ว, แผนการที่พี่ปลอกไว้เมื่อ

เป็นต้องการจากพี่ปลอกที่เอาตัวออกมา

เพื่อหา

ทางให้เปรม เอาเงินออกมาจากธนาคาร

เท่านั้น, นายเปรมคิดว่าก้นยา

จะกลับเปรมให้รู้

เมื่อเห็นอีกฝ่ายหนึ่ง ก้นยา

ก็ยืนแน่วไว้ว่า นายเปรมได้มีความ

ใจอย่างรักการพัวพันเมื่อจะ

สาวสวยถนัดการเป่าก็อดคิดที่จะ

ก็ยังใจไว้ เพราะเห็นจากคนสองคน

“เอาอย่างนั้นดีกว่า เธออย่าไป

ให้เอาเงินสามแสนห้ามาก่อน แล้วฉัน

จึงจะตกลงด้วย”

“ทำไม?” เสียงของก้นยาจึง

กรวยอยู่

“เธอให้ฉันเสียพี่ปลอกก่อน แล้ว

ถ้าไอเปรมมันไม่ยอมถอนเงิน ออกมา

ฉันมีอะไร?”

“เปรมเขาเชื่อฉัน, เงินสามแสน

ห้าคือเงิน”

“เธอถูกไอ้ทรอยเปล่า?” นายเปรม

หันมาถาม

“พี่เมลดูกไม่ทรอยเปล่า?” ก้น

ยาถามถาม

นายเปรม สบตีหน้ากับไปด้วย

ความโกรธ, ในจังหวะนี้เองหญิงสาว

ก็ตัดสินใจลงเอาปืนออกมาจากกระ

เป๋าถืออย่างรวดเร็ว และโดยไม่พูด

อะไรเลยก็อปปากกระบอกเข้าที่กลาง

หลังนายเปรม แล้วก็หันไปอย่าง

เย็น

นายเปรมสะดุ้งสุดตัว พลังของ

โยบ, เขาชวนไปข้างหน้าแล้วก็

กลัวลงนอนวิคตัวกับพื้นดิน

“ฉันเตรียมหักปากแถมตั้งแต่น

แล้วเพราะแกสือก มารู้ พี่ของ

ก้นยาพูดเสียงสนั่นเล็กน้อย เมื่อถึง

จะรับเก็บพี่ปลอก, เมื่อแกเก็บแล้ว

ก็ต้องเก็บแกอยู่, ฉันปล่อยให้แกอยู่

ฉันก็ถูกแกโกตตายแล้ว” ก้นยา

ก็หันกลับไปมอง

เสียงที่นายเปรมแล้วหันไปก็

ร้อน ▲

(โปรดอ่านต่อไปในฉบับหน้า)

พืชเข้าสู่ฤดูฝน...

ควรใช้...

PLANTARIX

แพนทินเทรทิล

ตอน ไม่ดอง ไม่ชล และ

ต้นไม่ถูกกัด ทำให้เกิดรากง่าย

ได้ผลแน่นอน

จำหน่ายทั่วไป ร้านฮาร์ดแวร์ ร้านเกษตร ร้านสวน

เพชมน้ำหนึ่ง—

จิตวิทยาสำหรับคนสุดท้าย

บส

เคล็ดลับ

สำหรับ

- เพชมน้ำหนึ่ง
- สร้างฐานและความมั่นคง
- สร้างอิทธิพล
- มีภาพ-สติปัญญาได้ชัด
- ควบคุมใจในวงสังคม
- มีสมาธิเชื่อมั่นในตนเอง ฯลฯ

วิธีสร้างความเชื่อมั่นในตนเองและใจคนโดย.....

การพูดในที่ชุมนุม

HOW TO DEVELOP SELF-CONFIDENCE AND INFLUENCE PEOPLE BY

PUBLIC SPEAKING

แปลโดย..... อานา จอห์นสัน

ในชีวิตของเรานั้น การพูดในที่ชุมนุมเป็นเรื่องสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใดก็ตาม เพราะการพูดในที่ชุมนุมคือการที่เราได้แสดงความคิดเห็นของเราต่อผู้อื่น และนี่คือการที่เราได้มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของเราต่อผู้อื่นได้อย่างเต็มที่ และนี่คือการที่เราได้มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของเราต่อผู้อื่นได้อย่างเต็มที่ และนี่คือการที่เราได้มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของเราต่อผู้อื่นได้อย่างเต็มที่

การพูดในที่ชุมนุม ไม่ใช่เพียงแต่เป็นการพูดในที่ชุมนุมเท่านั้น แต่การพูดในที่ชุมนุมยังหมายถึงการที่เราได้แสดงความคิดเห็นของเราต่อผู้อื่นได้อย่างเต็มที่ และนี่คือการที่เราได้มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของเราต่อผู้อื่นได้อย่างเต็มที่ และนี่คือการที่เราได้มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของเราต่อผู้อื่นได้อย่างเต็มที่

การพูดในที่ชุมนุม จะช่วยให้ท่านเป็นนักพูดที่มีสมรรถภาพยอดเยี่ยมในหมู่คนสาธารณะ, ชุมชนสมาคมและสโมสร, ชุมชนสภาผู้แทนราษฎรและสภาอื่นๆ, ชุมชนทั้งเทศน์, ชุมชนธุรกิจ ฯลฯ โดยพูดอย่างปราศจากความสะทกสะท้าน, เชื่องช้าในตนเอง, มีความขัดแย้ง, มีวาทะชวนฟังและกระชับชัด, รู้จักสรรหาถ้อยคำสำนวน, ทำให้ผู้ฟังสนใจและต้องสนใจ, ชนการได้แจ้งโดยมีได้สร้างศรัทธา ฯลฯ

การพูดในที่ชุมนุม เหมาะสำหรับผู้คนทุกประเภท, นักพูดอาชีพ, นักปกครอง, นักการเมือง, ผู้สมัครเลือกตั้ง, นักคิดและนักคิด, นักธุรกิจ และทุกคนที่ปรารถนาให้ชีวิตดีขึ้น ผู้แปลได้แปลอย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกถ้อยคำ ใช้เพียงถ้อยคำที่เรียบง่ายและชัดเจน คือภาษาของถ้อยคำที่เรียบง่ายและชัดเจน

เนื่องจากหนังสือเล่มนี้ใช้ชื่อการแปลว่า "วิธีชนะมิตร" และ "วิธีชนะศัตรู" จึงพิมพ์มาเพื่อที่จะช่วยในการจัดการกับคนที่ไม่ดีทั้งปวงที่อาจจะเกิดขึ้นได้โดยที่คนดีไม่ต้องกังวลใจว่าคนไม่ดีจะทำอะไรกับเขาได้หรือไม่

หน้า ๒๕๐ หน้า วางตลาดต้นค.ศ. เปิดจองเล่มละ ๒๐ บาท

สำนักพิมพ์ชอริกแมก ๔๑ ถนนมรุณพ

ไทย-สปีด

๐ ขบวนการการเมือง

ต่อจากหน้า ๕

เทศเสรีประชาธิปไตยในโลกนี้ไม่มีใครเขาทำกัน ดังนั้นการเมืองของเราจึงละเอียดยะละเอียด ประชาชนพลเมืองจึงหันเหไปเล่นการเมืองและเล่นการเมืองกันอย่างไม่รู้จักจบ

เราเห็นไปว่าการเปลี่ยนแปลงในรัฐธรรมนูญที่ผ่านมานี้ก็เพื่อทำนองเดิม กล่าวคือเราเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญเป็นไปเพื่อทำนองเดิม กล่าวคือเราเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญเป็นไปเพื่อทำนองเดิม กล่าวคือเราเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญเป็นไปเพื่อทำนองเดิม

เมื่อเรารู้สึกว่าสิ่งนี้เห็นแล้ว ท่านนายกรัฐมนตรีก็กล่าวแก่ผู้แทน น.ส.พ.ว่า ไม่มีอะไรกันพวกเรามาเข้ากันดีกว่า ก็เหมือนว่าไม่มีการแตกว่าอะไรกันเลย ซึ่งทรงหนักใจกับความเข้าใจของประชาชนพลเมืองก็เห็นว่ารัฐบาลนี้แตกกันยังไม่เข้าด้วยกันแล้ว ซึ่งถูกปฏิเสธออกมา และเราเห็นว่าการที่รัฐบาลนี้แตกกันยังไม่เข้าด้วยกันแล้ว ซึ่งถูกปฏิเสธออกมา และเราเห็นว่าการที่รัฐบาลนี้แตกกันยังไม่เข้าด้วยกันแล้ว ซึ่งถูกปฏิเสธออกมา

นอกจากให้รัฐมนตรีเลิกการแล้ว พลโท ม.ล.ชาน ภูธรอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ยืนยันว่า ในลำดับต่อไป นายกรัฐมนตรีมีความคิดจะ แยกการเมืองออกจากราชการประจำ อีกด้วย ทั้ง ๆ ที่เหมือนพลังผู้พิทักษ์ไปยึดอาภากรักษา หรือเหมือนพลังผู้พิทักษ์ไปยึดอาภากรักษา หรือเหมือนพลังผู้พิทักษ์ไปยึดอาภากรักษา หรือเหมือนพลังผู้พิทักษ์ไปยึดอาภากรักษา

ဟုကၢ်ဃဉ်ဃဉ်ဟံ

สละ' อีสานจึงต้องกลายเป็นนรกไป

ตลอดการดำเนินชีวิตของนายเจ้าโหวดลูกชาย ซึ่งถูกบิดาจับขังไว้ในคุกคามัน
เมื่อวันหนึ่ง นายปรกาศได้พาตัวนางซึ่งขณะนั้นยังติดอยู่ในคุกมาไว้ที่ครัวและกล่าวกับนาง
เรื่องธรรมเนียมการประหารชีวิตให้เธอทราบ นางเห็นว่านางเองจะมีชีวิตได้ดังที่นางเห็น นาน
เพราะนางมีตัวเล็ก จึงขอปล่อยโศก นางเองเห็นสีนัยของนาย ก็เห็นว่านางจะว่างไร้ไปตาม
คุกคามัน จึงแสดงให้ท่านเห็นใจไปบ้างและ และพาให้บริวารพาไปตั้งเฝ้านอกห้องไปด้วย
จึงขอพระกรุณาให้ท่านแสดงเมตตาใจไปจากลูกหลานนี้ด้วย.

เราเขียนหาคุณเมื่อ ๒ สัปดาห์ที่แล้วถึงหากมีสิ่งใดที่เราควรทำหรืออีกหลายคน และคงมีคนติดต่ออยู่บ้าง รัฐมนตรีก็ไม่ลาออก งานการก็ดำเนินไปตลอด ลอจคิดว่าท่านนายกรัฐมนตรีจะออกหัตถ์ประกาศใด นักลี้ภัยจะพูดในโอกาสใดแก่ลูกหลาน เพราะคำสั่งของท่านชอบพลบค่ำนี้โลกนี้ที่กระหอบกระเทือนใจรัฐมนตรีบางคนไม่ไว้ใจแล้ว.

เรื่องทั้งหมด ถ้า ผู้วิสามัญ ๒๔-๒๕ ยังข้อก็มีเมื่อเรื่องเช่นเกิดขึ้น
ส่วนการฟ้องเพื่อให้เกิดค่าของคดีนั้นเมื่อขึ้นฟ้องนี้ ก็เกิดเรื่องก็เกิดแก่ประโยชน์ส่วนรวมกว่า
กว่าประโยชน์หา รัฐธรรมนูญที่มีผลประโยชน์รักษาต่อกันและกันนั้นเมื่อขึ้นฟ้องแล้วและ
ก็เกิดจากเหตุผลทางคดีเพื่อขอพยานให้หรือขอ แล้วข้อนี้ หากคนนั้นก่อนประโยชน์เสียอย่าง
กับกันทั้งนี้ มีข้อที่ขึ้นฟ้อง ดังนั้นเมื่อขึ้นฟ้องไปอย่างไรก็ตาม

คอมมิวนิสต์กับภาคอีสาน:

ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นประชา

ธิปไตย ๒๔๗๕ เป็นต้นมา ถ้าใครไป

ท่าทางซีกริไวร์ ยาลเซิร์ทหนึ่งเป็นฝ่ายค้านกับการผูกขาดการเขียนตำรารัฐ
ยาลเซิร์ทประมาณว่า เป็นพวกเกย์บ้าง, พวกคัลล์มัสรัฐธรรมูญบ้าง, คอม
มิวนิสต์บ้าง และสุดท้ายพวกขโมยเงินต่างที่ว่ามาทำลายประเทศไทย ผู้โง่โง่
ผาขาวเหล่านี้มีบทบาทการเป็นนักบอ ที่นำมาเสนอรัฐบาลอีกสองครั้ง
และพวกก็ถูกหาเหล่านี้ก็ถูกคุกคามจนกลายเป็นจำนนอยู่ เพราะความ
ปลัดผู้ถูกปลัดขึ้นของตำรวจในบางคดีด้วย ลักษณะเช่นนี้เป็นมาตลอด ๒๕ ปี
และก็เป็นอยู่จนกระทั่งเท่าทุกวันนี้ ทั้งเช่นที่ตำรวจรายงานต่อรัฐบาลว่า ภ
วการณที่ถูกปลัดขึ้นมามีความเกิดขึ้นในในกรณีด้านอาชญากรรม มีความพัวพัน
สามฝ่ายมาด้วยกันฝ่ายค้านของชาวอิสลาม ให้แบ่งแยกกันคนมากไทยและชาว
มุสลิมในภาคใต้ของคดี ๒๕ ปีอยู่เช่นนี้และคอมมิวนิสต์มีส่วนช่วยเหลืออีกด้วย

ด้วยคำว่า **ตำรวจบ้าน** นั้นออกจากรากฐานนายกรัฐมนตรี
และแทนที่คำว่า **ทุกพลกษัตริย์** เป็น **กษัตริย์ประชาธิปไตย** ที่แบ่งจาก
จากนั้น **โพธิ์** ไปเอาการปลุกปั่นของฝ่ายค้านมาเป็นประเด็นสำคัญถึงกษัตริย์
ทุกถิ่น และท่านนายกรัฐมนตรีเชื้อเอราวัณเอง เคยอธิบายข้อนี้ไปถึง
ความช่วยเหลือของโฮจิมินห์ นอกราชการท่านนายกองเห็นว่า ท้าวมืด
อพยพมากรุงเทพฯ เป็นอุปสรรคหนึ่งกับการถูกลดลงความ
งานทางที่เคยเป็นมาแล้วเล็กน้อย.

ที่เมื่อรัฐบาลเห็นว่า ทุพภิกขภัยทั้งหลายไม่ใช่ความจริงคนที่อพยพที่ถูกหลอกลวงแล้ว
 ๑. เหตุใดคนเหล่านี้จึงยอมไปถึง ๓ ล้านคนช่วยเหลือในคราวนี้ ทำให้เห็นว่าชาวเขาทั่วไปด้วย
 ความใจดีเพื่อช่วยเหลือคนยากจนที่ประสบกับทุพภิกขภัยที่ประสบกับคนยากจนที่ประสบกับทุพภิกขภัย

อันที่จริงความกดดันแรงกดดันในภาคอีสานที่เกิดขึ้นจริงอย่างไม่มีปัญหา และคนที่พอ
 อดทนนั้นก็หาใช่ถูกกล่าวหาทางภาษีไม่ เพราะมีคนเผ่าคนแก่และสตรีที่อุ้มลูกงูหลามขึ้น
 -พรุ่งนี้พวกนี้จะทำงานอะไรไม่ได้สะดวก นอกจากอดอยากจริงๆ ก็กระตือรือร้นจะรณรงค์
 ทั่วไปตามชนบท.

เราเห็นว่าการกล่าวร้ายเช่นนี้มีมาตลอดกาล เช่นในกาลครั้ง
หนึ่งนายตำรวจขึ้นพันตำรวจโทต้องการประหารผู้บ่าวที่เกลียดเขาก็ก๊วยบวช
งานว่า "สังเกตดูชาวหัวขบถยังนิยมเจ้าอยู่มา" คงเป็นต้น การกล่าว

ภายหลังนครยกเอาฝ่ายบ้านบาง, ค้อมมวนตักบางเหล่านั้นเป็นรถปลัดปลอก
 ความยกพระองค์ของรัชกาลที่ไม่ได้แก่ลูกพี่ลูกน้องของมารดาความพัวพัน ถ้ามีใคร
 ไปแสดงเมตตาจิต, ช่วยเหลือพระองค์ร่วมชาติเข้า เช่นไปนาคเครื่องทวนาว
 ที่ภาคอีสานมี โขงถึงคิคร่างกายเป็นคอมมิวนิสต์ไปก็มี.

ทราบได้ที่ตำรวจไทยของเรา ยังเล่นการเมืองอย่างออกหน้าออกตากิ่งทุก
วัน ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องช่วยเหลือพรรคพวกของตัวเองกันอย่างที่จอม
พลท่านว่า แล้วเหยียบย่ำล้มใส่ให้คนอื่นที่ไม่ใช่พวกของตัวเองจนกระทั่งไปละ

ต่างประเทศ

อาหารปริมาณสำหรับชาวเอเชีย

ภายหลังที่ญี่ปุ่นแพ้สงครามโลกครั้งที่

ที่ ๒ มา ประชาชนผู้ป็นรักเสียใจ

ในการที่ไปซื้อขี้เถ้าจากสวนหมักก็เป็นเวลาช้านาน ถ้าหากมันก็ขี้เถ้าเป็นขี้
อันหนึ่งอันนี้เกี่ยวกับหมักแค่ ๔๐ ปีก่อนแล้ว ชนชาติผิวขาวทำอะไรก็ได้เพื่อ
ให้รู้ถึงกลิ่นว่าในกาลต่อไปชนชาติเอเชีย จะต้องรวมกันเป็นกลุ่มก้อนจึงจะศักดิ์
สิทธิ์ของชนชาติผิวขาวให้ ทั้งที่ชนผิวขาวเป็นเขี้ยวบนอยู่ใต้เทพาชาชาติ
ของตน ความรู้สึกที่ว่านี้ไปปรากฏเป็นภาพออกมาแล้วภาพปกหนังสือของ
จีน คือเหมาเจ๋อตงประธานพรรคคอมมิวนิสต์จีนให้ทุกคนกระโดดเข้าขี้เถ้ากลืน
ขี้เถ้าไปให้ขี้เถ้าเป็นประเทศเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า ญี่ปุ่น, อินโดจีนและจีนจะต้องรวม
เป็นอันหนึ่งอันนี้เกี่ยวกับสะสมอาวุธปริมาณ เพื่อขึ้นไล่อเมริกาออกไปจาก
เอเชีย

อันที่จริงในเชิงลัทธิคัมภีร์เป็นพวกที่คิดว่าข้อของโหม่มาควา 'ไม่
ทำสงคราม' ในรัฐธรรมนุญก็เหมือนได้ช่วยท่านเมื่อเข้ายึดครองญี่ปุ่น
ภายหลังสงคราม และเป็นพระภิกษุที่กักกันการสงครามทางลัทธิธรรมะ
มาดของประเทศไทย ก็น่าคิดว่าท่านน่าจะยึดมั่นในพระมีไว้ป้องกัน
ทั้งพยายามที่จะทำสัญญากับชาติใดๆ ในการไม่รุกราน (อ่านต่อหน้า ๕๖)

บางกอกขอนแก่น

๕๐ ถนนพัฒนาพงศ์ ศรีวงศ์

พระบรมราชโองการ

[illegible]

บุญ เกษมสุขุมวิท เกษม

พระนคร และสหภาพ

สร้างก่อนเข

[illegible]

๒๒ ๒๓๓๓ ๒๓๓๓ ๒๓๓๓

บริการ นวด อบตัว ลดไขมัน

๘๖ ๔๗
อาบนารอนแบบญี่ปุ่น ทันสมัย

๕
ฝ่ายเมื่อยา... ดอนาหมอก... ทั่ว

இதற்குரிய கட்டுப்பாடுகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு

๖๐๑

ได้ ร่างกายแข็งแรง กระปรี้กระเปร่า

เป็นหิน มีสีขาวชนแกนกวาวย ไม่ค่อย

ไชยา สำหรับท่านสุภาพสตรี

หลังมีประจำเดือน และภายหลังคลอด

บุตร ทำให้หมดลูกแห่งได้ประโยชน์

ลาค่า ช่างนวกเป็นหญิงสาวชาวญ้อ,

และไทยประจำ เปิดทำการเวลา

๐๐ น.—๒๓.๐๐ น. ทุกวัน ตั้งแต่ ๒

ก.ค. ๒๕๐๐ เป็นต้นไป

ต่อจากหน้า ๒๓

(เช่นเดียวกับนครหลวงจังหวัดเชียงใหม่) การที่สถานีในสมัยนั้นคงฉายเสียง วิทยุภาคเป็นประธานกรรมกรการสอสง คาวีใช้ท้ายเงินของรัฐบาลมาผลิตเอง ผลิตสงคราม เป็นการศึกษาที่เหมาะสมแก่

การสมัย และถูกตั้งคำถามว่ากรรมกรของประชาชนอย่างไร เพราะเคมาลเสียงใช้การประกาศสงครามเป็นศรัทธาของประชาชนทั้งเมืองไทย อย่างเบิกเผย จนกระทั่งกรมพลศึกษาภาคกลางถูกถึง นายเลียง ไขยกว่า "คุณเลียง คุณจะทำมาดมไปถึงไหน" หนังสือที่นายเลียงเขียนให้คือว่า เคมาลนั้น ชายคิยขยักเป็นหน้าเท่าๆ ปรากฏว่าประชาชนพากันตั้งของลงหน้าวัดละมาก ๆ ทำให้ผู้เรียนซึ่งมีฐานะของแบบยกรวิ ในขณะนั้นค่อยกระเทืองขึ้นมากก็เคย หนังสือเล่มนั้นมีประวัติที่ว่า เป็นหนังสือที่อยู่ในความสนใจของมหาชนมากที่สุดถึงกว่าหนังสือใดก็ ต่อจากชายหลายร้อย

๓
เรื่องในขณะนั้น.

นอกจากนายเลียง ไขยกแล้ว ผู้ที่เป็นกรรมการ คือคนที่เป็นสมาชิกที่เด่นชัด ๆ ร่วมอยู่คือคน นายจ้อง คาวีเรื่อง นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ซึ่งเป็นรัฐมนตรี ๒ ในจำนวน ๔ คนที่เรารู้จักอยู่กันด้วยแล้ว ไปเมื่อหลายเดือน "สุขสันต์กลางคืน" ที่นางเขน (ความตายของอดีตรัฐมนตรีที่ออกมาบนที่กับนายถวิล อุดกอกคนหนึ่ง) เป็นความเดือดร้อนซึ่งใจให้แก่ชาวสยามมาก กล่าวกันว่าชาวสยามจะไม่มีคนตายของ ๓ อดีตรัฐมนตรี เพราะว่าไม่มีคนตายเขาจะไม่มีการตายเหมือนหนึ่ง มุสโสลินีตายไป) บุคคลสำคัญคนหนึ่งที่ทำให้การรักฟอกการให้ใช้เงินของรัฐรูปา เพิ่มความห่มหะแมงยังเงินก็เคยมาคือ คีรีจันทร์ ซึ่งเป็นเลขานุการของกรรมการการขุดนี้ (นายเคียง คีรีจันทร์ ในขณะนั้นคือรองหัวหน้าทั่วไปอย่างประหลาด สวมอีกสถานีในปัจจุบันหนึ่งมีชื่อชื่อว่า มีนเรอิก คีรีออกปรากฏตามหน้าพยานแล้ว บุคคลคนนั้นที่ชื่อนายเคียงคือชื่อ เอมไปหมกที่นำจังหวัดกาญจนบุรี) นายจ้อง พันธุเศรษฐี พันธุเศรษฐี ซึ่งเป็นส.ส. มีตำแหน่งปากถ้ำจนมาจนจบออกก่อนแต่เดิมนักกับมาออกออกนอกกับจอมพลแปลก พิบูลสงคราม เลี้ยงแล้ว กล่าวโดยสรุป คณะกรรมการการขุดนี้ประกอบด้วย นายเลียง ไขยก, จ้อง คาวีเรื่อง, ทองอินทร์ ภูริพัฒน์, ประจวบ มหานา, สุวัชร์ พันธุเศรษฐี, ปรีชญ แก้วปลั่ง และนายเคียง คีรีจันทร์ คณะกรรมการขุดนี้ เป็นผู้ที่ประชาชนในสมัยนั้นออกและไว้วางใจว่ามีความเข้มแข็งในสถานีอันมาก การที่ปรากฏว่า กรรมการการขุดนี้ให้ทำงานสมกับที่ประชาชนไว้วางใจจริง ๆ เหมะกัน ได้ทำฐานต่างๆ ที่จะไม่บอกกันผู้ซึ่งจำบนคนที่ไม่ชอบไม่รู้จักทราบกันดีกว่า เป็นจำนวนถึง ๘๒ ล้าน บาท.

ไฮ-สปีดแตก

□ ผู้อ่านวิจารณ์มา

ต่อจากหน้า ๓๗

มีรายจ่ายมากกว่าการ ที่กรรมกรมีการขุดนี้พบและลง: คีรีเอกเจิน คิน ซึ่งข้าพเจ้าจะขออภิปรายอย่างมาเล่าสู่กันฟัง ดังนี้:

รายงานกรรมกรการขุดนี้ พิจารณาสอบสวน การใช้จ่ายเงินของแผ่นดินตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๗ ถึงหลังไป.

ฉบับที่ ๒ เรื่องที่ ๒ ทาสีสนามเต็นนิส ที่บ้านท่านนายกรัฐมนตรีเก่าที่หลักสี่.

เรื่องนี้ ได้ความตามคำชี้แจงของเจ้าหน้าที่ว่า เติมน้ำมันสนามเต็นนิสที่บ้านท่านนายกรัฐมนตรีเก่าที่หลักสี่ เป็นขีเมนต์ เมื่อมีการโจมตีทางอากาศของข้าศึกรุนแรง ท่านนายกรัฐมนตรีเกรงว่าจะเป็นเป้าให้ข้าศึกเห็นได้ชัด จึงปรากฏต่อหน้านายสุจริต ภารพทยา, เลขาธิการมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ว่า อยาจะทาสีเขียวไม้ไม้เสียเพื่อให้เหมือนกับที่ภูฏาน นายสุจริตก็รับรองท่านว่าจะทำให้ ท่านนายกได้ส่งว่าให้มารับเงินค่าทำไปจากท่าน.

การจัดทาสีสนามเต็นนิสครั้งนี้ สิ้นเงินค่าสิ่งของและค่าแรงงาน ๒๕๐.๐๘ บาท แต่ นายสุจริตเห็นว่าท่านนายกรัฐมนตรีก็ดำรงตำแหน่งอธิการบดีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงควรจ่ายจากเงินผลประโยชน์ของจุฬาฯ นายสุจริตจึงได้ส่งเบิกจ่ายไป.

คณะกรรมกรการเห็นว่าเป็นเรื่องเป็นส่วนบุคคล จะจ่ายจากเงินผลประโยชน์ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไม่ได้ จึงขอเสนอมาเพื่อสภานักบริหารพิจารณาต่อไป.

(ลงชื่อ) เลียง ไขยก, นายจ้อง คาวีเรื่อง, นายทองอินทร์, ภูริพัฒน์, ประจวบ มหานา, สุวัชร์ พันธุเศรษฐี, ปรีชญ แก้วปลั่ง กรรมกรการ, เคียง คีรีจันทร์ กรรมกรการและเลขานุการ.

มีขึ้นส่วนหนึ่ง ในการใช้ข้อที่ค้นพบโดยไม่ชอบ และยังมีพฤติกรรมอื่น ๆ อีกมากหลายตามที่ผู้อ่านสนใจ โปรดติดตามอ่านต่อไป ▲

๕. ผมเอง ก็ยังคงจะยอให้เหมือนกันครับ.

๕. คุณต้องเป็นอธิบดีกรมผู้ก่อร่างชาวและเป็นผู้รับผิดชอบ ว่าการกระทรวงอะไรเข้าไปเสียก่อน แล้วเขาจะไร้ยดให้เจ้าของที่ดินสวนสมัครประทาน ให้ชุมชนเสียก่อน คุณก็จะสำเร็จสมประสงค์แล้ว

๖. ทาสีที่ซวยกันแถวๆ สวนสัตว์ คงไม่ได้มาจากในสวนนั้นแน่ สัตว์...เอ๊ย ! ทั้งโทษทาสีพวกนี้ราคาไม่เท่ากันตามความละโมภมากละโมกน้อยคุณ จะเข้าไปใช้งานกรียตงให้ครบ ผมว่าไม่เหมาะดอก นั้นเป็นงานชั้นสูงเกินไป ผมว่าเมื่อไม่มาใกล้ๆ สวนสัตว์แล้วก็เห็นจะเหมาะแก่สัซเซอส์สวนสัตว์ ไปเลยดีกว่าส่งเข้าไปเลี้ยง (สัตว์) นะครับ.▲

m - m

ตรวจสายตาประกอบแว่น

ด้วยเครื่องตรวจสายตาที่ทันสมัยและนายช่างที่ชำนาญ มีกรอบแบบแปลกๆ ทันสมัยให้เลือกหลายชนิด

บริษัท เขาวราช จำกัด

ถนนเขาวราช พระนคร (ตรงข้ามโรงพยาบาลศิริเขาวราช)

ยูลทิน

ยารักษาโรคตา
ที่ค้นพบโดย โปแลนด์
ได้เบอริส พิลคส์ ศาสตราจารย์
วิชาเคมี แห่งมหาวิทยาลัย
สตอกโฮล์ม * แพทย์ผู้มีความ
ต้องเบอริส ผู้ซึ่งได้คิดค้น
ยาขึ้นจากพืชสมุนไพรโดยดัด
จนให้พบส่วนประกอบยาในยา

ยอยูลทิน ใช้ทั้งก่อนและหลัง
รับประทานอาหาร ไม่ควร
บรรจุจำหน่าย 20, 100, 250 มก.

ทั้งนี้ส่วนนี้ก็ได้
ทั้งหมดจากบริษัท
ถนนปทุมวัน โทร 24267 โทรสาร 23304

62 62

என

บุทวิชัยชัย

■ ขุนไฉ่

ส่วนต่อหน้า ๑๓

"ต่อจากนั้นข้าพเจ้า..."

"ไอ้..."

"แต่เดิมข้าพเจ้าได้..."

ประกอบประจักษ์

"ก่อนการไม่ทราบ ว่าคุณวันชัยเข้าไปที่นั่นก็... หรือแต่ไม่ยอมบอกคนอื่น เพราะก่อนมีสวนพฤษภูมิด้วย" เทิดอภัย

"ถ้าเราอย่างนี้คงแก่้น ข้าพเจ้าจะเข้ามาที่นี่มาก" ผู้ช่วยอธิการกล่าว

"นั่นข้าพเจ้าคิดว่าเราควรยอมรับ"

เรื่องใหม่" กุสติกบอกเขา

"สมมุติว่า ถ้าเราเคยรู้จักเขา มีทางไหนที่จะพิสูจน์อีกไหมว่า ใครเป็นคนที่..."

"ประกอบที่เหลียวตาขึ้นมองหน้าเทิด ซึ่งเขาคือใคร..."

"สมมุติว่าไม่..."

"นายสัมพัทธ์จะเป็นอย่างไร"

"นายสัมพัทธ์ เพิ่งมาเจอของก็..."

หลัง" กุสติกแจ้ง

"ใครบอก" เทิดร้องหน้ากุสติก

"นายคนนั้น เป็นคนวางแผนการ..."

ที่จะเล่นงานคุณวันชัย หรือใครสักคน ทั้งๆ ที่ร่วมมือกันแต่กันมาอย่างนี้เขาก็ได้สารภาพแล้ว เราเองมาพิจารณา..."

กุสติกว่า นายสัมพัทธ์อาจจะมีส่วนใน

เรื่องฆาตกรรมนี้แค่ไหนและเพียงไร"

"เขาอาจรู้เห็นเรื่องการฆ่ากัน ภายหลังว่านี่ก็" ประกอบข้อความเห็นก่อน "ถ้าหากว่าคุณวันชัยไม่ไ้เป็นผู้ประหาร นายสัมพัทธ์อาจร่วมมือกับกันก็ได้"

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

"เพื่ออะไรไม่ทราบ" เทิดถามเขา

เผชิญหน้ากับคุณชายอยู่แล้ว เมื่อเห็นเป็นทีว่าจะทางทำใจ จึงเขม่นมือคุณชายผ่านทางหน้าที่จะกระดกขึ้นไป คุณชายตอบ คุณชายและคุณวันชัยคงใจไม่เกรงใจหน้าจกกัน"

"แล้วไปไหน" คุณสีกัดคอขึ้น

"นายสัมพัทธ์นี่ไปบ้านเขา เพื่อคว่ำคุณชายต่อหรืออะไรไปเล่า" และกล่าวหาใจจากกระเป๋าสตางค์ของคุณชาย

พบเป็นกระดกหนึ่งเพื่อให้เป็นพยานหลักฐานอะไรสักอย่างหนึ่ง สำหรับเป็นกระดกนั้นนายสัมพัทธ์จึงออกมือถือขึ้นเพื่อซ่อนหมดกระดกนั้น

จ้องสอประกายออกมาแล้ว

ข้างทั้งไป สดตะก้องหมกกับออกมา"

"นี่เป็นความคิดที่ฟังเหมือนกัน" เทิดกล่าวต่อๆ อีก

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

"ต่อจากนั้นนายสัมพัทธ์ จะทำอะไรต่อไป"

๗ ตัวแลกเงิน เพื่อเดินทาง

สตงก. ปลดตัว

ติดตัวได้ ข้าราชการอสมสธ รักษาเงินพระนคร

□ เรื่องสั้น - สั้น

ต่อจากหน้า ๑๓

"เต็มไปด้วยอาหารที่ดูราคาแพงๆ มีทั้งกินข้าวกันไม่มีเสียมเสียบดาบ ผมเสียบที่ผมเป็นลูกพี่ผมพี่ แต่ช่วยอะไรชาวสวนไม่ไหวไปกว่าพวกเพื่อน ๆ คนอื่นที่เข้าเป็นลูกชายบ้านธรรมดาเท่านั้นถึงมีอยู่พวกที่พวกคุณพอจะตั้งใจเอาเข้ากันที่สวนทั่วเมืองเพราะ..."

"หยุดกับฉันนะ พิจารณ์" วัชรภักดิ์พึมพำเสียงดัง "ก็ลูกพี่ได้ของดีผมยังกีดกัน แล้วคุณอื่นนะ"

คิดดูสิว่า
คุณจะมีใจ
เดียวใจใด...

เซฟเฟอร์ สเนอร์เกล จอดขาว

วิวัฒนาการ
ประเภท
เค็
ปาก
ที่

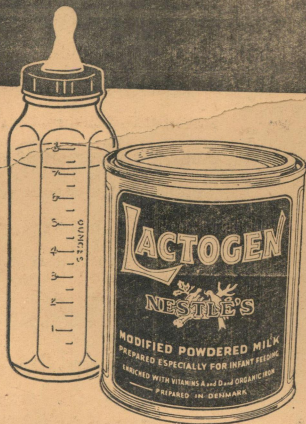
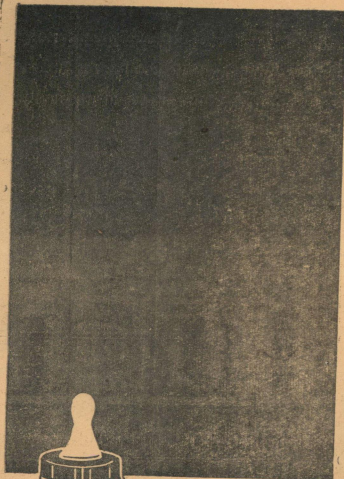
Skripo

ผู้แทนจำหน่ายแต่ผู้เดียว
และแผนกบริการ เซฟเฟอร์

กลอกกลิ้งนั้น วัฏจักรของ
 วัฏจักรสายใยชีวิต ความดีที่
 วนมาจนทุกที แต่เขาก็น้อยลงไป
 ด้วละตอนหนึ่ง และคนชดเชย
 นั้นคือความดีที่รุนแรงขึ้น เขา
 ไม่มีวัฏจักร ไร้ที่ปรึกษาที่ก้าวเป็น
 เขารู้ว่า ขณะนั้นคนทุกคนเพียง
 ขาดแต่ความดี หรือหันกลับ
 อกไปให้โดยวิธีใด เมื่อความดี
 ปรารถนาที่จะเกิดขึ้นมาอยู่
 ณบัดนี้ยังอยู่ในทางยากนัก เขา
 ยาวขึ้นเหมือนขบวนงูเร็ว วัฏจักร
 มหันต และระลอกทะเลได้
 กระทบใจไม่ต้องกลัวที่ได้เขาทำ
 เพราะท้องถิ่นเขามั่นคงหนา
 ะระลอกคลื่นใหญ่ทะลวงมา ณ
 ที่นั้นลงโถงโลกเขาดีโดยพบ
 วัฏจักรโลมระลอก นกจาก
 ณบัดนั้น ความดีมีระลอก
 ขึ้นนอกระลอกเขารู้จัก

50

สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับคุณ คือสุขภาพของบุตรที่รัก...

นายแพทย์ทุกคนได้ให้ข้อเท็จจริงแล้วว่า ทารกก่อนจะขาดอาหารประเภท
ไขมัน และโปรตีน ตามส่วนสัดที่ถูกต้อง รวมทั้งวิตามิน และแร่เหล็ก
เสียมิได้ จนันบรรดานายแพทย์จำนวนมากจึงแนะนำให้ใช้แล็คโตเจนบำรุง
เลี้ยงทารก แล็คโตเจนมีคุณภาพสูงกว่านมธรรมดา แล็คโตเจนเป็นนม
บริษัทที่ได้รับการปรุงตามหลักวิทยาศาสตร์ โดยเพิ่มส่วนผสมของอาหาร
ที่จำเป็นเพื่อสุขภาพบุตรของท่าน แล็คโตเจนผสมง่าย เพียงแต่ปฏิบัติ
ตามคำแนะนำง่าย ๆ ที่ติดมากับกระป๋องเท่านั้น

แล็คโตเจน ฝึกสุขภาพบุตรของคุณ!

จงเรียกแต่ แล็คโตเจน
กระป๋องสีน้ำเงินตัวทอง

ฟรี! สิ่งที่คุณจะได้รับ
รายชื่อแล็คโตเจน

กรุณาลงนามในชื่อคุณมารดาให้ข้าพเจ้า

ชื่อ _____

ที่อยู่ _____

ส่งถึง บริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด ตู้ ปณ. 326 โทร. 111

ระหว่างไกลออกไปทุกที พร้อมๆกับ
สิ่งที่เร ่เรียกกันว่า ความเจริญได้รุก
เข้ามา.

[illegible]

ในกรุงลอนดอนข้าพเจ้าได้ ไป พังการ
ประชุมของสมาคมโซเชลลิสต์ แห่งอา
เซียน โดยมีโซเชลลิสต์มาผู้หนึ่ง
ชื่อ โจอาโม โนโตลีเยนดี เป็นประธาน
ของประชุม ผู้ที่ตามไปเกรงว่า
จะถูกค้นพบ โซเชลลิสต์จึงถูกหลาย
คน รวมจับตาดูกันจนผู้หนึ่งเริ่มเอือม
อ้อย แต่ก็ยังอุตส่าห์ถูกระมาประ
ชุมสลับไปมาก ประธานเลยต้องให้
ภริยาของตนมาคอยระวัง พักกันไป

พลาง ๆ แลกล่าวย้อฮอขึ้นต่อบรรดา
 พว้าง “เสียใจทีคุณลุงเฒ่าขี้บดิด
 รมย์ อักปะเดียกิจมะถิง” ท้าให้
 พี่พี่มารากันคัง เพราะคำว่า
 ลุง นามงเย็นเตุ พม่าคนนั้น
 ธิยาให้พว้าง ในพม่าใครทลาย
 ากหนย เขากียบยั้งใต้เนินสูง
 ึ่ง และอย่างแต่คั่นเขาเต็กไท
 ักกระยาไทเขินทูลง เพราะเขา
 ากพม่าคน อกรว้างเห็นท่า
 ณา พลอียดหม้าง พม่าคนนั้น

ตอนนั้นคำว่า "มนุษย์โลกทำอะไร
 เดียว" มันคุ้นหูเด็กเล็กบ้าง
 หัว ซอซึกุทานุซุเคชิก็ด้วย" คำ
 "ลูกเอ็ดดี้" เรียกเสียงทัก
 วนเวียนไปทั่วห้องอีกครั้งหนึ่ง และ
 มันก็เอ็ดดี้เอง ก็พลอยผสมโรง
 ว่าจะไปกินที่ตูดเรือลูกเข้าโดย ไม่
 อนุญาตแล้ว เพราะจรมันนี่ผสม
 ไข่เขาไปไข่เขาโคกไข่โคกว่างเปรอะ
 ไปได้" คำนี้ดังแก่เขาไว้สำหรับ

ลุงจริงๆเท่านั้น.

เมื่อวานนี้สมเด็จพระราชินีอังกฤษ
และพรินซ์ฟิลลิปได้เสด็จไปเยี่ยมลูก

เลือกนาชาติ ซึ่งกำลังไปชุม มลนุก
รณเรงกันอยู่ที่ นาใหญ่ ใกล้เมืองเขือ
มิงแถม อันเป็นเมืองอยู่ ทางภาคกลาง

ของเกาะอังกฤษ ลูกเสื้ทั่วว่ร่นพุม
นุมนกันควัน เป็นจวันท้งหนัด ๓๐
๐๐๐ คน จักประเทศต่างกัว่า ๘๐
ประเทศ ร่มท้งจักประเทศไทยคัย
งารุ่นนคักรั้นเน้นเวาระ พิเศษ สอง
อย่างคือ ครบรอบ ๕๐ ปีของจักราก่อตั้ง
องค์การลูกเสื้แห่งแรกขในโลกละ
ครบ ขี่แห่งนักเกิด ของลอร์ดเบดิน
เพาธ "บิดาของลูกเสื้ทั่วโลก"

แทนของหอกลองไทยใต้ดินทางมา
ถึง รุ่งลอนดอนล่วงหน้าทุกวัน แต่
ทางของการกลองเสียงของอังกฤษ ซึ่งเป็น
จำภาพ เขาต้องรับรองแขกเมืองมาก
มายด้วยกัน จะเก็บไว้ในกรุงลอนดอน
ทั้งหมดก็ไม่ได้ พอมาถึงเขาจึงจัดส่ง

ปลาย กับแฟ้ม ดนตรีย้าย ที่ไป ตามใจ
 ทั่วต่าง ๆ ะพอถั่งงั้นเบียดจนทั่วนา
 กัดเื้อบเบอแรงมีแซ่จั่งจั้นนามรวมพร้อ
 นันักกัถั้น ดั้นนคณลลกลักสัโดยพอ
 กั่งกลอนคณ ได้กัซนั ในลนคณ
 ษัณคณเดิยวักอ้อยูกัณแฟ้มสั ทาง
 ั้งจั้งหวัท ซังคักไปนังการกัศนา
 ษัณบิวาเป็นกัโร ทาให้ไวั จักวักร
 นนัษ คณคณคักกัณโดยกัถักศัพรพา
 ใจของกัณนงจะษัณคณทักสัคัณ
 ษณใจนากัณนหาลนแ่งจั้งจั้ง แด้ง
 นันักกัทักสัษบณการอังกัณน กัลล
 นนังกัณ!

[illegible]

สิ่งไปอยู่พลัด รวยโชนกว่าบ้าน
วังให้ทุกคน เพราะลูกพี่สาวก็
บ้าน และพูดถึงคุณไม่ได้ ก็เลยเพิ่ม
ความเหงาขึ้นอีกพอ อีกอีกไปเป็นก
ล้ง แผลงไม้ไว้จะหยาบ นิดความ
เป็นที่ไปพบหน้ากันโดยสิ้นและ
รอยก็ทำให้พูดถึงคุณได้เร็วขึ้นเมื่อ
เร็วว่าขึ้นบ้างก็ถึงเด็กชายคนหนึ่ง
ยูลิเอ็ทชอบ ไปอยู่กันพลัดทางอ
เล็ก ซึ่งเขารู้ว่าผมสนิทกับนางเป็น
ที่หนึ่ง บ้านเล็กไปอยู่กัน พ่อบ้านเข
ครูใหญ่ ลูกดีให้พรขาดรดมน
มาขึ้นเด็กของเขางัดในลอนดอน ตอน

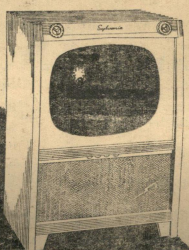
เพาะไปจากलग्नภอน ก็ทำคางงู
 โองให้ยู่แล้ว คองชวักนปลุกไว้ว่า
 โยละระ ระโศกของกุงะโหวิระ. ใน
 นันนักร ๆ เจียนจกคมาว่าพินมาเสัย
 คยคยอัยนังสสาร. แกกศัด้หวั่นเท่า
 นัน ก็เล่นน้ำระเลพินไปแล้ว แล
 ชียนเลาว่า นันไปยู่ขึ้นเขามัก
 ราชคพนง อายุนาวาควาเวกวัน

กลีบ ๆ เป็นเพื่อนเล่นกัน และเรามีลูก
มาให้ขี้เล่น ถึงเกิดจากภรรยา รัก
ว่า ความตื้นตันที่กล่าวถึงมานี้
ทำให้คิดถึงบ้านได้ แล้ว โดยเกิดจาก

การที่คนเราเกิดมาเพื่อทำอะไรนั้นเป็นเรื่องที่เฉพาะ
ให้ใคร่ครวญกันจริงๆ แม้แต่ในเชิงวิชาการ
เช่น ทอเลมีก็จะสงสัยว่า โลกควรจะโคจรรอบ
อาทิตย์หรือจะโคจรรอบโลกบ้างก็ยังไม่แน่
ดังนั้นคนที่ทำอะไรสิ่งใดให้ตรงจุดไว้มาก ในกรณี
เฉพาะหรือบางท่าน ก็ประเภทที่จะโดนตำหนิหรือ
ดูถูกว่า โง่งงอยู่กว่าจะเข้าใจ แต่ในที่สุดก็
นั้นแหละจะมี คน อดทนเป็นมาตุลาที่ขบถของสังคม
กล่าวหาเพราะเขาอาจทำได้เท่าที่ทำได้ในปัจจุบัน เคือง
สังคมเพราะเป็นเคืองต่อทางศาสนา โสภณ โรจนมณี
เป็นชาวกรุงเทพฯ จึงมีการจับตัวเข้าคุกมา
และอาจจะจำคุกเป็นเวลานานอีกด้วยแต่กระนั้นเอง เป็น
ที่ว่าการงานของเขามันควรเป็น เขาเห็นผิดก็เลยมี
คน เขามองเห็นว่าเขาคือคนดี และเมื่อออกมาแล้ว
การแก้ไขข้อเสียต่างๆ ซึ่งเป็นธรรมดาของคน
ต้องจะปรับเปลี่ยน เพราะคนต้องจะปรับเปลี่ยน
อยู่ตลอดเวลาในเรื่องนี้เขาเองก็ยอมรับและเข้าใจ
การที่จะแก้ไขข้อเสียในทางปฏิบัติ การที่จะ
แก้ข้อเสีย เมื่อรู้ว่าเสียคือต้องแก้ มันไม่ใช่เรา
รักถูกๆ เราเสียในการงานซึ่งระหว่างที่เสียมาก
ก็อยู่ๆ ก็มองเสียไม่ได้ โสภณยังบอกอีกว่า
มันไม่ใช่มันเป็นการเสีย สอดคล้องกับ คนน้อย
ที่จะเปลี่ยนแปลเท่านั้น มีเพียงเขาคือคนยอม
เสียคือเสียทุกอย่างจริงๆ ไม่มีการประนีประนอม
กับคนอื่น แต่เขาไม่ยอมให้สิ่งที่คนอื่นจะเอาไป
ที่จะคงอยู่ไปตลอด

เครื่องรับโทรทัศน์

ชีลาวเหี้ย

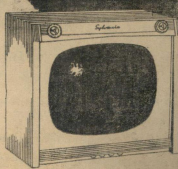
EMO LABORATORIES

HALO LIGHT

— ๕๐ —

[Faint, illegible text]

เชิดชมได้ก็

บริษัท สยามอาเคีเค็กซ์ (อิมพอร์ต) จำกัด
ถนนอัยยวงศ์ เชียงใหม่ โทรศัทพ์ 22436-7 ผู้แทนจำ

เรื่องต่างๆที่เล่ามานี้ ไม่ใช่พูด
ถึงการเมืองเลย ไม่ใช่ว่าการเมืองใน
สังคมชนชั้นใหม่ ที่รกร้างเหมือนถ้ำ
แต่เป็นการเมือง ที่อยู่ในระเบียบวินัย
ของสภาพพัฒนาชน จึงขาดความ
โลกโนแนบที่หัดกันวิพากษ์วิจารณ์
ประเทศ. แต่ข้อนี้ข้างถัดก็คิดว่า ชี
วิตของประชาชนที่สมบูรณ์ โลโนแนบ
ย่อมประจักษ์ชัดกิจกรรมสาขาต่างๆ
พัฒนาชนกลายเป็น ใคร่ที่จะวิจัย
หนักที่อย่างหมอน ก็ควรจะศึกษา

ต่อจากหน้า ๓๕

นอกจากนี้หมายถึงคำว่า "มหาสมุทรแปซิฟิก" ของพวกเราชาวตะวันตก ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับประเทศหมู่เกาะในเอเชีย ไปไว้จนถึงทวีปอเมริกาตะวันตก โดยอ้างอิงไปทั่วว่ามีเมืองอันนาทิง ซึ่งภายหลังสงครามโลกก็โดนทำลายเสียอีกก็กลายเป็นสถานที่ที่เมืองอาณานิคมพาดู เพราะเหตุนี้เองที่ญี่ปุ่น, อเมริกาและชาวตะวันตกอื่นๆต่างไป (แปล) แต่ยกเว้นเพียงญี่ปุ่นที่จะเป็นเจ้าได้ดังที่คิด;

- เมื่อเล่าประวัติของลัทธิ ผู้ป็นได้อีกว่า เลขาธิการใหญ่ของพรรคโซเชลลิสต์ ได้เป็นผู้เสนอประณามสงครามไว้ในรัฐธรรมนูญ เหม่าว่าเขาคือค่านิยมรัฐธรรมนูญผู้ป็นแล้วเหมือนกัน และคิดว่าถ้าจะมีการแก้ไขก็เท่านั้นไปมาจากเหตุผลข้อที่เดียว.

ธรรมะบัญญัติว่าถ้าด้วยมามากว่า "ไม่ทำสงคราม" แต่เพราะโซเชี่ยลลิสต์และคอมมิวนิสต์ มีนิสัยจ้องมากทำเรื่องเพี้ยนมีให้มิเลียงครบ สองในสามในโลกนี้แล้วธรรมะบัญญัติ ก็เห็นความเห็นของเหมาเอ็งก็กลัวกลัวพรรคโซเชี่ยลลิสต์อยู่ๆ จึงเป็นสิ่งที่เขาเอาไปส่งเขามีการรื้อถอนที่กรุงปักกิ่ง ระหว่างนั้นกบฏฮั่น โซเชี่ยลลิสต์ฮั่น ไก่แสดงงานเขาทำแปลกคอมมิวนิสต์ว่า มี ความปรารถนาให้ทำโซ โซลั่มมาอยู่เพื่อจัดการสันติ เท่านั้น เหมาเอ็งก็บอกว่า "นั่นแล้วแต่ถ้าที่ของอเมริกา" และยังกลัวว่าโซลั่มที่สงครามเย็น กำลังกำเนิดกันอยู่ ก็เป็นการสมควรที่จะหยุดชะงักลงระเบียบปรมาณู แต่พรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศอังกฤษจะไม่ใช้ในบริเวณเอเชีย.

เลขาธิการใหญ่แห่งพรรคโซเชลลิสต์ญี่ปุ่นได้บอกกับ โจวเอิน

นภาพร.

44

มาลาญ-จีนแดง-อเมริกา:

มีข่าวไม่เป็นทางการเสนอว่า สหรัฐ

อเมริกา ได้ขออภัยโทษให้ สหพันธ์

รัฐมาลาญ ที่ขึ้นเอกราชแล้วมีร่อง จีนแดง และว่างกลใหญ่อเมริกาไคอัน
บันทึกคือรัฐบาลใหม่ก็ทรงวางกลใหม่แล้ว แต่ข่าวกรุ่นมุนกริ ตมกฐาห์มัน
มิได้มีร่องรอยอีกตามนั้น และบอกว่ารัฐบาลสหพันธ์รัฐมาลาญจะปฏิบัติทุก
อย่างเช่นเดียวกับกบฏประเทศในเครืออาณานิคมอีกหลายอย่าง เช่นการค้าซึ่ง
ประกาศใหม่จะต้องขายยาให้กบฏนั้นเอง.

รัฐบาลสหพันธ์รัฐมาลาญยังถือตัวว่า เป็นประเทศกบฏกับคอมมิวนิสต์อยู่
ถ้าหากจะมีการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ไมตรีกับจีนแดง ก็เพื่อประโยชน์ของ
ตัวเองที่จะทำการค้าขายกับจีนแดงเท่านั้น.

การที่สหพันธ์รัฐมาลาญ ไม่รีบปรักที่จะปฏิบัติตามคำขอของ
อเมริกันนั้น ไม่ใช่การที่รัฐบาลอียิปต์หรือจีนแดงทัก แต่คือไปอา
รวรับรอง เมื่อจีนแดงยอมรับนับถือว่า มาลาญเป็นประเทศเอกราชแล้ว.

ทั้งคนข่าวที่เชื่อถือได้ว่า รัฐบาลสหพันธ์มาลาญจะระงับการติดต่อกับจีนแดง
มากกว่าจีนแดงชาติ ทั้งก็ว่ารับประโยชน์ในการเก็บเงินค่าคุ้มครองมาลาญจะระงับการติดต่อกับจีน
แดงก็ว่าคนข่าวที่เชื่อถือได้ว่า รัฐบาลสหพันธ์มาลาญได้ทำการติดต่อกับจีนแดงแล้วแต่จีน
แดงยังไม่รับทราบหรือที่จีนแดงคิดนอกเหนือจากที่สหพันธ์มาลาญคิดแล้วแต่จีนแดงยังไม่รับทราบ

มีข้อที่น่าขบขันของเรื่องนี้คือว่า รัฐบาลสหพันธ์มาลาญได้ไปเชิญจีนแดงและจีนแดงชาติ
ทั้ง ๓ ที่ประเทศมาลาญมีชาวจีนอยู่ถึง ๒,๒๗๗,๐๐๐ คน มากกว่าหนึ่งในสามของประเทศจีนทั้ง
หมด เป็นการไร้ทางทั่วทุกทิศทาง จีนแดงชาติก็ระงับการติดต่อกับจีนแดงชาติ

เมื่อประมวลเรื่องประเทศมาลาญใหม่กับจีนแดง เขาก็เป็นเรื่องที่
รอนพอนคือรักเกลียด รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศอเมริกันอนุญาตให้
หนังสือพิมพ์อเมริกัน ๒๔ รายเกินทางเข้าไปในประเทศจีนได้แล้ว ทั้งก็
เหมือนว่านโยบายอเมริกาเกี่ยวกับจีนแดงอ่อนลงไปมาก ทั้งยังคำของกล
เล็คก็กล่าวว่า "ท่าทีของจีนแดงได้เปลี่ยนปรักการณใหม่แล้ว" แต่ยังไม่
ปรากฏแจ้งว่า รัฐบาลอเมริกันจะไม่ยกเลิกขอยุติในขัณฑ์การก่อกวนแก่กบฏหนึ่ง
สี่พิมพ์เหล่านี้และไปยอมให้หนังสือพิมพ์จีนแดงเข้ามาในประเทศอเมริกา
นักหนังสือพิมพ์ ๒๔ คนนี้ ยังได้ขยายขอบเขตไม่มีความผิดตามกฎหมายว่า
ด้วยการค้าขายกับกบฏนั้นด้วย. ▲

ข้ออภัย: ในคอมมิวนิสต์มองบั้นแล้ว มีข้อความกล่าวนั้น เนื่องจากประวัติผิดพลาด
คือที่พิมพ์ว่า พอลกาโรว เลออนิดีเยวิช ฟินชอฟ เป็น ร.ม.ร. อุตสาหกรรม
และกล่าวถึงรัฐมนตรีอุตสาหกรรมในบางตอนขึ้น ที่ถูกต้องเป็น ร.ม.ร. คนมาคม
และรัฐมนตรีคนมาคม ขอได้โปรดแก้ไขงานนี้ด้วย.

ออกอากาศ

ต่อจากหน้า ๕๐

มีคำตอบว่า 'ลูกเต๋า' ขอให้ใครคนหนึ่ง
มาก ๆ ซักคน 'มะหมี่' ว่าก็ถูกซัดอีก
เป็นกองสองกอง โดนผู้รักก็ไม่ต้องมา
นั่งกินน้ำไปสวาปาม ผู้ถูกซัดอีกก็ถนัด

ผู้ถูกซัดบ้างก็พาลหวาดหวั่น ๆ ว่า ๆ
พวกรักใคร่รักไปซัดทั้งเพลง ทั้งระบำ
กันเห็นพวกเป็นหมู่เสียให้.

ประเด็นที่ถกเถียง อันเป็นเรื่องเกี่ยวกับ

กับของชาววัย ซึ่งนำมา คณาจารย์
ดอยชัยทุกคนที่ หะเรว, สมศักดิ์
เท่ง สักเพียงรักเขาคึกคักหรือ ไม่ประ
เจ็กประเจ็ก, ทุนงานหรืออีกให้ระชิต
กระของในแต่อย่างใด. แต่กันั้น, พอลก
มาคงก็สงสัยที่สำเนาเขาคึกคัก สมศักดิ์
รู้สึกว่ามีทั้ง ก่อนข้างระ สุคนธาเท่ง
มากไปห่อหุ้มเสียแล้ว. จนทำให้คุณ
คำของรายการกับความสำคัญ และ

รสสุนทรีในสายคำผู้ชมไปยังช่วยช่วย
ก็เคย.

ก่อนอื่นบนใจที่จะรัก แม้ทั้งที่
ให้คุณเท่งเข้าไปเลือกแล้ว รายการ
'มะหมี่' นี้ถ้าเรากลับมาเพื่อให้ความ
สนุกสนานอีกมีแต่ผู้ชม ผู้ถูกซัด
หาแต่กันแล้ว ไม่ให้มองหาก็ได้มา
ผลประโยชน์ก่อนคนอื่นอะไร อย่างจริง
จัง. ซึ่งความซัดก็จริงอยู่ แต่ถ้าเรา
พิจารณาจากกันด้วยความเห็นอกเห็นใจ
และเป็นธรรมสักหน่อยแล้ว เราจะ
พบว่า บรรดาท่านผู้เข้ามาดอยชัย
'มะหมี่' นี้ (ส่วนมากเป็นศิษย์และ
นักเรียน) ต่างก็ยังเป็นผู้ถูกซัดด้วย
กันทั้งนั้น. ฉะนั้น, การจะห้ามความรั
ลึกไม่ให้เขานับด้วยว่าคือของรางวัล
ที่ใครรับนับย่อมเป็นไปได้ไม่ได้อีก ทุกคน
มาทำกันก็ยังมีจิตใจ 'ปรารถนา' ะ
ให้ระชิตไม่รักก็อดไม่ได้ 'มะหมี่'
และ 'อวด' คนทางบ้าน หรือทางโรง
เรียนบ้างเมื่อเขาอดทนอด ไม่ว่าของ
รางวัลนั้นจะเป็นเพียง กระตุกสติเมื่
เข้มลึกได้, กายสติพลก.

ดังนั้น, การที่จะรางวัลมา
ช่วยกันชกพหุของปากหอมคอ ก็
ควรจะเป็นสิ่งของซึ่งอยู่ในเกณฑ์ 'มือ
ใจ' อารมณ์ดีเล็กน้อย ไม่ใช่ใช้ความ
เอาใจให้คุณเท่ง. จนไม่ทราบว่าผู้
เข้ามีความรู้สึก 'เสียด' หรือ 'อวด'
อย่างไรบ้าง... อย่างเช่นในคืนวันที่
สามสี่ห้าหกนี้ มีรางวัลอยู่สองชนิด
ด้วยกัน ที่ผมเห็นว่าไม่เหมาะที่จะให้
เพราะถ้า ถ้าเล่นเล่นคือ.

ก. รางวัลที่ผู้รักไม่ได้รับ.

ข. รางวัลที่ผู้รักอดใจ.

ในประเภท ก. ก็คือแก่ของ
รักที่กินแล้ว เว้นกับที่ซัดกันคนว่า
ขอด้วยหรืออย่างไรแล้วด้วย โดย
ความหมายก็อดอยู่ใจแก่แล้วว่า ผู้
รักได้ (ซึ่งเป็นเด็กหนุ่ม) มี: เขาจะฉก

ไทย-ลึกลับ

นี่เป็นสมมติที่พอใช้เช่น 'ประโยชน์'

และเพื่อ 'สนใจ' ในความสามารส่วน
ตัวไม่ได้อีก จะต้องจัดการถวายพระไปใน
วันในพุ่มไม้ถึงบ้าน. ไทยลึกลับเช่น
นี้เราจะได้เห็นกันได้ว่าของรางวัลนั้น
ไม่มีความเหมาะสมไรสักนิดเดียว แต่
คุณผู้พยายามดอยชัยอันงดงามของ
คุณงานก็ถูกเลย. สันเขนกับดอยชัย
บ้าน บัระโให้ประโยชน์มากกว่า. ถ้าข้อ
นี้ผู้รักของรางวัลแล้ว ก็ได้บุญแล้ว
ยังได้ 'ผล' อีกกว่ารายการดอยชัย 'มะ
หมี่' ควรจะยกไปทำกันทั่วถึงขยักกว่า
ระมาทัก ท.ท.ท.

ในประเภท ข. ได้แก่ของรางวัล
ที่เป็น 'สัตว์มีชีวิต' ซึ่งยัง 'แดง' อยู่. อัน
ในคืนนั้นได้แก่ 'ลูกเจี๊ยบ' หนึ่งตัว.

(ภายหลังที่ไทยเอกราชด้วยคำช่วย
เล่นแล้วทั้งนี้) มองกันผิวเผินการให้
ลูกเจี๊ยบเป็นรางวัลนี้ นับว่าเขานับ
สมพอ, แต่ถ้าคิดลึกลงไป เราจะพบ
ว่าลูกเจี๊ยบนี้แหละคือสาเหตุซึ่ง
สร้างความคิดกันด้วยให้แก่มนุษย์อย่าง
สาหัสทีเดียว ถ้าหากผู้รักไม่ชอบ
อดชอบใจมัน.

ผลิตภัณฑ์ชิ้นหนึ่ง, เซอร์เชอร์, สก๊
บาส์สัน, ซึ่งถ้าผู้รักไม่ชอบอาจเรียก
ประโยชน์ในข้อหนึ่งนั้นได้. แต่กับว่า
ลูกเจี๊ยบเหล่านี้ผู้รักไม่มีสิทธิ์ที่จะ
นั้นได้เลย. เขาจะต้องเป็นการก่อการ
หาสุ่ม, หาจริง, หาจริงให้มันอยู่ เขา
ระชิตหน้า, หาข่าว, หาข่าวให้มัน
กินเป็นการอดทนไป ปรกว่ามันจะโค
หรือจนกว่า มันจะคายหมักไปทั้งฝูง.
ดอยชัยนั้น, อารมณ์ดีความยุ่งยาก
บ้างถ้าหากผู้รักมีทั้งทางพอ. แต่กับผู้
รักไม่มีความพอจะเลี้ยงได้ หรือ
หากมีทั้งนั้นแต่ไม่มีความพอหรือหามา
ผู้ถูกซัดแล้วก็อดใจก็อดใจ เขา
ทำอย่างไร. เขามันในใจที่คนอื่นไประ
งับได้! แล้วจะมานับดอยชัยพาแล้ว

ยุควัยซนวัยเยาว์

เก่าแก่สองโรกัน. หรือทางผู้ปกครอง
วางวิธระตอนคุณหรือก่อนออกให้ดู
ผมว่า...ถ้าไม่ชอบใจรับ ก็อย่าเอาไป
ซื้เพีย ทั้งโรกันนี้ ตัวเดียวเองก็ได...
พรพจนจึงล้มคิดว่า ราชการเป็นหา
"ยะหมี" ควรจะยกไปขายกันใกล้ๆสุมา
คมด้วยเคียงข้อเถิดคง ระเหมากรว่ามา
เอ็งก็อีกสักเท่า ไหร่ทักัน โทษ.ท.ว.นี้

ออกจะ หุณหมื่น ไปที่น้อยนะ
ครั้น ต่อการติงคิของหมื่นในป่าทั้น
เมทันั้นแหละครั้น คึกคึกให้ระเงิดถึง
หุณหมื่น ซึ่งคุณ ๆ ผู้ทักว่าไม่สำคัญ
แหละ ทำให้ราชการห่อนระสขาด
ไปได้เป็นก่ายกองเหมือนกัน ไม่เอ็งอีก
ล่อถ่านกพหามณยพินัย ซึ่งผู้อาณมี
มาถึงหมื่นในบรรทักข้างล่างค้อมไปนุญยัง
ซึกครั้น แล้วระเหินว่า "หุณหมื่น" นั้น
ยังครั้นมันก็ "ยังใหญ่" เป็นเหมือนกัน.

เรียน คุณดาบพิ
แห่งราชการออกอากาศ

ถ้าคุณคิดว่า ข้อความข้างล่าง
นี้ พองจะเป็นเครื่องตักเตือนคน
บางคนที่ล้มตัวได้บังตะก้อ กรวด
สละหน้ากระตาดของ "ราชการออก
อากาศ" ของคุณให้ผมสักหน่อย
ขอบคุณล่วงหน้าครับ.

หลายท่านได้เขียน ราชการ
ซึ่งก็โดย เอม.ช. ท่าน วรสิฤก
แห่งไทย.ท.ว. ซึ่งก็ขอแนบว่า "ยะ
หมี" แปลเป็นไทยว่ากระไรผมก็ไม่
ได้ เมื่อวันวันอังคารที่ ๑๓ สิงหาคม
ทางประเทศของงานที่ว่า ราชการ
นี้ทั้งนั้น เพื่อความสนุกเป็นสำคัญมาก
กว่าระกานถึงรางวัล แต่ท่านมีท่า
ท่าที่ใครหลายคนคงจะเห็นไปไม่ได้
ก็ทั้งกล่าวพูดและท่าทางที่จ้านงค์แสง
คำผู้เข้าร่วมสนุกประมาณ ๑๕ คน
ประหนึ่งว่า เขาเหล่านั้นมางอนข้อข้อ

เงินใช้หวัชหรือรางวัล ซึ่งเป็นส่วนตัว
ของงานเอง.

ผู้ร่วมสนุกผู้หนึ่งชื่อว่าซึกซึก
ซึ่งทำงานส่งมาว่า เป็นผู้ใช้นาม
แฝงคึกคึกหา ระไปให้เข้าร่วมรวม
การแก่เจ้าคึกคึกขึ้นด้วยซึกซึกเป็นอย่าง
นั้น อันที่จริงคนมีความรู้ขนาดทำงาน
ไม่มาระแสดงความสามารถก็ควร โทษว่า
ให้ผู้อื่นต้องอับอาย เพราะตัวจ้านงค์
บอกแต่คนว่า คือความสนุกเป็นใหญ่
ค้อมไปใครจะเข้าร่วมราชการ ของเจ้า
นงก็ควรมีสำมะโนครวัณ เกอน มีคึก
ที่ถูกค้องก็ทักไปทัก.

อีกผู้หนึ่งคือขมขม โทษไม่สุระ
ถูกค้อง งานค้องกล่าวคำทักนคึก
ท่าทางที่ใคร ๆ เห็นแล้ว ระรู้สึกตัวว่า
นงกล่าวทำใหญ่โต เกินราชการไปสัก
หน่อย และผู้ร่วมสนุกผู้หนึ่งก็ไม่ค่อย
รางวัล.

ประเทศที่ควรพยายาม หาก
เลยก็ให้คึกคึกน้อย คือประเทศที่ว่า
ผู้ซึ่งพลาดโอกาสดูรางวัล มีรางวัล
ค่ารางวัลระวัยก็คึกคึกนั้นผู้ ฝนอนาด
ใจจริง ๆ ว่าพวกเราก็คงหลาย เขาไปขอ
เงินหรือรางวัลจากงาน หรือระเข้
ไปร่วมสนุกกับเขาแน.

ถ้ามีเรื่องถูกทักนผมเขาไปร่วม
ราชการนั้นนงก็ขยัน นงก็ระกาน
ว่า

"แต่หาชคตขาดหายกักร จึงค้อง
ไปช่วยชวร้างความเด่นโค่นอื่นโดยขอม
เป็นข้าปากเขาด้วย..."

เอ็ม.ช. แห่งอิสระภาพ.

เป็นใจคึก, คึกว่าระพองให้และ
วัยโรพิหารณาโรไหมครั้น. ●

ดาบพิ ทนพินัย

เขาว่า...สลาภกินรวระขาด

เพราะครุประชาบาล

เรียน ท่านบรรณาธิการหนังสือ
พิมพ์ โท-สัปดาห์.

ข้าพเจ้ามีความซึ้งใจในข่าวการ
ประชุมของ อ.ก.พ. กรมตำรวจ ครั้ง
ที่ ๑๒ ประจำวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์
๒๕๐๐ ในข้อ ๒ ซึ่งประธานของอ.ก.
พ. กรมตำรวจ ในเรื่องการรักษาคำ
ร่วคำยถาว่ามิใช่ความจริง.

"เหตุผลที่ค้องทั้ง ค้ารวระคำยถ
ซันนั้น... คือประธานชานมีความค้อง
การอยากให้การรวไปช่วยเหลื่อเพราะ
ผู้ใหญ่วันหรือคานนั้นมีสมรรถภาพคำ
มีความรู้่น้อย บางคนมีความรู้เพียง
อ่านออกเขียนได้เท่านั้น แต่ทั้งนี้
๒๐ ข้อยระยอมประสาธิปไตยทำให้
ประธานชานมีความรู้มากขึ้น เวลามีครุ
ประชาบาลที่มีความรู้ขึ้นจึงส่งผู้
ใหญ่ขึ้นและคานนั้น บรรดาสลาภกิน
รวกับนระหลาย อยู่ในคางงัดทักน
ส่วนมากอยู่ครุประชาบาล ทั้งสิ้น
เพราะฉะนั้นประธานจึงค้องการ คำ
ร่วคำยถาและทักนมา"

ในฐานะที่ข้าพเจ้ามีอาชีพเป็นครุ
ประชาบาล และถือเอาอาชีพข้าพเจ้า
ประคองอยู่เป็นอาชีพสุจริต ถ้าระ
นัยกันในเรื่องราชการ ครุประชาบาลก็
เป็นข้าราชการพลเรือน ซึ่งควรระ
รักษากฎระเบียบ ให้ทักนกับกัยข้า
ราชการส่วนอื่นเช่นกัน ระรู้สึกคึก
ใจมากที่ครุประชาบาลส่วนมาก ประ
พคึกทักนเป็นนัยค้องคึกกรม ระเจือ
เหตุผลให้ทางกรมตำรวจ ค้องรักษ
คำร่วคำยถาซัน ซึ่งมีความซึ้งยาก

ให้แต่รัฐบาลไทยเฉพาะ กรมตำรวจ
ค้องเสียระประมาณคำร่วระขึ้นข้อ
พันคน ถ้าคึกเป็นเงินแล้วคึกจะไม่
คำกว่า ๒-๓ ล้านบาทค้อง อนิจจา
ข้าพเจ้าจึงได้ทักนว่า พวกครุประชา

บาลเองก็ทำผิดพลาดกันรว
กัน านทำให้พ้องอึงทักนชานคนเล็ก
ปล้นสรภมค้องกัน ชานนี้ เมื่อคานถึงว่า
เวลานี้มีครุประชาบาลส่วนมาก คึก
อย่างกว้าง ๆ ทักนความว่า มิใช่รว
๖๐หรือ ๘๐ เปอร์เซนต์ คึกว่าเวลานี้
ประเทศไทยมีครุประชาบาล ที่เบญช
ค้องคึกมาก ที่ทำให้สลาภกินรวระพ
หลายเห็นระไม่ค้องกว่า ๕๐,๐๐๐คน
นว่าเบญชค้องนาคคึกมาก ทาง
กรมตำรวจระเห็นงอนไป ไม่ค้องคึก
และหลังจากเมื่อทางกรมตำรวจได้คึก
คำร่วคำยถา เป็นการระเขียนแล้ว
พวกครุประชาบาลเป็นครุแรก ควรระ
ปรายปรามให้คึกชานกันไปเลย ไม่
ค้องให้หน้าอินทรีหน้าพราหมณนั้น บุค
คคึกเป็นนัยค้องคึกคึก ค้องทำให้ประ
เทศชานเลื่อมทราวม อย่างน้อยก็ใน
ทางระษฐิการ เช่นนี้ยังระไว้ทักน
อยู่อีกหรือ?

อย่างโรคึก เพื่อความเป็นธรรม

ค้อมพวกครุประชาบาลค้องค้องทัก ๆ ไป
ที่ส่วนที่ความระพคึกก็ มีอยู่อย่าง
ใดที่ระทราบนัยค้องค้อมไปปรายปราม
สลาภกินรวระมา มีครุประชาบาลที่
เล่นสลาภกินรวระแล้วถูกนุญลงโทษ
ไปแล้วคากทักนมา ก็ที่มีนระแล้ว
(อย่าได้มัวคึกว่าค้อมได้ว่ามีทักนคน)
และค้องค้องมิได้ค้องเทาค ก็ยังระ
คึกชานมาโดยคากทักนมาไม่ได้มี
นัยชือหรือทักนระอะไร มาเป็นค้อง
อย่างนี้ หรือค้องค้องข่มขืน นัยชือ
ที่รายงานมาคากค้องค้อง ถ้าทักน
ไม่ได้ค้องค้องเลช หากค้องค้องค้อง
พ้องค้องค้องค้องและ ผมเห็นว่าควร
ค้องค้องค้องเป็นนัย เพราะทักน
มีความเป็นนัย เป็นครุประชาบาล
ทราวมได้ครุประชาบาลนั้นโดย คำ
แห่งนระนาคคึกทัก ๆ ระค้องค้องไป
วันค้อง ๆ ระไว้ทักนทักนระนัยโดย
ผลประโชชนนัยค้องค้องค้อง ถ้าไม่ค้อง
ค้องค้องค้องค้องค้อง ๕๐๐-๖๐๐ชา
ได้ไปวันค้อง ๆ ทักน มีนระไม่มีนัย
สงนงค้องให้ พวกค้องนุญใหญ่
เกรงค้องอำนาจราชคึกค้องค้องค้อง
ค้องนุญใหญ่ได้ค้องค้อง โทษค้องค้อง

อักษรเล่า

กาลผัน วันเปลี่ยนเวียนหา

สรรพสิ่งล้วนดับ คับกลาย

เกิด-ตาย วายเวียนเปลี่ยนแปร.

โลกกริบครุฑใหม่

หมัดจกดศกเสกคล้ายแซ

โชติช่วงดวงเพ็ญเด่นแล

เปี่ยมแปรปรุจงจิตคิดชม

ที่เก่าเล่าโรยโหลแห้ง.

เพ็ญแจ้วจ้องเวิ้งพรหมขมรม.

ไขว่ร้างข้างวันชานชม

คงหวังจักชมอมอ...?

รัฐาเล่า เก้าร มาแล้ว.

ท้าวแล้ว หองโหล โด่หม่า.

ปวงชน ขนยก มากกรรม.

น้ำอา ลาให้ โหมมา. !?

“ปี่แก้ว”

หน้าขึ้นเป็นเจ้าหน้าทั้งฝ่ายปกครอง
อย่างอาเถอ สมได้เคยพบว่า. เมื่อ
ระกักรโยกย้ายตำแหน่ง คุรุประชา
ยาด นายอาเถอ ศึกษาธิการอาเถอ
ต้องเชิญกันมาใหญ่ขึ้นไปร่วมพิจารณา
ด้วยข้าพเจ้าเองเข้าไปประชุม ที่อา
เถอแต่ละครั้งมีแต่คล้ายกันอาเถอ เจ้า
นั้น ข้าพเจ้าต้องไปคอยเฝ้าคอยดู
เล่านั่งฟังเป็นทั้งที่เดียว เรื่องสลา
กินรวนนี้ ความจริงอาเถอมีคุรุประชา
ยาดบางคนพูดพลไปเล่น โธ่หวังว่า
รวนยธินเขา ซึ่งเพราะอาศัยตำแหน่ง
เกิดขึ้นของเขาคิดทั้งชาติ แก่งกัไม่มี
หวังรวนเย็นแน่ แต่ผมอยากจะเรียน
ว่า อย่างที่พูดแต่กันลูกข้าเจ้า
เท่านั้นขงก็ถูกแล้วที่คนใน คุรุประชา
ยาดเฝ้าเฝ้า เพราะแต่ไม่มีอิทธิพล
อะไรทำให้พวกเจ้ามีเกรงใจ แต่

ส่วนมากพวกนี้ เสียใจส่วนมากก็
มีงี้ คนทั่วไปในทางสลาสิกขารวมคือ
“เราคือ” ใครคืออะไร แม้ข้าพเจ้า
จะไม่เคยเล่นสลาสิกขารวม ข้าพเจ้าก็
เคยได้ยินคำกล่าวขวัญบ่อย ๆ ว่าพวก
เรามีอันเสียใจมากในนายขุน และมี
อิทธิพลหนึ่งที่มีอิทธิพลคนคือใคร?

ท่านถามเกี่ยวกับอำนาจคนถูกใช้หรือ
ถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับตัว ข้าพเจ้ายิน
แก่ใจให้ทราบ ตามที่ข้าพเจ้าได้ยินมา
กล่าวขวัญกัน. แต่อย่างไรก็ตามใคร
ก็ถามว่าใครรู้บ้าง กรมตำรวจไปนอน
เห็นอะไรเป็นเหตุผู้ถูกใช้ไปนอน และบาง
แห่งบางท้องที่ที่ข้าพเจ้าไปเคยทราบ
เขาบอกว่าขวัญนั้นว่า พวกมีอิทธิพลนั้น
แต่ละคนมีฝีมือเอง ทั้งแต่เป็นคนกิน
ขาย, ราษฎรที่เป็นเจ้าเมืองที่เดียว
อย่างนั้นไม่ใช่หรือ? ถ้าการอ้างสิทธิ
การแพร่หลายของสลาสิกขารวมนั้น ไม่ใช่
ใช้ตัวเรา ซึ่งข้าพเจ้าทราบด้วยตัวได้แล้ว
ว่าคนนั้นคือไปแล้วละก็ ผมว่าอย่าเพิ่งไป

โทษพวกคุรุประชาชานเกลย ป่วย
ให้คนอาศัยกินเงินเดือนแสนเกิกไปวัน
หนึ่ง ๆ แก่งกัส่งสายไปให้แล้ว ฉาก
กระทรวงงอนเขาทราบว่าแก่งกัขึ้น
ข้อสังเกตุอย่างนี้ เกิดรู้สึกพวกแก
เข้าถูกเมื่อยระเคียดร้อนไปก็ช่วยเท่านั้น.
เรื่องความรุ่งเรืองกันใหญ่ขึ้นนั้น ความ
จริงในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นคนไทย และรักเมือง
ไทย, ไม่ใช่จะคิดว่าข้าพเจ้ารักชาติเป็น
ข้าพเจ้าเองนะ ให้ได้ความรุ่งเรืองสัก
ประจวบประมาณสลาสิกขาที่คิดไว้ นายเมืองจะ
ให้ใครอยู่ดี ที่ไม่ได้จะเอาจะเป็นเมืองอะไร
ถ้าผู้มีความรู้จะไม่ให้ได้ ถ้าเป็นดังนี้

ไปอย่างนี้เอง แต่อย่าคิดว่าใครจะเอาความ
ของกันมาใหญ่ขึ้น มันเปรียบเทียบกับพวก
ประชาบาล เพราะเป็นการทำให้ข้าพเจ้าต้อง
กินน้ำใหญ่ขึ้นเมื่อมีใครคิด ต้องต้องว่า. เหตุ
เพราะความที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกใช้ไปนอน
คำพูดอันนี้เกิดขึ้น ที่เลือกเอาความนี้คือเลือก
ไอ้ของประชาชน สมาชิกแทนราษฎรที่สอบไป
ได้เพื่อประกอบขึ้นเป็นรัฐบาลประชาบาลที่สมบูรณ์
ได้จะว่าสูงกว่านั้นไม่ได้มันมีแต่คนละเรื่องกัน
ไว้เกรงกลัว หรือคัดลอกไปเอาว่าเวลานี้
ประชาบาล มี ม.ล. ม.ป.ป. ม.ป.ม. แล้วมา
จะทำให้ออกกักรวมระชาบาลใหญ่ คนมีความ
รู้ที่ได้ออกมาเพื่อตรวจสอบจะไม่เอาเวลาไป
ไว้ในทางใดก็เอาไปเรียนผู้อื่นทุกคนเป็นแน่
ถ้าหากจะมีก็เป็นส่วนน้อยของแต่ละบุคคล ซึ่ง
เป็นเพราะคนงานของเขา แต่ข้าพเจ้าทราบ
จริง ๆ ก็คือว่า เวลาทางกระทรวง ศึกษาธิการ
มากก็ติดอยู่ที่ว่า มี ๔ แต่สมรรถภาพต่ำ ยัง
มีอีกมากมาอย่างนี้มากกว่า หรือว่าคนเป็น
เขาไปต่อหน้ากับ พวกนี้จะไม่ให้ได้ออกกักร
รวมแล้วค่อย.

การวิพากษ์วิจารณ์ของราษฎรส่วนหนึ่ง
ก็ว่าไม่ได้ เพราะเอาข้อกล่าวหาว่าไอ้คน
กลุ่มหนึ่งให้รวมเป็นคณะ เพราะในเมื่อ
สติดีอะไรดี (เข้าใจว่าเพราะฉะนั้นใหญ่
อย่างนี้ที่กล่าวแล้ว) และถ้ามีกำลังแล้วขอให้ท่าน
พยายามพากเพียร จับคนตามหน้าที่ของทำ
ออกไปเสียให้หมด เพราะมันทำให้บุคคลที่มี
อาชีพอย่างอื่นกับข้าพเจ้า ที่คิดจะรวมกัน
ด้วย.

ขอแสดงความเคารพอย่างสูง
คุรุแก้ว

คุณ “คุรุแก้ว” ครับผมจำ
มือของคุรุแก้วได้ ไม่ผิดเมื่อคุรุแก้วนั้นคุณ
จดหมายถึงผมฉบับหนึ่ง แล้วจึงส่งว่า
“ผู้กล่าวหาว่าข้าพเจ้ามีความผิด” ผม
ไม่ยอมรับจดหมายฉบับนั้น เพราะ
หาหลักฐานใดได้ความว่าผมมีความผิด
ทั้งฉบับเลยครับ เพราะเห็นว่าผมเป็น
ประโยชน์ส่วนรวมครับ ผมจำลายมือ
คุณได้.

“m-m”

□ โท - สัปดาห์

ต่อจากหน้า ๓

จนเห็นทั่วทุกมุมเมืองกำลังรอย
ทั้งหัวกันว่า รัฐบาลกำลังเคลือบ
อย่างไรต่อไป หลังจากรัฐบาลนี้
ทหารลาออกไปโดยเด็ดขาด รัฐมนตรี
อื่นๆ กำลังลาออกกันเป็นระลอก ฐานะ
รัฐบาลกำลังเป็นอย่างไร ตลอดการ
เปิดอภิปรายทั่วไปของฝ่ายค้านทำให้
รัฐบาล “อยู่” หรือ “ไป” การรัฐบาล
“ไป” ก็ย่อมหมายความว่า ไร้อำนาจ
ไปสำหรับประชาธิปไตยแปลก ๆ พอ
กันสำหรับ “ผู้กล่าวหาว่า” คง

เมื่อแต่ครั้งรัฐบาลแปลกยัง “อยู่” น่ะ
ก็คือ เราจะต้องประสพชะตากรรมอัน
เลวร้ายตลอดกาลโดยมิต้องสงสัย ประ
ชาชนพลเมืองจึงหน้าททุกข์ทรมานกัน
สืบไป.

“โท-สัปดาห์” ฉบับนี้เริ่ม

แล้ว สำหรับคอลัมน์ใหม่ตาม
ที่ได้สัญญาไว้กับผู้อ่านนั้นคือ
คอลัมน์ “ชีวิตจากอังกฤษ” ซึ่ง

เขียนส่งมา ทางเมลล์อากาศ

จากลอนดอนเป็นประจำทุก ๆ

สัปดาห์โดย “นภาพร” เราเข้า

ใจว่าทุก ๆ ชิ้น ของข้อเขียน

ประจำ “นภาพร” คงจะฝาก

สิ่งที่ตีพิมพ์ประโยชน์ไว้อย่างเต็ม

ที่ให้สมกับที่ได้ “ร้อน” ขำมนั

ข้ามทะเลมาไกลอยู่ ประเทศ

อังกฤษเป็น “เมืองแม่ของประชา

ธิปไตย” เราคิดว่าข้อเขียน

ต่อไปของ “นภาพร” คงจะได้

เล่าถึงชีวิตประชาธิปไตยจริงๆ

หรือแก่นสาร ของประชาธิ

ปไตยอังกฤษมา “อันไหนทนาการ”

นักประชาธิปไตยเมืองไทยบ้าง

โปรดพลิกไปพบ “ชีวิตจากอ

ังกฤษ” ได้ตั้งแต่ฉบับนี้.

สำหรับคอลัมน์ “ผู้อ่านวิจารณ์” นั้น นับวันจะเข้มข้นยิ่งขึ้น โดยที่ในระยะนี้มักจดหมายเข้าวันละ หอบสอง หอบ ในจำนวนนั้น ๘๐ ถึง ๙๐ เปอร์เซ็นต์ที่ส่งมาแข่งรัฐบาล นอกนั้นเกี่ยวกับการหนังสือพิมพ์ “ไท-สปปาคห์” ของเรา จดหมายต่าง ๆ เหล่านั้นหลายฉบับอยู่เหมือนกัน ที่เขียนถึงหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นทั้งรายวัน และรายสัปดาห์ ไปในทางที่เราไม่สามารถจะนำลงได้จริง ต่อที่หนังสือพิมพ์ รายวันและรายสัปดาห์ บางฉบับเหล่านั้นจะเคย “เล่นงาน” เรามาก่อน แต่เราเห็นว่าไม่สิ่งที่ควรจะมี เราจะนำมาได้อีกตอน ให้เสียเวลาไปเรื่องหน้ากระดาษและหมึกพิมพ์ตลอดจนค่าแรงงานเปล่า ๆ จึงต้องขอยกในจำนวนนี้ได้อีกตอนเสีย อีกหลายฉบับของจดหมายเหล่านั้น “ใส่” เราเข้าไปในแถบครึ่งที่ไม่คิดแต่แรกก็มาลง ให้เป็นสักขีพยานว่า เราได้รังเกียจต่อการตำหนิและการวิจารณ์ใด ๆ เลย เพราะเรารู้ว่าถ้าให้วิถีพัฒนาการไปนั้นเสียเองมาจากถาวรวิจารณ์แท้ ๆ ถ้าเราไม่ต้อนรับการวิจารณ์ของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ก็ย่อมแสดงให้เห็นว่า เราเป็นพวก ชลาค ที่สุด เพราะฉะนั้นคอลัมน์ “ผู้อ่านวิจารณ์” จึงเป็นคอลัมน์สำหรับผู้อ่านทั่วไป ไม่เลือกฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด.

“เทศน์ครุฑประหาร” สารคดีเชิงตำราของมาลาปาก ซึ่งจินตนา จินตนาเสวี แปลจากคณนิพนธ์ภาษาฝรั่งเศส ได้ทิ้งระเบิดลงแล้วใน คณนิพนธ์ฉบับนี้ พอลองลงมือให้ “เทศน์ครุฑประหาร” ก็ถูกนักพิมพ์เขียนเล่มปกแข็งถาวรโดยทันที ตามที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งจะเป็นผู้จัดพิมพ์ และนักคิดโศกสัทที่นักหนังสือพิมพ์ ระโก้นักหนังสือชนิกัวไธเป็นสมบัติของคนเองอีกเล่มหนึ่ง.

สำหรับท่านที่ค่อย “พิราบแดง” ของสุวัฒน์ วัชรลลภอยู่ นั้น เห็นจะไม่แตกต่างจากความหวัง ในสองสามสามฉบับข้างหน้าและ โปรดอดใจไว้อีกสักนิดหนึ่ง.

รายการ “ระหม อันเป็น” รายการตอบปัญหาใหญ่ เข้มขบอด รายการหนึ่งของไทย.ทีวี. ซึ่งผมตั้งจุดประสงค์จำนงหมายไว้ว่า จะขอล่าตัวถึงอย่างชนิด อิบคา ในโอกาสหรือเวลาอันสมควร แต่บัดนี้, มีความจำเป็นบางประการ ซึ่งสอดคล้องเข้ามา ทำให้ผมต้องสละความตั้งใจเดิมเสีย และจำใจขยับ “ระหม” ขึ้นมาพูดถึงในสัปดาห์หน้า (อันที่จริงมันหมายถึงลงในสัปดาห์ที่แล้ว แต่เผื่อผมช้าไปใหญ่ เข้ามาข้างจังหวะเสีย จึงล่าถอยมาถึงบัดนี้) อันจะเรียกกันอย่างภาษาพื้นเมือง ก็ได้ว่าเป็นการ รีมลาง พอหอมปากหอมคอคนไทย (มะรึกันไม่เกี่ยว)

ตามด้วยแล้วชีวิตที่ “ระหม” อันครบครันไปด้วยชีนแล่ งาน่งค์ วัลลภ (ผู้รัก) ซึ่งมักจะแสดงอารมณ์ไม่ยินยอมว่า เกือบทุกภาคเก้าอี้ในกรณี “ละครประวัติศาสตร์” ของทีวี.ทวาม) เสียใจนะ อาริย์ นักดนตรี (ผู้ช่วยหญิง) จินเท่ง สดเฟื่อง (ผู้ช่วยชาย) ไทมาปรากฏตัวทางรายการ “พรวกพ” ของไทยทีวี ซึ่งแต่ละครั้งจะคราวที่มาปรากฏ ก็ให้สร้างรสชาด เค็มขำ มันขำขี้ เปรี๊วขำขี้และรัก! มั่งมี! ยังแต่ผู้ดูสลับสลับดูเล็ดลัดกันไปเป็นทีที่กล่าวขานนี้.

อย่างไรก็ดี, ผมก็ยังไม่หมดความพอใจที่จะพูดถึง การมาทั้งสามครั้งของรายการนี้เขียนข้อความเกี่ยวกับไป. ระขอพูดเพียงแค่นี้สมควรถวายในการลงโรงครั้งที่สาม อันเป็นครั้งล่าสุดก็เนื่องจากการที่สี่สาม สิงหาคม สองพันห้าร้อย...เท่านั้น. และก็จะเป็นการพูดถึงในประเด็นสั้น ๆ สองประเด็นเท่านั้นคือ: ในแง่ของปัญหาที่คงขึ้นมาให้ยากขึ้นประเด็นหนึ่ง และในแง่ของของซ้ำวับซึ่งก็มา คบแรงอีก อีกประเด็นหนึ่ง.

เอาละครบ...เริ่มกันทีเดียว. ประเด็นที่หนึ่ง. ในการตั้งปัญหาขึ้นมาให้ยากขึ้นในคืนนี้. ผมรู้สึกว่าคุณจะไม่ได้ระโก้นักมารฐานสมควร. บางปัญหาที่ยากเกินไปขนาดก็ใช้เวลาสักครึ่งชั่วโมงก็ยังไม่ออก...บางปัญหาที่ดูเหมือนไม่ยากว่า ระออกคำตอบไปโดยไม่รู้ใจก็กระทำให้ยากขึ้นและบางปัญหาที่ง่ายเสียแต่ก็ทราบกับ ปลอกลดข้อเข้าปาก.

เพื่อให้ได้ชีวิตกับข้อเท็จจริงยิ่งขึ้น ผมขอขอร้องหาหน้่าย ๆ มาให้ดูกัน... ปัญหาหนึ่งออกมาก็เป็นคำถามง่าย ๆ แต่ทั้งนี้ขึ้นหูลอยอด คุณจำนงค์ อารัมภพทนต์พามาเป็นปัญหา “เซว่น” มีข้อความลอคเป็นร้อยกรองโคลง ๆ (ตามภาษาของระหม) กันนี้: ในน้ำมีดิน... ในแผ่นดินมีสิ่ง... บนอากาศไม่มีเสียง...ผมเข้าใจว่าผู้ตอบปัญหานี้ตอบมาขึ้นหน้าขึ้นตัวขมวก บิดไปยึดผากันนั้นสองนาน เพราะไม่ทราบจะใส่ “เซว่น” ส่วนไหนขยิกให้ไปร้องโง่โง่โง่ได้. ผมเองนั่งสออยู่ทางบ้านก็พลอยขมวกกับหัวหน้่ายกไปขยิกมากับยเหมือนนั้น และขอสารภาพว่า แม้จะพยายามอุตส่าห์รวบรวม “เซว่น” ที่ผมมีอยู่ในหัวกับผมเขยขึ้นออกมาสองร้อยหน้าหน้าก็ยังไม่สามารถจะ พิมพ์ให้คายคำผองไปได้ ท้ายสุดก็เลยต้องนั่งจำเอาหัวพองพองคำถามนี้. ขยิกวิเศษ

ข้อเขียนสืบเนื่องมาจากสารและไว้สาระในวงการที่แพรวเสี้ยว

ออกอากาศ
อัน
เกรียวกราวทุกวันนี้
แบบ
เปิดเผย แกมกันเอง

ว่า...คำตอบที่แท้จริง คือคว น. หนูขอเข้าชี้แจงขอพินิจการพดขไป.

อีกปัญหาหนึ่ง..ว่าป็นคำโคลงคำกลอนเสียดยาเพื่อเขียนเป็นปัญหาเซว่นเหมือนกัน ผู้ตอบปัญหาทำขึ้นผิดไปขยิกมาก (สำหรับผมผมรวนไม่ผิดระครบ ถึงขนาด “ม่วน” เป็นเกลียวเทียวแหละ) คุณทำงานก็ยังไม่ค่อยได้ขยิกมากการแก้ปัญหานี้ และไขความว่า... ปัญหาที่คำกลอนที่ถูกต้องคือ... “ลูกผู้ขายปัญหา” เอะ... ตลอดไปแล้วเห็นผู้ตอบขยิกขยิกเหมือนลูกหมึก “เสือแก้ว” ขยิกคุณทำงานก็ซัดสีหน้าไม่ก็ เลยผมผมขยิกขยิกเป็นคำพูดที่านอว่า... อ้ายปัญหาข้อนี้ (และทุก ๆ ข้อ) ความจริงผมเห็นเพียงผู้ให้คำตอบไว้เท่านั้น คุณอาจนึกขยิกพรวกพนะ เค้าเป็นคนขยิกเป็นคำกลอนคำโคลงเอง โดยผมไม่ได้เข้าไปขยิกเกี่ยวกับสิ่งกันเกี่ยว...(ไม่หัด) สองขยิกขยิกแหละครับ ขยิกขยิก